

ARAMIZDA CASUS VAR!

Hayat

YENİ
BİR DÜNYA
BİR GÜNÜ
KURULAN
BİR DÜNYA
BİR GÜNÜ
KURULAN

NADİRKİTAP

Pat Frank

Aramızda Casus Var!

Özgün Adı: Forbidden Area

Çeviren: Orhan Ş. Yüksel

Hayat Kitapları: 52

Macera ve Detektif Romanları: 30

1967

v1

Düzenleme: Lone Warrior

Dizi Numarası: BY12P7

Forum: eskikitaplarim.com

Dosya formatları: pdf, mobi, epub, doc, djvu, xps, jpg, fb2

Korkunç Bir Casusluk Romanı!

En basit olaylar bazen korkunç felaketler yaratır. İşte bu eser, böyle basit gibi görünen ve üzerinde durulmayan olayların toplanmasından meydana gelen ve bütün bir ülkeyi yok edebilecek bir felaketin romanıdır.

1. Bölüm

Kuzey Florida'da, Ponte Verda ile St. Augustine arasında otuz kilometrelik bir kumsal vardır. Bütün Atlas Okyanusu sahilinde, bundan daha تنها bir yer bulunamaz. Halbuki meşhur AIA karayolu yüz metre kadar içerden geçer ve sahile paralel olarak uzanır. Bu yoldan sahile gitmek için otomobili doğrudan doğruya araziye sürmek lâzımdır. Ama bu yüz metrelik arazi epey arızalıdır. Oldukça yüksek kum tepeleri karayolundan, denizin görülmesine engel olur. Kum tepelerinin olmadığı taraflarda da yer yer palmyeler ve manolyalar sahili gizler.

Bir haziran gecesi, ayın on dördü gökyüzünde parlarken, bu تنها sahilde iki kişi vardı: Genç bir kızla bir delikanlı. İki tepecik arasındaki kaşık biçimi çukura bir yaygı sermiş, sevişiyorlardı.

Henry Hazen ile Nina Pope, üniversite talebesiydiler. Bu تنها kumsala sık sık gelirlerdi. «Yuvamız» diye adlandırdıkları bu yerde oturup sevişir, konuşur, gelecek hakkında hayal kurarlardı. Doğrusu tasarladıklarının hiçbiri de olmayacak şeyler değildi. Nina büyük bir şirkette çalışmayı tasarlıyordu, Henry'nin niyeti de mühendis olmaktı. Sonra günün birinde işlerini geliştirip de, başlı başına bir firma sahibi olduğu zaman Nina ile evlenecekti. Miami'de yerleşmeyi düşünüyorlardı. Evlerinde bir düğmeyle açılıp kapanan yataklar, hususî yüzme havuzları, her şey olacaktı. Bütün bunları nihayet üç beş yıl içinde gerçekleştirememeleri için de bir sebep yoktu.

İki gencin yuvalarının biraz ötesinde bir patika vardı. Pek seyrek olarak bu sahile yavaşan balıkçıların gelip gittiği yoldu herhalde. Henry, hemen hemen hiç kullanılmayan bu patikayı bilir ve mümkün olduğu kadar patikadan uzak durmaya çalışırdı. Çünkü Nina ile beraber burada görülmeleri hoş olmazdı. Kızın babası bölgenin şerifiydi. Çok sert, aksi bir adamdı. Henry bu yüzden tedbiri elden bırakmaz, yoldan asla görünmeyecek bir taraftan sahile gelirdi. Oturdukları yerin de patikadan görülmesine imkân yoktu. Delikanlının bu tedbirli hareketi, hiç şüphesiz ölümden kurtulmalarına yardım etti. Yoksa o gece ikisinin birden oldukları yerde öldürülmesi işten değildi.

O gece biraz üzgündüler. Çünkü Henry, Carolina'daki bir askeri eğitim kampına gidecekti. Daha uzun müddet görüşmemeleri ihtimal dahilindeydi. تنها sahildeki yuvalarına geldikleri zaman yüzdüler, sonra yuvaklarına koşup, kurulandılar. Sirtüstü yatarak yıldızları seyretmeye başladılar. Konuşmaları, sevişmeleri, hayal kurmaları, pek fazla sürmedi bu gece. Sonunda Nina — «Gidelim artık,» dedi. «Geç oldu.»

Delikanlı hemen gitmek istemiyordu. Belki de uzun zaman birbirlerini göremeyeceklerdi. Ama kızın oralı olduğu yoktu.

— «Arkanı dön,» dedi. «Giyineceğim.»

— «Aman Nina, sanki bakarsam seni yiyecek miyim?»

Mamafih bakmadı. Bu, onların âdetiydi. Çok geçmeden Nina,

— «Tamam,» dedi, «bakabilirsin.»

Fakat Henry başını çeviremedi. Çok tuhaf bir şey görmüştü ilerde, denizde. İnanılmayacak bir şey. Evet, gözlerine inanamıyordu. Denizin üstünde bir kabartı peydi olmuştu. Sahilden bir mil kadar ötedeydi. «Allah, Allah,» diye düşündü, «Acaba daha önceden böyle bir adacık falan var mıydı orada?»

Nina, Henry'de bir tuhafılık sezmişti.

— «Ne var?» diye sordu.

— «Denizde bir şey var.»

Nina, hemen delikanlının yanına geldi. Eğildi. Onun baktığı yere bakarak, görmeye çalıştı. Ve gördü de...

— «Nenin nesi acaba?»

— «Bilmem. Birdenbire suyun yüzünde gördüm.»

— «Acaba balina falan mı?... Ha?... Belki de ölü bir balınadır.»

— «Sanmam. Baksana sudan ne kadar yüksek. Balina ölüsü böyle olur mu hiç?»

— «Belki de bir gemidir. Ama doğrusu pek tuhaf bir gemi. Ne direği var, ne ışığı.»

— «Küçük bir tanker falan olamaz mı? Kazaya uğrayıp, buraya sürüklenmiştir. Donanmanın buna benzer küçük tankerleri var ya.»

— «O da olamaz şekerim, öyle bir şey olsa etrafında donanmanın başka gemileri olurdu. Tankeri başıboş bırakmazlar ya. Şu hale bak. Daha çok ters-yüz olmuş bir gemiye benziyor.»

İkisi de bir an sustular. Sonra Henry, «Yahut bir denizaltı bu!» diye ilâve etti. Gözlerini kırpmadan denizdeki karaltıya bakıyorlardı. Çok geçmeden daha tuhaf bir şey oldu. Öyle ki, gözlerine inanamadılar. Suyun üstündeki karaltı birden biçim değiştirmeye başlamıştı. Ortadan ikiye ayrılıyor gibiydi sanki. Evet, evet bunda şüphe edecek, inanılmayacak bir taraf yoktu. Gerçekten ortadan ikiye ayrılmış ve karaltının içinden daha küçük bir şey, çıkmıştı. İki genç dikkat ettikleri zaman bunun bir motorbot olduğunu farkettiler. Zaten çok geçmeden motor sesini de duymaya başlamışlardı.

Henry, uyuşturucu madde kaçakçılarının buna benzer şekillerde çalıştığını duymuştu. Herhalde, ortada esrarlı bir şeyler döndüğü muhakkaktı. Mayosunu bile çıkarmadan pantolonunu ayağına geçirdi. Gömleğini giydi, fakat düğmelerini bile iliklemedi. Pabucunu da giydikten sonra saatine baktı: Gece yarısını on beş dakika geçiyordu.

Gecenin bu saatinde, yanında bir genç kızla, böylesine تنها bir yerde olmak delikanlıyı ürkütmüştü.

— «Gel Nina,» dedi. «Burdan hemen gidelim.»

Nina, onun kolunu tuttu.

— «Neden?.. Bak ne heyecanlı.»

Henry gitmek, buradan uzaklaşmak istiyordu. Gelenlere görünmeden otomobillerini sakladıkları tepeciğe gidebilirlerdi. Ama ya gelenler, alelâde balıkçılarsa; o zaman kıza gülünç olmak da vardı.

Oldukları yere sinerek motorun yaklaşmasını beklediler. Motorun ayakkabı kutusuna benzer bir biçimi vardı. Çıkarma işinde kullanılan motorlara benziyordu. Acayip motor, bulduktan yerin biraz ötesinde karaya vurdu. Motorun su kesimi öyle azdı ki, baktıkları yerden, bütünüyle karaya çıkmış gibi görünüyordu.

Birden motordan insanlar çıkmaya başladı. Sekiz, on kişi kadardılar. Elleri hafif makineli tüfekler vardı. Karaya ayak basar basmaz bir elin parmakları gibi yasılarak etrafı araştırmaya başladılar. Gittikçe içlere doğru ilerliyorlardı. Bir tanesi dosdoğru Henry ile Nina'nın saklandığı yere doğru yürümeye başladı. Artık kaçmalarına imkân yoktu. Çünkü mehtap çok kuvvetliydi. En ufak bir harekette görülecekleri muhakkaktı. Henry hemen Nina'nın kolundan tutarak, onu yanma çekti. Önlerindeki tümseği siper edip yüzükoyun yattılar. Mümkün olduğu kadar kuşların içine gömülmeye çalışıyorlardı. Henry, kızı sırtından kuşlara doğru bastırırken bir titreme hissetti. Ama acaba titreyen kız mıydı, yoksa kendi eli mi, anlayamadı.

Henry kuşlara gömülürken, ilerleyen ayak seslerinin gittikçe yaklaştığını hissediyordu. Nihayet yaklaşan ses, tanı başının üstüne gelince durdu. Henry göz ucuyla yukarı doğru baktı. İriyarı bir adamdı bu... Havanın sıcak olmasına rağmen siyah, her tarafı kapalı bir elbise vardı üstünde. Başına çelik miğfer giymişti. Ve... Ve elinde makineli tüfek tutuyordu. Adamın yüzü siyaha boyanmıştı, öyle ki başında sadece gözlerinin beyazlığı seçilebiliyordu. Bir an etrafa büyük bir sessizlik çöktü. Artık adamın soluklarından başka hiçbir şey duyulmuyordu. Henry, yabancı adam, kalbinin atışlarını duyacak diye, korkudan ölecek gibi oluyordu. Adam birkaç defa aşağıya, kendilerine doğru bakar gibi oldu. Delikanlı gözünü makineli tüfeğin namlusundan ayıramıyor, her an silâhın ateş kusmasını bekliyordu.

Fakat adam onları görmedi. Bulduğu yerde bir müddet etrafı gözetledikten sonra geri döndü. Ayak sesleri uzaklaştığı zaman Nina derin bir nefes aldı. Henry hâlâ elini onun sırtından çekmemişti. Heyecanın verdiği titreyişleri birbirlerinininkine karışıyordu.

Fakat korkulan kadar merakları da büyüktü. Sesler uzaklaşınca yeniden tepenin ucuna doğru sürünüp, sahile baktılar. Etrafı araştıranlar geri dönmüştü. Ve... Ve şimdi de çıkarma vasıtasından başka bir şey çıkıyordu, inanılmayacak bir şeydi bu... Bir otomobil... Evet, mehtapta pırıl pırıl parıldıyan bir otomobildi. Henry arabalara çok meraklı olduğu için daha ilk anda bunun bir Buick olduğunu anlamıştı. Otomobil yirmi metre kadar ilerledikten sonra durdu. O sırada motordan çıkan dört kişi arabaya doğru yürüdü. Arabadaki şoför indi. Motordan gelen adamlar arabaya bindiler. Bir an Henry'ye, arabaya binenler, ötekilerle vedalaşmış gibi geldi. Ve hemen arkasından otomobil hızla hareket etti. Balıkçıların patikasını takip ederek, kum tepeleri arasında AIA karayoluna doğru uzaklaştı.

Otomobil gidince, karadakiler vakit kaybetmeden motora bindiler. Motor hemen tornistan ederek sahilden uzaklaştı ve bir yarım daire çizdikten sonra

açıkta bekleyen gemiye yollandı. Çok geçmeden biraz önce olduğu gibi açıkta bekleyen nesne ikiye ayrıldı. Motor içine girerek gözden kayboldu. Gemi yeniden eski biçimini aldı ve sulara gömülerek gözden kayboldu. Henry ile Nina geminin gözden kaybolmasından sonra daha bir müddet hiç kıpırdamadan oldukları yerde kaldılar. Neden sonra Henry, «Evet bir denizaltı gemisiymiş», diye söylendi. Sonra ağzından çıkan sözler, daha doğrusu kendi sesi, kendisini şaşırttı. Gemiye gördüklerinden beri ilk defa konuşuyordu çünkü. Nihayet doğrulup oturdu. Saate baktı. Bütün bunlar on beş dakika içinde olup bitmişti. Sonra ayağa kalktı. Bacakları hâlâ titriyordu. Biraz kendine gelince, Nina'nın kalkmasına yardım etti. Kız, — «Midem bir tuhaf,» diyordu. «Hasta olacağım galiba!» Korkudandı muhakkak. Henry'nin koluna girdi. Ona dayanarak yürümeye çalıştı. Sonra, birden kendi otomobillerine doğru koşmaya başladılar.

*****

Bu hâdise, Rusya'nın termonükleer silâhlar alanında Amerika Birleşik Devletlerine eşitliğini ilân ettiği gün oluyordu. Eğer karaya çıkan adam hemen ihbar edilmiş olsa, muhakkak surette yakalanacak ve hem Amerika, hem de Dünya büyük bir tehlikeye karşı uyarılmış olacaktı.

Ama gece yarısı gizlice Amerika topraklarına ayak basan bu adam ihbar edilmedi. Bütün insanlık tarihi boyunca, son derece küçük hadiselerin bazen ne büyük neticeler doğurduğunu hepimiz biliriz. Bu defaki de öyle oldu. İlk anda Henry de hâdiseyi alâkalı makamlara bildirmekten başka bir şey düşünmemişti. Babasının eski Plymouth'unu çalıştırıp da karayoluna doğru ilerlerken Buick'in ne kadar uzaklaşmış olabileceğini hesaplıyordu.

Buick, St. Augustine şehrine doğru yollanmıştı. Bu yakınlarda telefon yoktu. En yakını Oasis'teydi. Halbuki Oasis, Buick'in gittiği istikametın tam aksi taraftaydı. Buick, St. Augustine'e varmadan önce telefon edebilirse, o zaman araba şehirdeki binlerce otomobilin arasına karışmadan durdurulur ve gelen yabancı kolayca yakalanırdı. En iyi yol buydu. Eğer onun arkasından gitmeye kalksa yetişmesine imkân yoktu. Onun için karayoluna çıkar çıkmaz, arabasını aksi istikamete, Oasis'e doğru çevirdi. Hiçbir şey konuşmuyor, gözünü yoldan ayırmadan mümkün olduğu kadar hızla oraya varmaya çalışıyordu.

İlk anda hızını 110 kilometreye çıkardı. Sonra babasının sözlerini ve lâstiklerin durumunu hatırlayarak 90'a düşürdü. Babası mütevazı bir doğramacıydı. Bu kullanılmış arabayı daha çok kendi işinde kullanmak için almıştı. Üstelik borcu da henüz ödenmiş değildi.

Nina, Henry'nin yanında hiç sesini çıkarmadan oturuyor, pabuçlarına dolan kumları silkeliyor, saçma başına çekidüzen vermeye çalışıyordu. Nihayet,

— «Henry, nereye gidiyoruz?» diye sordu.

— «Oasis'e... Polise telefon edeceğim.»

— «Ne diyeceksin?»

— «Ne mi diyeceğim? Karaya casus çıkarıldığını haber vereceğim.»

— «Casus mu?»

Genç kız bunu öyle bir heyecanla söylemişti ki, sesi kendisini bile şaşırttı.

— «Elbette casus ya... Yahut da esrar kaçakçısı falan. Hiç buna benzer bir şey duymadın mı?»

— «Duydum» duydum ama...»

— «Çok mühim bir vaziyet muhakkak.»

— «Peki kime haber vereceksin?»

— «St. Augustine polisine, yahut St. Johns'daki şerife.»

— «Ne diye Mayport'taki donanma üssüne telefon etmiyorsun? Değil mi? Eğer gelenler sahiden casussa daha iyi olur.»

— «Hakkın var, hele ben bir polisi arayayım. Ondan sonra Mayport'a da telefon ederim.»

— «Bu hadiseyi gazeteler yazar değil mi?»

— «Elbette. Gazeteler, radyolar...»

Bir dakika kadar hiçbir şey konuşmadılar, sonra Nina, «Henry» dedi, «şu anda evde olmam lâzımdı benim.»

— «Biliyorum.»

— «Babamın bana ne yapacağını da biliyorsun değil mi?»

— «Hayır.»

— «Yani sinemaya gideceğim yerde seninle تنها sahillere gittiğimi duyunca, demek istiyorum.»

Henry bu sözleri duyunca ayağını gaz pedalından çekti. Doğrusu Nina kadar kendisi de kızın babasından korkuyordu. Çok yaman bir şerifti adam. Şimdiye kadar iki kişiyi öldürmüş, birkaçını da yaralamıştı. Son derece asabi mizaçlı idi. Bir defasında Nina'ya sataşan bir turisti fena halde dövdüğünü gözleriyle görmüştü. Şimdi bu durumda onu aldatmış olduklarını anlarsa kim bilir kıza ne yapardı. Sade kıza değil kendisine de. Elbette bu hâdise üzerine isimleri, resimleri gazetelerde çıkacak, radyolar da onlardan bahsedecekti.

Arabayı daha da yavaşlattı. Nina,

— «Duruyor musun?» dedi.

— «Hayır, düşünüyorum.»

Henry kilometre saatine baktığı zaman hızının saatte elli kilometreye düşmüş olduğunu gördü. Kız devam ediyordu.

— «Evde bir ustura vardır. Babam yıllardan beri kullanmıyor. Ama hiç şüphesiz bu defa kullanacaktır artık. Benim sinema yerine tenhalarda dolaştığımı bir öğrenirse...»

Sonra elini boğazına götürdü. Birden kendilerini Oasis'te buldular. Henry benzin istasyonunun önünde durdu, inip etrafa bakındı. Benzincinin kulübesinde ışık vardı, ama etrafta kimseler görünmüyordu. Henry tekrar otomobilin yanına geldi, — «Bana kalırsa İnelete gidelim. Herhalde orada bir telefon buluruz.»

Fakat, artık onda da telefon edip vaziyeti haber vermek için eski acelecilik

kalmamıştı. İnlet dediği biraz daha ötede pahalı bir moteldi. Nina,
— «Hayır», dedi. «Eve dönsek olmaz mı? Çok korkuyorum. Vallahi öldürür beni babam...»

Henry şoför mahalline geçti, ama arabayı hemen çalıştırmadı. Başını direksiyona dayayıp düşünmek istedi. Acaba İsimlerini vermeden telefon etse olmaz mıydı? Ama o zaman hiç kimse böyle bir martavala inanmazdı. Yok, çıkar yol yoktu!

— «Pekâlâ,» dedi, «geri döneceğiz.»

Nina bir müddet sesini çıkarmadı. Sonra başını onun omzuna dayayarak,

— «Teşekkür ederim Henry» dedi.

St. Augustine'e girerken Henry,

— «Nina,» dedi, «kimseye bahsetme bundan olur mu?»

— «Elbette etmem.»

— «Ama hiçbir kimseye»

— «Söz veriyorum Henry. Unutalım bu hikâyeyi...»

*****

AIA karayolundan güneye doğru hızla ilerleyen Buick'in şoförü Smolensk'li Stanislaus Lazinoff'tu. Fakat iki yıldan beri Amerika'nın, Iowa eyaletinin, Glebe City şehrinde doğmuş bir vatandaş kisvesi altında Stanley Smith ismiyle eğitim görmüştü. Kendisi için seçilen sahte doğum yeri Glebe City bile tesadüfen seçilmiş değildi. Şehrin nüfus dairesi birkaç yıl önce son zerresine kadar yanmış, bütün kayıtlar bu arada kül olmuştu. Bu haber Chicago gazetelerinde çıktığı zaman, Rus konsolosluğunun o zamanki NKVD'ye bağlı ileri görüşlü bir memuru, bu haberi hemen kesip Moskova'ya postalamıştı.

Stanley Smith, elâ gözlü, yakışıklı, güçlü kuvvetli bir adamdı. Yaşı otuzdan fazla olduğu halde daha genç gösteriyordu. Bu bakımdan yanındaki bütün sahte evrak, şoförlük ehliyeti falan yaşının 29 olduğuna göre tertiplenmişti. Stanley ve arkadaşları yıllardan beri girişecekleri bu iş için hazırlanmışlardı.

Stanley, memleketinde koyu komünist olmasıyla tanınan bir Kızıl Ordu subayıydı. Daha on altı yaşındayken batılıların yanlış olarak İkinci Dünya Savaşı dediği. Anavatan Savaşı'na katılmak üzere asker olmuştu. Savaşta üstün başarılar gösterdi. Subay oldu. Yirmi beş yaşına geldiği zaman Leningrad, Moskova ve Kiev'de özel casusluk eğitimi gördü. Fakat eğitimi bununla tamamlanmış değildi. En son eğitimini görmek için, Genelkurmaydan bazılarının «Küçük Chicago» diye alay ettikleri bir şehre gönderildi.

Küçük Chicago, Ukrayna'nın en tenha bölgesinde kurulmuştu. Şehir mayın tarlaları ve elektrikli tellerle kordon altına alınmıştı. Gözetleme kulelerindeki nöbetçiler, geceli gündüzlü etrafı kolaçan ederdi. Küçük Chicago tıpatıp bir Amerikan şehrinin kopyasıydı.

Stanley Smith, burada iki yıl kaldı. Küçük Chicago'da yalnız İngilizce konuşuyor, yalnız Amerikan gazetelerini, mecmua ve kitaplarını okuyordu.

Haftada üç gece Amerikan sinema salonlarının birinin kopyası olan bir salonda sinema seyredirdi. Mükemmel beyzbol öğrenmişti. Oyunu sadece öğrenmekle kalmamış, işi, Amerika'daki neticeleri de radyodan takip ederek, kazanacak takımlar hakkında münakaşa edecek dereceye getirmişti.

Her gün muntazaman Amerikan radyolarını dinliyor, tanınmış şarkıcıların seslerini bellemeye çalışıyordu. Maaşını dolar olarak alırdı.

Alışverişini de Amerika'nın meşhur «Drugstore»larının eşi olan mağazalarda yapar, böylece Amerikan parasının değerini öğrenirdi. Amerikan yiyeceklerini satın almayı, pişirmeyi öğrenmiş. Amerikan içkilerinden zevk duymaya alışmıştı. Birleşik devletler tarih ve coğrafyası üzerinde öyle çalışmıştı ki, Amerikan üniversitelilerinden çoğu onunla yarışamazdı.

Küçük Chicago'da taşıyanların ancak bir kısmı eğitim görürdü. Diğerleri şehrin devamlı kadrosunu meydana getiriyordu. Bunlar, öğretmenler, emniyet teşkilâtı memurları falandı. Bunlar arasında Polonyalı, Letonyalı, Çek ve Ruslar vardı. Hepsi de uzun yıllar Amerika'da kalmış kimselerdi. Şüphesiz Küçük Chicago, kadın bakımından da fakir değildi. Kadınlar da burada eğitim görenlerle hem sevişiyor, onlara Amerikan sevişmesinin inceliklerini, hususî tabirlerini öğretiyor, hem de başka eğitim işlerinde vazife görüyordu.

Stanley, Küçük Chicago'da kendisine Gregg Palmer, Ralph Masters ve William Johnson diye tanıtılan üç arkadaşıyla beraber kalıyordu. Bu üç Rus'un vazifesi de kendisinininki gibiydi. Ama onların kim olduğunu, asıl adlarını asla öğrenememişti. Aynı şekilde onlar da kendi adını bilmiyordu. Bu emirdi çünkü. Küçük Chicago'ya girenlerin bütün geçmişlerini unutmaları lâzımdı. Bu dört kişi bir ekip teşkil ediyordu ve vazifeleri aynıydı.

Stanley'ye Iowa'lı olduğu öğrenildiği halde, gideceği yerin Florida olduğu anlatılmıştı. Boşuna değildi bu tabii Florida lâfı ona çok şey ifade ediyordu. Bir defa burası büyük bir hava üssüydü. Aynı zamanda Jacksonville'de deniz üssü, Mayport limanında uçak gemisi üssü vardı. Bunların hepsinden önemlisi Stratejik Hava Komutanlığının burada bulunmasıydı.

Stanley Smith, Küçük Chicago'daki eğitiminin son ayında üç kişilik bir heyet huzurunda imtihan edildi.

Smith, bunlardan birini Amerikalı sandı, ama kesin karar veremedi. İmtihanda çok hileli sualler soruldu. Heyecandan az kalsın uçağı icat edenin Wright Kardeşler olduğu yerine küçüklükten beri kendilerine öğretildiği gibi Mozkaiski olduğunu, elektrik ampulünü yapanın da Edison yerine Lodygin olduğunu söyleyecekti. Sözlü imtihan bittikten sonra, dikkatli bir sağlık muayenesinden geçirildi. Çürük dişlerinden biri çekilerek paslanmaz çelikten yeni bir diş yapıldı. Dişçinin Rusça konuşması Smith'i çok şaşırttı, iki yıldan beri ilk defa Rusça duyuyordu.

Stanley Smith ve arkadaşlarının eğitimi bitince uçakla dosdoğru Moskova'ya götürülerek burada bir odaya kondular. Tıpkı mahkûmlar gibi yaşıyorlardı. Kremlin'de geçirdikleri günler zarfında kendilerine Horgan diye takdim edilen bir Amerikalıyla tanıştılar. Adam «SAC», Yani Amerika Stratejik Hava

Komutanlığında uzun müddet çalışmış bir Amerikan çavuşuydu. Söylediğine göre Viyana'da bulunduğu sırada bir kadın meselesinden doğuya iltica etmişti. Şimdi adamın üstünde Rus Albayı üniforması vardı. Amerika'daki komutanlığı avucunun içi gibi biliyordu.

Nihayet bir Rus generali Smith, Palmer, Masters ve Johnson'u son defa imtihan etti ve onlara yapacakları işi söyledi. Her birinin görevi büyük bir plânın bir parçasını teşkil ediyordu. General, işlerini başardıkları takdirde adlarının tarihe geçeceğini söyledi. Başlan sıkıştığı takdirde asla Rus Konsolosluğu, yahut Amerikan komün is ileriyle temasa geçmeyeceklerdi. Çok darda kalırlarsa bir kişiye müracaat edebileceklerdi. Onun kim olduğu da Amerikan topraklarına ayak basacakları zaman söylenecekti. Verilen emirlerde bir değişiklik olursa bunu yine o adam vasıtasıyla öğreneceklerdi.

Nihayet yola çıkıldı. Tallin'deki deniz üssünden Amerika'ya kadar olan yolculuk on dokuz gün sürdü. Bin dikleri denizaltı 3000 tonluk ve sırf çıkarma işlerinde kullanılmak, güdümlü mermi atmak için yapılmıştı. Geminin hangarında güdümlü mermi, yahut uçak yerine büyük bir araba, arabada beş tane bavul vardı. Bunlardan biri para doluydu.

Amerika'ya varacakları zaman orada temas edecekleri casusun da adını öğrendiler. Bu, Philadelphia'da oturan Robert Gumol adında bir bankacıydı. Kendilerini tanıtmak için ona, «Beş-Yıldız Elektrik'tenim,» demeleri kâfi gelecekti. Stanley, önce bir bankerin nasıl casusluk ettiğine şaşıtı, fakat sonradan büyüklerinin zekâsına hayran kaldı. Çünkü bankerler Amerikada büyük hürmet görür ve onlardan kolay kolay şüphelenilmezdi.

Tam Amerikan topraklarına çıkacakları sırada Stanley'ın canını sıkan bir şey oldu. Kendilerini getiren denizaltının kumandanı bir Alman'dı. Bu işte çok tecrübeliydi. İkinci Dünya Savaşı'nda Alman sabotajcılarını Amerika'ya taşımakla şöhret yapmıştı. Adam yol boyunca her fırsatta onlara daha önceki seyahatlerinde başından geçenleri anlatırdı.

Denizaltı gemisinden ayrılacakları sırada Stanley'ın aklına bir sual geldi. Kaptan, son seferinden önce çok iyi eğitim görmüş ve kalabalık bir sabotajcı grubunu Amerikan topraklarına çıkardığından bahsetmişti.

Stanley gider ayak:

— «Bu son sabotaj ekibiniz karaya çıktıktan sonra neler yaptı?» diye sordu.

Kaptan gülümsedi.

— «Ha, dedi söylemeyi unuttum. Hepsi yakalandı ve idam edildi.»

Hay Allah, hiç de bunun söyleneceği zaman değildi. Ama zaten vedalaşma zamanı gelmişti. Ayrıldılar. Araba AIA karayolunda hızla ilerlerken ilk konuşan Palmer oldu.

— «Hey Stanley,» dedi. «Yavaşla bakalım. Florida'nın trafik kaidelerini unuttun mu yoksa? Gündüzleri yüz kırk kilometre gidersin, ama geceleri doksanı geçmek yasaktır.»

Palmer içlerinde en ihtiyatlı olanıydı. Stanley yavaşladı. St. Augustine'e geldikleri zaman Stanley arabayı bir benzin istasyonunun önünde durdurdu.

Koşup gelen işçiye,
— «Doldur depoyu aslanım,» dedi.

Gecenin ilerlemiş saati olmasına rağmen servisin çabucak yapılması Stanley'yi şaşırtmıştı. Stanley bir beş dolarlık uzattı. Paranın üstünü aldıktan sonra yola koyuldular.

Amerika topraklarında ilk defa bir Amerikalıyla konuşmuş ve bu ilk imtihanları gayet iyi geçmişti. Miami'ye kadar yollarına devam ettiler. Oraya vardıkları zaman sabah olmuştu. Şehre yaklaştıkları sırada bavuldaki parayı paylaştılar. Tuhaf bir memleketti Amerika. Daha Önce istedikleri kadar ders görsünler, şaşmamaya imkân yoktu. Şehirlere girip çıkana kimse aldırış etmiyor, herkes dilediği gibi geziniyordu. Olur şey değildi bu. Çok dikkatsizdi şu Amerikalılar doğrusu.

Dört arkadaş Miami'de son defa olarak birlikte kahvaltı ettikten sonra ayrıldılar. Johnson Louisiana'ya, Masters Texas'a, Palmer Arizona'ya gidecek. Stanley de Florida'da kalacaktı.

*****

Amerika'nın savunma merkezi olan Pentagona her sabah kırk bin kişi girer. Bunlar arasında kadın pek o kadar çok değildir. Hele Katherine Hume gibi vazifesi mühim olanların sayısı ise, bu kırk bin kişi içinde birkaç taneyi geçmez.

Katherine o sabah geç kalmıştı. Hızlı hızlı yürürken aklından atom enerjisi komisyonunun son raporlarını geçiriyordu. Klâsik bir güzelliği vardı kadının. Boyalı değildi. Ahenkli bir yürüyüşü vardı, ilk görünüşte dikkati çekmeyen bu genç kadının en büyük hususiyeti şüphesiz kafasının içindeydi. Atom mevzularında büyük bir ihtisas sahibiydi. Çok kuvvetli bir hafızası ve büyük bir matematik kabiliyeti vardı.

Ana kapıdan girdikten sonra bir takım koridorlardan geçti. Sonra üzerinde, «**Müşterek Genel Kurmay - İzinsiz Girilemez**» yazılı bir kapıdan geçerek başka bir koridora girdi. Bu koridorun bir tarafındaki çift kanatlı kapının önünde iki asker polis nöbet bekliyordu. Kapıda, «**Plânlama Kısmı - Yalnız İşli olanlar girebilir**» yazılıydı. Katherine oradan da geçtikten sonra kısa bir koridorda yürüdü. Koridorun sonunda bir başka kapı vardı, üstünde, «**Katiyen Girilemez**» yazıyordu. Kapısında nöbetçiler vardı. Her gün Pentagon'a gelen kırk bin kişiden ancak yedisi bu odaya girebilirdi. Burası «**Düşman Niyetlerini Kestirme ve Plânlama Dairesi**» idi. Bu bölümde çalışan yedi kişi kendi aralarında buraya, «**Hususî Kremlin**» adını takmışlardı. Arkadaşları arasında, «**Kirli İşler Dairesi**» diyenler de vardı.

Katherine'i görünce kapıdaki nöbetçi gülümsedi. Genç kadın burada Atom Enerjisi Komisyonunu temsil ediyordu.

Girdiği salon, Pentagon için bile değişik bir yerdi. Kapı ve duvarlar tamamen ses geçirmeyecek surette yapılmıştı. Odada bir tek pencere bile yoktu. Dolap,

raf gibi şeyler de yapılmamıştı. Bu bölümde çalışanlar her şeyi akıllarında tutmak zorundaydılar. Duvarda sadece büyük haritalar asılıydı.

Katherine içeri girince altı arkadaşının kendisinden önce gelmiş olduğunu gördü.

— «Affedersiniz, geciktim» dedi; «Geçerken terziye uğramıştım da...»

Erkekler gülümsedi. İçlerinden biri,

— «Tamam.» dedi, «ben de aynı şeyi düşünmüştüm.»

Katherine gözlüklerini çıkardı. Sonra vakit geçirmeden konuşmaya başladı,

— «ilk sualinize cevap verebilirim bugün. Son üç gün içinde Kuzey Kanada ve Alaska atmosferinin üst tabakalarında radyoaktivite tesbit edildi. Tahliller ve sismografik raporlar, Rusların salı günü iki, çarşamba günü de iki termonükleer bomba patlattığım gösteriyor.» Sonra Asya haritalarının başına geçerek parmaklarını Yenisey Nehri boyunca dolaştırdı. «Buralarda atılmış olacağını tahmin ediyorum. Bu bombalardan sonuncusunun otuz megaton gücünde olduğu tahmin edildi.»

Bu sözleri dinleyen Jess Price, masanın altına sakla-nacakmış gibi yaptı. Jess Price genç bir binbaşydı ve hava kuvvetlerini temsil ediyordu. Bu gizli büroya yeni tayin edilmişti. Katherine ilk önce onun neden tayin edildiğine akıl erdirememiş, fakat dosyasını inceleyince bu tayine hak vermişti. Jess Price Kore'de savaştıktan sonra iki yıl ataşe olarak Moskova'da, bir yıl da müşahit olarak Çin Hindistanı'nda bulunmuştu. Bütün bunlardan daha başka meziyetleri olduğu da muhakkaktı. Yoksa bir binbaşyı kolay kolay bu göreve vermezlerdi.

Yakışıklı, iriyarı bir adamdı Jess Price. Katherine'e dikkatle bakarak,

— «Emin misiniz?» diye sordu.

— «Çok eminim binbaşı.»

Sonra yerine oturdu. Kendisini dinleyenlere daha fazla izahat vermiye hacet yoktu. 5 megatonluk bir bomba Chicago'yu, 10 megatonluk bir bomba da New York'u haritadan silmeye yeterdi.

Bir müddet hiçbiri konuşmadı. Böylesine büyük bir bombayı tecrübe etmek, karşıdakini topyekûn yok etmeyi düşünmekten başka bir manaya gelmezdi.

«Düşman Niyetlerini Araştırma Heyeti» üyelerinden dördü evli, çoluk çocuk sahibi insanlardı. Bunlardan çoğu hâdiseleri pek yakından takip ettikleri için, Amerika'nın içlerinde, تنها kasabalarda birer küçük ev almışlardı. Bir tehlike anında karılarını ve çocuklarını oraya göndereceklerdi. İçlerinde en soğuk kanlısı Felix Fromburg'du. Sakin ve ufak yapılı bir hukukçu olan Fromburg FBI'yi temsil ediyordu.

— «Bana kalırsa,» dedi. «Rusların hakiki niyetleri konusunda tereddüt etmemeliyiz. Mühim şeylere hazırlandıkları muhakkak.»

Merkez Haber Alma Teşkilatı'ndan Raoul Walback,

— «Neden buna harp demiyorsunuz?» diye söze karıştı.

— «Hakkınız var, ama demek istemiyorum. Evet. Harp. Rusya bize bir baskın savaşı yapmak isteyecek ve bunun için de her türlü çareye başvuracaktır. Onlar

bütün güçleriyle harp için çalışıyorlar, biz ise silâh imalini azalttık. Yol yapıyoruz, memleketimizi imar ediyoruz. Onlar bundan faydalanacaklardır.»

Jess Price,

— «Evet,» diye tasdik etti. «Böyle bir teşebbüse geçmeleri yakındır.»

Katherine,

— «Bizim ICBM'ler bitmek üzere,» dedi. ICBM, «Kıtalararası Gülümlü Mermi» sözünün kısaltılmışıydı. Saatte 13,000 kilometre hızla uçacak olan bu korkunç füzelerin menzili 12000 kilometreyi geçiyordu. Termonükleer savaş başlığı taşıyabiliyorlardı.

Jess Price,

— «Herhangi bir savaşa girişmeden önce Rusların düşüneceği tek şey SAC'ı, Yani Amerika Stratejik Hava Komutanlığı'nı yok etmek olacaktır. Onlar SAC ayakta durdukça, bin tane Pearl Harbour baskını da yapsalar savaşı kazanamayacaklarını bilirler, onun için de SAC'ın çalışmalarını baltalamak için ellerinden geleni yapacaklardır.»

*****

Aradan bir yıldan fazla bir zaman geçti. Bu süre içinde yeni bir hadise çıkmadı. Görünüşte dünya barış içindeydi. Silahlanma konuşmaları oluyordu. Rusya'nın da birçok defalar olduğu gibi fazlaca sesi soluğu çıkmıyordu. Denizaltında patlayan ve insanlardan gizli kalan yanardağlar gibi onların çalışmaları da için içindi.

Amerika ise bütün gücünü otomobil imali, radyo ve televizyon programlarına vermişti. Yollar yapılıyor, kanser hastaneleri, opera binaları inşa ediliyordu.

Düşman niyetini anlama heyeti her zamanki gibi toplanıyordu. Katilerine hazan Raoul Walback, bazan da Jess Price ile geziyordu. Jess'den önceleri hoşlanmamıştı, ama şimdi onun iyi bir insan olduğunu anlıyordu artık.

Stanley Smith'e gelince sahte evrakının mükemmelliği sayesinde fazlaca bir güçlüğü uğramadan Hava Kuvvetlerine girmişti. Artık Amerika Birleşik Devletleri ordusunda bir erdi, üç ay süren temel eğitimini gördükten sonra, mutfak işleri yardımcılığına verilmişti. Bir zaman sonra, Stratejik Hava Komutanlığı'nda çalışmak istemiş ve başarılı bir er olduğundan orada çalışmaya memur edilmişti.

Casusların geldiğini gören iki kişiden, Henry Hazen de askere alınmış, Quantico'da bir radar üssünde vazifelendirilmişti. Nina da St. Augustine'de kendisine bir iş bulmuştu. Bir gün Florida'daki Hava üssünden kalkan bir B-99 uçağının kaybolduğunu duyunca, Henry ile geçirdikleri korkunç geceyi hatırlamaktan kendini alamadı.

2. Bölüm

Dev bir jet uçağının kaybı ve içindeki mürettebatın ölümü hâdisesi, gazetelerin birinci sayfasını ancak bir gün işgal etti. Halbuki B-99'lar Amerikan ordusunun en son geliştirdiği, en güvenilir uçaklardı. Hele uçağın araştırılmasından vazgeçildikten sonra, gazeteler bu hadiseden büsbütün bahsetmez oldu.

Şüphesiz, öte yandan. Hava Kuvvetleri bu işle çok yakından alâkadar oluyordu. Uçak, bir randevu uçuşu için alandan havalanmıştı. 5000 kilometre kadar uçtukten sonra, havada bir tanker uçağıyla buluşacak ve ondan yakıt alacaktı. Havada yapılacak olan yakıt ikmali bitince, kuzey-batıya yönelip, Salt Lake City'ye gidecek ve o çevreye temsili bir Hidrojen bombası atacaktı. Salt Lake City'de oturanlar bu korkunç tecrübeden asla haberdar olmayacaklardı. Çünkü uçak tecrübe sırasında 20000 metre yükseklikte bulunacaktı. Bu yükseklikte ne sesi duyulurdu, ne de gözle görmeye imkân vardı. Bombasını da radar vasıtasıyla atacaktı. Tecrübenin burada yapılmasının başlıca sebebi Salt Lake çevresinin, Rusya'da büyük endüstrilerin bulunduğu Ural çevresine benzemesiydi. Uçağın mürettebatı bu tecrübeyi daha önce birçok defalar yapmıştı. Şimdi durup dururken bir B-99'un yok oluvermesi inanılır şey değildi. Ayrıca uçakla yapılan konuşmalar sırasında herhangi bir şikâyet de vuku bulmamıştı. Florida'daki Hibiscus Havaalanı'ndan havalanışından on dokuz dakika sonra yapılan konuşmada, uçağın 6000 metrede olduğu, 1000 kilometre hızlı uçtuğu bildirilmişti. Atlas Okyanusu üzerinde bulunan uçak 20000 metreye doğru tırmanıyordu. Her şey normaldi. Sonra, birden bire konuşma kesiliverdi.

Bu hâdise SAC komutam General Keatton'u çok düşündürmüştü. Çünkü işin içinde halka duyurulmayan bir başka taraf vardı.

B-47 ve B-52'lerin yerini alan B-99'ların seri imalatına geçilmişti. Ve bunu yalnız SAC'ın ileri gelenleri biliyordu. İlk bakışta B-99'un önceki uçaklardan hiçbir farkı yoktu ve sadece boyları biraz uzuncaydı. Halbuki durum bambaşkaydı. Uçağa eklenen uzunluk tamamen elektronik aletlere ayrılmıştı. B-99 gibi atom bombası atacak olan dev jet uçağının sayısız düşmanları vardı. «Nike» gibi güdümlü mermilerden başka denizaltı ve deniz üstü gemilerinden atılan başka güdümlü mermiler de bunların can düşmanıdır, üstelik bu gibi güdümlü mermilerin inanılmayacak bir sıhhatle çalışan gözleri, beyinleri vardır. Bir defa atıldıktan sonra, avlarını ne yapar yapar bulurlar. Uçuş sırasında düşman uçağının yüksekliğini, yerini tayin eder, yönündeki değişiklikleri elektronik beyinleriyle hesaplar ve ona göre yön değiştirtebilirler. İşte B-99'lara yerleştirilen yeni elektronik âletler, yaklaşan düşman güdümlü mermilerinin yerini keşfedecek kuvvetteydi. Uçaktaki elektronik beyinler keşfedilen güdümlü merminin yerini hemen hesaplayacak ve onlara yön değiştirtebilecekti. B-99'un özelliği sade bundan ibaret de değildi. Keşfettiği güdümlü mermileri gerisin geriye, tekrar atıldıkları yere gönderebiliyordu. Böylece düşmanın attığı mermilerin kendi başlarında patlaması sağlanmış olacaktı.

General Keatton, dünya barışının B-99'ların kanatlarında durduğuna

inaniyordu. Bu bakımdan düşmanın B-99'ların sırrını çalması veya bu uçakları işe yaramaz hale getirmesi Amerika için korkunç bir şey olurdu. Rusya B-99'ları bertaraf edebilirse bir an bile düşünmeden Amerika'ya hücum edebilirdi. Bir B-99'un Rusların eline geçmesi onun değerini sıfıra indirmeye yeterdi. Rus bilginleri böyle bir durumda derhal uçağın içindeki âletleri inceleyecek ve ona göre yeni güdümlü mermiler yapacaklardı.

General Keatton her şeye rağmen kaybolan B-99'un çalınmış olmasına ihtimal vermek istemiyordu. Gerçi Keatton, büyük bir kumandan olarak her şeyi aklına getirirdi, ama bir B-99'un kaçırılması gerçekten imkânsız bir şeydi. Uçak mürettebatı çok iyi eğitim görmüş, tecrübeli askerler arasından seçiliyordu. Bunlar yıllarca Amerikan ordusunda çalışmış insanlardı. Aralarına bir casusun, yahut vatan haininin karışmış olması, çok uzak bir ihtimaldi. Buna rağmen bütün ihtimalleri göz önünde bulundurmak lâzımdı. Uçağın kaybolduğu sırada bulunması lâzım gelen yerde, deniz üstünde araştırmalar yapılmış, hiçbir iz bulunamamıştı.

*****

B-99'un kaybolduğu haberi, Hibiscus Üssü'nden sade iki kilometre uzakta olan Havacı Stanley Smith'in 37 numaralı barakasına oldukça geç vakit geldi. Hibiscus yeni kurulmuş bir süper hava üssüydü. 60 kilometre kareden fazla bir alan kaplıyor ve akim almayacağı kadar büyük tedbirlerle korunuyordu. Alanın çevresinde her dört yüz metrede bir çelik kuleler yapılmış, buralara ağır ve hafif makineli tüfekler, elektronik gözler yerleştirilmişti. Kumandanın haberi olmadan kuş bile uçamazdı Hibiscus Üssü'nde.

Hükümet, ve daha çok Amerika Stratejik Hava Komutanlığı, havacıların çoğalmasını istediğinden Hibiscus'u çok değişik bir şekilde yapmıştı. Hava alanı sıkı emniyet tedbirlerinin dışında, askerî bir bölgeden ziyade bir turizm merkezine benziyordu. Üssün müstemilatında tiyatrolar, sinemalar, kulüpler, yüzme havuzları, golf, beyzbol sahaları ve tenis kortları vardı. Caddeler en güzel ağaçlarla süslüydü, ilk bakışta yasak bölge olduğunu söylemeye bin şahit isterdi. Zaten bu üste yaşayanlar da her yere diledikleri gibi girip çıkamazlardı. Meselâ hangarların bulunduğu kesim Hibiscus'takilerin ekseriyetine yasaktı. Üssün uçuş hattında genel olarak kanatlan tonlarca benzin dolu 90 -100 tane B-99 bulunurdu.

37 numaralı barakanın da adı barakaydı. Yoksa Miami üniversitesinin bir yatakhanesinden farksızdı. Burada kalanların çoğu Stanley Smith gibi aşçılık okulundan mezun olmuş ve mutfak servisi yardımcıları unvanını almışlardı. Hibiscus'un yemekleri burada pişirildiği için, hava tertibatı bakımından burası Hibiscus'un en iyi binalarından biriydi.

Havacı Smith'in vazifesi gece yarısı başlar, sabahın sekizinde biterdi. Haftada beş gün çalışır iki gün dinlenirdi. Bu acayip çalışma saatlerini kendisi istemiş ve değiştirilmesi için de hiçbir müracaatta bulunmamıştı. Arkadaştan onu

severdi. Her zaman paralı olmakla bilinirdi. Bu da tuhaf bir şey değildi. Çünkü sık sık poker oynar ve daima kazanırdı. Orlando'da bir flörtü vardı. Bazı bazı onun arabasını kullanırken görülürdü. Cuma ve cumartesi tatil günü olarak seçmişti. Gece çalışanlar, haftanın diledikleri iki gününde tatil yapabiliyorlardı. Smith çok konuşan bir adam değildi. Ama arkadaşları arasında seviliyordu. Herkes yakında onun onbaşı olacağına muhakkak gözüyle bakıyordu.

O pazartesi günü havacı Stanley Smith'i öğleden sonra naat ikide, oda arkadaşı Phil Cussak uyandırdı. Cussak, Batı Virginia'lı genç ve saf bir erdi. Babası madenciydi. Askere girmeden önce fakir bir hayat sürüyorlardı. Hayatında hiçbir zaman askerde olduğu kadar rahat etmemişti. Hava kuvvetlerinden ayrılmayı, hele Virginia'ya dönmeyi asla düşünmüyordu. Cussak kapıyı açarak, her zamanki gibi, — «Hey Stanley,» diye seslendi. Sesi heyecanlı ve fazla yüksekti bu defa. Halbuki onu rahatsız etmemeye çok dikkat ederdi. Smith sırtüstü döndü ve sordu.

— «Hayrola?»

— «Uçuculuk korkunç bir şey. İki doksan dokuz daha gitti.»

— «Gitti mi?»

— «Evet. Bu sabah kalkan iki doksan dokuz da yok oldu. Alandan kalktıktan yirmi dakika sonra radyo teması kesilmiş. Eh, artık yemekte dedikoduları dinle.»

— «Çok yazık.»

— «On dört arkadaş öldü. İyi ki ben uçucu değilim.»

Smith doğruldu, gerindi. Çok kolay olmuştu.

— «Bir zahmet aşağı inip de bana soğuk bir pasta getirsene,» dedi.

Cussak

— «Peki.» dedi ve çıktı.

Smith pijamasının üstünü çıkardı. Radyoyu açarak tıraş olmaya başladı. Üç uçak gitmişti. Elindeki malzemeye ancak iki uçağı daha yok edebilirdi. Ondan sonra yeniden Ponte Verda ile St. Augustine arasındaki sahile gidip malzeme alması lâzımdı. Kendisine verilen talimattı. Kasım ayının on beşinci Pazartesi günü işe girişmesi ve devam etmesi söylenmişti. Emirleri harfi harfine yerine getiriyordu.

*****

Dört hafta kadar önce yukarı Hyannis'teki First National Bank, idare meclisi reisi Robert Gumol'dan bir mektup almıştı. Mektup, başkalarının eline geçme ihtimali düşünülerek hazırlanmıştı. Kısa yazılan mektupta, «Eğer Beş-Yıldız Elektrik'te çalışmış bulunan Stanley Smith iseniz lütfen bana telefon edin, size faydam dokunabilir,» deniyordu.

Aynı akşam Smith, Orlando'daki bir umumi telefondan Gumol'u aramıştı, üç gün sonra yukarı Hyannis'in yolunu tutmuş bulunuyordu.

Gumol, kısa boylu, tıknaz bir adamdı. Elli beş yaşlarında falan olmalıydı.

Masmavi gözleri vardı, önce havadan sudan konuştular, ilk defa Gumol sözü açtı.

— «Sizin vazifenize gelince...»

— «Her şey yolunda.»

— «Sizinle beraber kaç kişi vardı gelen?»

— «Siz bilmiyor musunuz?»

— «Biliyorum.»

Stanley Smith, Gumol'un hüviyetinden iyice emin olmak istediğini, onun için bu suali sorduğunu anlamıştı, «üç» diye cevap verdi.

— «Doğru. Arkadaşlarınızdan ikisi çok iyi çalışıyor; onlardan haber alıyorum. Fakat üçüncüden hiçbir haber yok. Sizi çağırmamın sebebi de şu. Merkezden işe başlamayı istediler. Kasım on beşte, ya da o sıralarda ilk tecrübeyi yapacaksınız.»

— «Hepsi bu mu?»

— «Evet, bütün mesaj bu.»

— «Anladım.»

— «Yapabilecek misiniz bu işi?»

— «Elbette. Ama neden tereddüt ettiler acaba?»

Gumol koltuğunda geriye dayandı. Stanley Smith, onun bacaklarının kısalığına dikkat etti. Oldukça göbekliydi de Gumol.

Bankacı, Doğrusunu isterseniz yapacağınız işin mahiyetini kesin olarak bilmiyorum. Ama bilmek isterdim. Eğer çok mühim bir şey tasarlanıyorsa, bana plânlarımı hazırlamak için vakit bırakmaları lâzımdı. Daha önceden buna haber vermediler. Siz, öyle mühim, ama çok mühim ve büyük bir hadisenin çıkacağı biliyor musunuz?»

— «Bütün bildiğim ne yapmam gerektiğidir.»

— «Yanlış anlamayın beni. İşinizi öğrenmek istemiyorum. Asla böyle bir niyetim yok. Yani demek istiyorum ki, öyle bir kişinin, yahut üç, dört kişinin başaramayacağı kadar büyük bir hadise bekleniyor mu?»

— «Sualinizi anlıyorum. Ama cevabı bende değil.»

— «Paraya ihtiyacınız var mı?»

Gumol, Smith'in paraya ihtiyacı olsa isteyeceğini pekâlâ biliyordu. Smith de bu teklifin bilgi almak karşılığında yapıldığını anlamıştı. «Hayır, şimdilik yok,» dedi. Sonra diğer arkadaşlarının yerlerini sormayı düşünüyordu, bundan da vazgeçti, içlerinden haber alınamayan kimdi acaba? Hiç olmazsa bunu sorsaydı. Ama ondan da vazgeçti.

Gumol,

— «Pekâlâ,» dedi. «Her ne yaparsanız, başarılar dilerim.»

— «Teşekkür ederim,» dedi Smith, sonra ayrıldılar.

*****

Kasım 15'de ilk B-99 kaybolana kadar Robert Gumol, Smith'in asıl vazifesinin

ne olduğunu hâlâ bilmiyordu. Uçak kaybolunca, bu işte Smith'in parmağı olduğunu hemen anladı. Ama ilk aklına gelen Smith'in uçağı çaldığı ve memleketine kaçırdığıydı.

Aralıkta iki tane B-99 daha kaybolunca fikrini değıştirdi. O gün ikindide bankadan çıkmak üzereyken haberi duyunca, bir arkadaşına, «Herhalde imalât hatası olmalı bunlarda,» dedi.

Sonra bankadan çıkarak doğruca golf arkadaşlarıyla buluştu. Golften sonra Rotary Kulüp e giderek bir şeyler içlikten sonra bankaya döndü. Masasının başına oturduğu zaman aklından golften ve bankacılıktan çok daha başka şeyler geçiyordu.

Robert Gumol, Petrograd'lı bir banker olan babasıyla beraber 1914 yılında Birleşik Devletler'e gelmişti. O zamanlar on üç yaşındaydı henüz. Birinci Dünya Savaşı patlamıştı. Herkes savaşın birkaç ayda biteceğini sanıyordu. Gumol'un babası New York'a boşu boşuna gelmiş değildi. Çar tarafından hususi vazifeye gönderilmişti. Onun seçilmesinin sebebi de mükemmel İngilizce bilmesi ve bankacılıktaki alâkalan yüzünden İskoçyalı bir kadınla evlenmiş bulunmasıydı. Gumol'lar muhtelif büyük şehirlerde üç yıl boyunca otellerde kaldılar. Baba Gumol, Çar Rusyası'nın bonolarını dolara tahvil etmeye çalışıyor ve dolarları memleketine gönderiyordu. Savaş boyunca Amerika'da kalan Gumol Rus ihtilâlinden sonra da aynı işe devam etti. Ancak ilk sıralarda Amerika, Rusya'yı tanımadığı için işleri bozulur gibi olmuştu. Fakat sonradan Lenin'in adamları onunla temas ettiler. Çarlara ait çok kıymetli bazı taşlar onun vasıtasıyla satıldı.

Bu durum vaziyetleri yeniden düzeltmelerini sağlamıştı. 1931'de yukarı Hyannis'te kendilerine on beş odalı bir malikâne yaptırdılar. Bu arada Amerikan tabiiyetine geçmişlerdi. 1933'le Amerika ve Rusya tekrar siyasî münasebetlerini kurmaya karar verince, Gumol artık Rusya ile temasının tamamen bittiğine kani oldu. Ama günün birinde Rus sefaretinin bir memuru, ona gizli bir ziyaret yaptı. Münasebetlerinin bundan sonra da devam edeceğini söyledi. Gumol bunu kabul etti. O sırada vaziyeti bozuk olan «Hyannis» bankasını satın aldı. Kendisi ölünce de oğlu Robert Gumol aynı işe devam etti. Banka hiçbir zaman malî bir tehlikeyle karşı karşıya kalmıyordu. Çünkü Ruslar gerektiği zaman, gerektiği kadar dolar vermekten çekinmiyorlardı. Ayrıca Rus paralarını da dolara tahvil ediyordu. Gumol'lar oldum olası döviz ile çalıştıkları için, bu hal hiçbir zaman dikkati çekmedi.

Robert Gumol, Amerikan komünistleriyle asla temas etmiyor, ancak ve pek seyrek olarak konsolosluğun hususi memurlarıyla görüşüyordu. Bu memurlar da tamamen Amerikalılara benzeyen, onlar gibi giyinen ve konuşan kimselerdi. Bu bakımdan görenlerin dikkatini çekmesine imkân yoktu.

Bütün bu ihtiyat tedbirlerinden başka, Rus ihtilâli üzerine baba Gumol, Amerikan hükümetine resmen müracaat ederek kendisinin çarlık tarafından gönderildiğini şimdi komünistlerin burada kendisini öldürmelerinin mümkün olduğunu söylemiş, hayatının korunmasını istemişti. Bu, Gumol'ların Amerikan

tabiiyetine geçmesinden kısa bir süre sonra oluyordu. Bütün bunlar Gumol Ailesini artık şerefli bir Amerikan vatandaşı durumuna getirmişti.

Robert Gumol 60'ına yaklaştığı halde Rus casusluğuna devam ediyordu. Fakat artık duyulan gençlikte olduğu gibi değildi. Şimdi artık şahsi emniyetini düşünmeye başlamıştı. Rusya ile Amerika arasında şu çok kıla bir zaman içinde büyük bir atom harbi çıkacağını anlamıştı. Kendisi bunca yıl Ruslara hizmet etmişti, ama Rusların Amerika'ya yapacaktan bir hücum karşısında, durumu ne olacaktı? Hiç, ölecekti şüphesiz. Rus sefareti herhalde ona taarruz gününü haber verip, Amerika'yı terketmesini istiyecek değildi. Böyle durumlarda Rusların insan feda etmekte ne kadar cömert olduklarını çok İyi bilirdi.

Moskova'nın çok gizli bir savaş hazırlığında bulunduğunu bildiği şu sırada olduğu yerde oturup durması doğru değildi. Bir şeyler yapmalıydı. Yapacağı tek şey Amerika'yı terketmekten ibaretti. Meselâ neden Arjantin'e gitmesindi? Karısı umurunda bile değildi. Yirmi sekiz yıllık evlilik hayatında asla sevememişti. Ama ayrılamıyordu da. Bunca yıl beraber yaşayınca, insan çok şeyleri karısından saklayamazdı. Gerçi o, Ruslarla olan münasebeti hakkında bir tek kelime söylememişti, ama yine de karısının bazı şeylerden şüphelendiğini tahmin ediyor, boşanmaya kalksa bunları açıklayacağından korkuyordu.

Evet, pekâlâ bir iş seyahati adı altında Arjantin'e gidebilirdi.

Bu kararı verince hemen kalktı. Gidecekti buradan. Karısını ve çocuklarını bırakıp gidecekti. Çocukları da umurunda değildi artık. Bu yaşa kadar onlara elinden geleni yapmıştı. Bitişik odaya geçerek büyükçe bir valiz aldı. Sonra aşağıya indi. Gece bekçisiyle bir iki satır konuştuktan sonra kasa dairesine geçti. Buradaki kasalardan beş tanesinin anahtarı doğrudan doğruya kendisindeydi. Hemen kasalardan birini açarak valizini doldurmaya başladı. Valiz dolduğu zaman içinde 385.000 dolar para vardı.

Sonra tekrar bürosuna döndü. Eve gitmeliydi artık. Karısı bir şeyler sezebilirdi. En iyisi işi telefonla halletmek olacaktı. Bu kararı verince hemen evinin numarasını çevirdi. Karşısında karısı vardı.

— «Ruth, sevgilim,» dedi. «Arjantin'e gidiyorum.»

— «Ne? Arjantin'e mi?»

— «Evet. Büyük bir bono işi çıktı.»

— «Ama daha önce böyle bir şey olmamıştı.»

— «Hayatta birçok şeyler daha önce olmaz.»

— «Şimdi bankada mısın?»

— «Evet, biraz önceye kadar da Buenos Aires şehri ile konuşuyordum.»

— «Robert, bana doğruyu söylemiyorsun gibime geliyor. Seni bekliyorum. Biraz sonra yemeğe çıkacaktık, değil mi?»

— «Korkarım yemeğe yalnız çıkacaksın.»

— «Ne? Yani öte berini almak için de eve gelmeyecek misin?»

— «Hayır şekerim, uçağa yetişmem lâzım. Hem biliyorsun, insan Brezilya'da da lüzumlu öteberiyi alabilir.»

— «Ama Robert...»

— «Ben oraya varır varmaz adresimi sana bildiririm. Şimdilik Allahısmarladık Ruth.»

Ahizeyi kapattı ve koltuğunda arkaya dayandı. Bu işi de halletmiş sayılırdı artık. Şimdi yapacak son işi kalıyordu. Hemen kalem kâğıda sarılarak bankanın müdürüne bir mektup yazdı: «**Sevgili Giff, Bugün hafif bir kalp krizi geçirir gibi oldum. Bana hemen Arjantin'e gitmemi ve birkaç hafta dinlenmemi söylediler. Çok korktum doğrusu. Onun için vakit geçirmeden hareket ediyorum. Sen işleri idare edersin. Ha, karıma, merak etmesin diye, iş icabı gittiğimi söyledim. Haberin olsun, onunla temas edersen sen de aynı şekilde konuş. Oraya varınca adresimi bildiririm. Ama herhalde Buenos Aires'te National otelinde kalacağımı sanıyorum.**»

Gumol mektuba bir göz attı. Sonra hemen yola çıktı.

*****

Jess Price, Amerika Stratejik Hava Komutanlığında General Keatton'a giderken, akşam gazeteleri büyük bir yaygarayla satılmaya başlanmıştı. Bir ikisine göz attı. Hepsi de büyük başlıklarla aynı şeyleri yazıyordu: DONANMA HAVA KUVVETLERİYLE İŞBİRLİĞİ YAPTI. KAYIP UÇAKLAR ARANIYOR.

Fazlaca bir şey düşünmeden yoluna devam etti ve Keatton'un bürosuna girdi. Bir binbaşı, kumandanın odasına rasgele giremezdi, ama Price yedi kişilik heyete dahil olduğu için bunu rahatça yapabiliyordu. Üstelik Keatton onu şahsen de tanır ve severdi.

Price, içerdeki general ve subayları selâmladıktan sonra bir koltuğa gömüldü. General Keatton,

— «Bu iki uçağın çarpışmış olması ihtimali var mıdır?» diye soruyordu.

Bu soruya bir tuğgeneral cevap verdi.

— «Hayır efendim, ben asla ihtimal vermiyorum. Çünkü her iki uçağın kalkışı arasında tam on dakikalık bir zaman var. Uçaklar Omaha'ya kadar gidip, havada ikmal yaptıktan sonra geri döneceklerdi. Her ikisine de kesin olarak aynı hızla uçma emri verilmişti. Bu bakımdan arkadan kalkan uçağın, öndekine yetişmiş olmasına imkân yoktur.»

— «Peki, havada çarpışma ihtimalini akıldan çıkaralım. Ben çalınma ihtimaline de yer vermiyorum. Hadi birincisini düşman çaldı diyelim. Artık bu iki taneyi ne yapsın? Sonra çalacak olsa bile daima aynı üsteki B-99'ları çalmasına imkân yoktur. Çünkü birinci uçağın kaybindan sonra Hibiscus'ta akla gelecek her türlü emniyet tedbirini aldım.»

General Keatton sustu. Sonra öne doğru eğilerek,

— «Şimdi geriye kalan ihtimalleri biliyor musunuz?»

Kimse cevap vermedi.

— «Evet geriye kalan ihtimaller iki. Ya yapı hatası, ya sabotaj.»

Bu sözlerin, dinleyenler üzerinde kâfi derecede tesir etmesini bekledikten

sonra,

— «Hatta sabotaj demeyip de ihanet desem daha doğru olacak.» diye devam etti. «Çünkü eğer böyle bir şey varsa, bunu üniformalılar yapıyor, yani sırtında Amerika hava kuvvetleri üniformasını taşıyan kimseler. Bu da vatan hainliğinden başka bir şey değildir.»

Odadakilerin ağzını bıçak açmıyordu. Keatton devam etti.

— «Ben yapı hatası olabileceğine asla ihtimal vermiyorum. Bu, olsa olsa ihanet olacak, İngilizlerin Comet yolcu uçaklarını hatırlarsınız değil mi? İkisi de arka arkaya tam Akdeniz üstünde yok oldular. Elli dörtleydi yanılmıyorsam. Uzun araştırmalardan sonra bunun baden yorgunluğu olduğu anlaşıldı. Elinize bir teneke parçası alın. Onu ileri geri. ileri geri durmadan bükün.» General iki eliyle hayali bir teneke parçasını eğip büküyor gibi yapıyordu. «Ne olur sonunda, ortadan kopar. İngilizler bunu anlayabilmek için aylarca çalıştılar. Sonunda bulundu, ama olan iki Comet'e olmuştu.»

Bir başka general konuştu.

— «Bunların yapısıyla Comet'ler kıyas kabul etmez. Üstelik B-99'ların malzemesi daha önce B-47'lerde kullanılan malzemenin aynıdır. Ayrıca B-99'ların çok daha sağlam olmasına bilhassa dikkat edilmiştir. Sonra bir noktayı daha hatırlatmak isterim. Kaybolan B-99'ların üçü de altı bin ile dokuz bin metre arasında kayboldular. Yani varmaları gereken en yüksek noktaya ulaşmalarından çok önce. Halbuki bu uçaklar iki bin metreden yukarıda uçabilecek şekilde yapılmıştır. Onun için basınç düşmesinden doğan bir kaza düşünülemez. Doksan dokuzlarımız çok sağlamdır.»

Bir tuğgeneral,

— «Fakat yine de uçakları kontrol etmeli, hem de içine patlayıcı bir şey saklanıp sağlanmadığına bakmalıyız,» dedi.

— «Ne yapacağımı sanıyorsunuz?» diye Keatton sözü aldı. «Bugün yüz kişilik araştırma grubu, ayrıca fabrikanın alâkalıları Hibiscus'ta olacak. Gereken araştırmaları yapacaklar. Ya bir yapı hatası bulurlarsa? O zaman seyredin felâketi. Evet. Eğer uçaklarda yapı hatası varsa SAC, yani Amerika Stratejik Hava Komutanlığı yok demektir. Elimizde iki bin elli iki tane «B-99» uçağı var. O zaman bunlar hurda yığınınından farksız hale gelir. Korkunç bir şeydir bu. Her neyse bu akşam araştırma yapılsın bakalım. Uçakların durumunu anlamadan daha fazla konuşmak yersiz olacak.»

Toplantı bitmişti. Herkes başı önünde ikişer ikişer kendi aralarında konuşarak dağıldılar.

Jess Price, toplantıdan çıkınca Katherine'ı düşündü. Onun hava kuvvetlerinde bir kardeşi vardı ve B-99'larda çalışıyordu. Kadıncağız daha ilk uçağın kaybı sırasında hemen kardeşini hatırlamıştı. Şimdi herhalde çok üzülmüş olmalıydı. Bugünlerde onun uçma şansı azdı, ama yine de bir araştırmak lâzımdı. Jess Price, delikanlınının 519. bölümde çalıştığını biliyordu. Vaziyeti tahkik etti. Sonra Katherine'in numarasını çevirdi. Katherine heyecanlı bir sesle — «Evet?» diye telefona cevap verdi.

- «Ben Jess, Katherine.»
- «Söyle Jess.»
- «Korkacak bir şey yok Katherine. Kardeşin uçuşta değilmiş.»
- «Teşekkür ederim, çok korkmuştum.»
- «Ben hâlâ da korkuyorum.»

3. Bölüm

Salı sabahı Buenos Aires hava alanına inen yolcular arasında Robert Gumol da vardı. Aralık, turist ayıdır Arjantin için ama ilk bakışta Gumol'un iş için geldiği anlaşılıyordu. Üzerinde turistlerin giydiği acayip elbiseler yerine son derece pahalı, ağır bir lâcivert elbise vardı.

Gümrük kuyruğunda sıra kendine gelinceye kadar aklından daha binbir şey geçti. Sırası gelince memura,

- «Sadece birkaç gün kalacağım,» dedi.
- «Banker olduğunuza göre iş için geldiniz, herhalde»
- «Evet, iş için.»
- «Peki efendim buyurun. Dışarıda taksi bulacaksınız.»

Gumol, ne de olsa gümrükten bu kadar kolay geçeceğini ummuyordu. Gerçi Arjantinlilerin fazla bir müşkülât çıkarmayacağını bildirdi, ama ne de olsa yanında para taşıdığıının bilinmesini istemezdi. Her şeyden önce bu kadar parayı bir gören olur ve çalma hevesine kapılabilirdi.

Taksiye binerken ilk düşüncesi parayı doğruca bankaya yatırmaktı. Fakat bu kadar çok parayı birden yatırmak doğru olmazdı herhalde. Bankalar binliklerin seri numaralarını muhakkak kaydedirdi. Kimbilir, belki bu, günün birinde aleyhine bir ipucu olurdu.

Onun için doğruca National oteline gitti. Otelciler onu daha önceden tanıyordu. Limana bakan iki odalı güzel bir daire verdiler. Gumol, hemen rom getirmelerini söyledi. Sonra kadehi elinde balkona çıktı. Bir kat aşağıda ve yandaki balkonda iki güzel kız çene çalıyordu, içlerinden saçları sarı boyalı siyah gözlü olanı ona baktı, gülümsedi. Gumol da davetkâr bir eda ile kadehini ona doğru kaldırdı.

*****

Gumol'un Buenos Aires'e indiği saatte Henry Hazen, üstünde zarif bir bahriyeli üniforması olduğu halde, St. Augustine otobüsüne biniyordu. Üç haftalık izni vardı. Tatilini evinde, ailesinin yanında geçirmek istemişti. Sonra, hepsinden mühim olarak da Nina'sını görebilecekti.

Henry, o güne kadar daima içinde bir vicdan azabı duymuştu. O gün deniz kıyısında gördüklerini hemen haber vermedikleri için, zaman zaman kendi kendine kızardı. Fakat iş işten geçmişti artık, bundan sonra söylemek neye yarardı.

İlk B-99 kaybolduğu zaman, Henry, bunun sadece bir kaza olabileceğini düşünmüş, fakat arkadan iki tane daha kaybolunca işin kaza olmadığı ihtimali zihnini kurcalamaya başlamıştı. Sonra, evet sonra, bir gece yarısı Atlas Okyanusu'ndan karaya çıkan Buick araba ve içindeki dört kişiyi hatırlamıştı. Hiç olmazsa vicdan azabından kurtulmak ümidiyle bir yakın arkadaşına hikâyeyi olduğu gibi anlattı. Hikâyeye bitince arkadaşı kahkahayı attı.

— «Yok canım, demek araba Buick'ti ha?» dedi.

— «Evet, çok iyi gördüm.»

— «Bana bak oğlum, işletecek başkasını bulamadın mı sen?»

— «Vallahi billahi işletmiyorum. Korkunç bir şeydi bu.»

— «Neden bana söylüyorsun o halde?»

— «Bilmem.»

— «Sahiden gördün mü bu dediğini?»

— «Gördüm vallahi.»

Arkadaşı bir müddet düşündü, düşündü sonra,

— «Bana bak Henry,» dedi. «Senin yerinde olsam o geceyi unutturdum.»

— «Unutmak mı, neden ama?»

— «Bak oğlum, farzet ki şimdi gidip yüzbaşıya anlattın bunu, ne yapabilir o?»

— «Bilmem.»

— «Hiçbir şey. Seni binbaşıya götürecektir. O da doğruca ruh doktoruna havale edecek. Ruh doktoru hikâyesini dinleyince, 'ya, demek öyle, Allah Allah.' diyecek ve seni on beş gün müşahedeye alacak. Eğer on beş gün için de delilerin arasında sahiden aklını kaçırmazsan, sende aşağılık duygusu olduğuna dair bir rapor verecek, dikkati üzerine çekmek için bu gibi hikâyeleri uydurabileceğini söyleyecek. Böylece, bir bakıma deli raporu almış olacaksın.»

— «Sahiden böyle mi olur?»

— «Elbette. Hemen gördüğün zaman haber versen iş değişirdi belki. Ama şimdi kime anlatsan güler buna.»

Henry arkadaşının haklı olduğunu anlıyordu. Yapacak hiçbir şey yoktu şimdi.

— «İşte onun için bundan hiç kimseye bahsetme, anladın mı? İş oluruna varır.»

— «Peki. Öyle yapacağım. Ama sen de kimseye bahsetme.»

— «Merak etme, bahsetmem.»

*****

Ertesi sabah Pentagon'daki odalarında toplanan yedi kişilik «Düşman Niyetlerini Kestirme Heyeti» belki de dünya tarihinin en mühim hâdisesiyle karşı karşıya gelmişti. Heyet üyelerinden Simmons, Stockholm'deki deniz ataşesinden çok mühim bir haber geldiğini söylüyordu, «**Beş aralık günü on iki denizaltıdan mürekkep bir Rus filosu Skaggerak boğazından geçmiştir.**»

Felix Fromburg,

— «Peki neden şimdiye kadar bize haber vermemişler?» diye sordu.

— «Bunun cevabını bulmak güç. Gemileri bir İsveç sahil muhafaza motorundakiler görmüş. Herhalde önceleri mühimsememiş olmalılar. Çünkü onlar Rus denizaltılarının Baltık'ta manevra yaptığını sık sık görüyorlar. Bunu da öyle bir şey sanmış ve vaktinde haber vermemiştir.»

Katherine gizli bir korkunun iliklerine kadar işlediğini hissetti. Nihayet korktukları başlarına gelecekti galiba. Simmons'un bir suali bu korkusunun yersiz olmadığını gösterdi.

— «Farzedelim ki, bu filo bizim kıyılarımıza doğru yola çıkmıştır. Ne kadar zamanda buraya varır?»

— «Geceleri su yüzünde saatte 17 mil, gündüzleri de su altında 11 mil hızla gitseler, saatte ortalama on beş mil gitmiş olurlar hemen hemen.» Durdu, düşündü, sonra, «Herhalde aralığın yirmi dört, yahut yirmi beşinde atış menziline girmiş olurlar.»

FBI temsilcisi Felix Fromburg,

— «Çok mühim bir meseleyle karşı karşıyayız,» diye söze başladı. «Viyana'dan aldığımız haberler Rusya'nın çok mühim işler peşinde olduğunu gösteriyor. Biliyorsunuz Kızıl Çin, güneydoğu sahillerinde çok geniş ölçüde yığınak yapıyordu. Formosa'ya hücum edeceğini tahmin ediyorduk. Sonra Moskova'da gizli bir toplantı yapıldı. Çinliler bu niyetlerini önceleri Rusya'dan bile saklıyorlardı. Fakat Ruslar bunu öğrenince çılgına döndüler. Çin sefirine, Uzak Doğu'da çıkacak bir harbin her şeyi altüst edeceğini söylediler. Bütün söyledikleri bu oldu. Ve Çinliler bundan vazgeçti. Ama şimdi anlaşılıyor ki, Rusya'nın bu harbe mâni olmasının başka sebebi varmış.»

Simmons söze karıştı:

— «Dahası da var, iki hafta önce Washington'daki Rus sefiri Moskova'ya döndü. Sözde bu, 'hükümetiyle görüşmelerde bulunmak' içindi. Giderken sefaretin ileri gelenlerini de beraberine aldı. Burada kalanlar kolayca feda edilebilecek sekizinci sınıf diplomatlardan ibaret.»

— «Peki Birleşmiş Milletlerdeki delegesi ne oldu?»

— «O hasta zaten. Memmorial hastanesinde kanser tedavisi görüyor.»

Katherine,

— «Ama,» dedi, «Amerika'da yine de bir dolu Rus var.»

Felix Fromburg,

— «Elbette var,» dedi. «Artık kör kör parmağım gözüne buradaki bütün ataşelerini geri çekecek değiller ya. Feda edecekler onları.»

— «Peki, Amerika'ya topyekûn bir hücumu ne zaman yaparlar dersiniz?»

Jess Price atılarak,

— «Müsaade ederseniz buna ben cevap vereyim,» dedi. «Bana kalırsa Noel'i seçecekler. Evet 25 Aralık, onlar için en uygun gündür.»

— «Korkunç bir şey bu.»

— «Elbette. Bizim Noel'e ne kadar bağlı olduğumuzu bilirler. O gün, herkes eğlencesinde olacaktır. Düşünün bir defa, kim Noel gecesi uzak mesafe

uçuşuna çıkmak ister. Çıksa bile akli işinde mi olur, yoksa evinde, çoluk çocuğunda mı? Aynı şekilde radar başında bekleyenler de o gece kendilerini tam manasıyla işe verebilirler mi?»

Katherine tekrar, «Çok korkunç,» diye mırıldandı.

— «Evet, ama eldeki bütün deliller bunu gösteriyor. Düşünün bir defa, Rus Baltık Filosu, Atlas Okyanusu'na açılıyor, Ruslar Uzak Doğu'daki harbi durduruyorlar, bizdeki ileri gelen diplomatlarını sinsi sinsi geri çekiyorlar. Atlas Okyanusu'na çıkan filo aralığın yirmi dört, yirmi beşinde atış menziline girmiş olacak. Ve bu Noel bizim için bir bayram değil felâket günü olacak.»

Simmons.

— «Senin hakikî kanaatin bu mu?» diye sordu.

— «Evet, ben böyle düşünüyorum.»

— «Ben de böyle düşünüyorum.»

Kimse bir şey söylemedi. Herkesin bu kanaatte olduğu anlaşılıyordu. Yine Simmons devam etti.

— «İyi ama bunu nasıl ilân ederiz. Evvelâ bize inanırlar mı? İnanırlarsa, o zaman vaziyeti millete duyurmak lâzım. Böyle bir hal karşısında çıkacak paniği düşünün. Herkes memleketin içine, köylere gitmeye kalkacak, sıkıyönetim ilân edilecek. Dahası var. Asıl iş başında olması lâzım gelen birçok kimse de, kendi canının kaygusuna düşecek, belki de işini gücünü bırakıp kaçmaya bakacaktır. Sonra borsa altüst olacak, karaborsa alıp yürüyecek... Ve... Bir de yanılmış olursak ne olacak? O zaman Amerika Birleşik Devletleri bütün dünyanın maskarası olacaktır.»

Jess Price,

— «Bana kalırsa yine de ilgili makamlara bu tahminimizi bildirmek zorundayız,» dedi.

*****

Pentagon Birleşik Silahlı Kuvvetler Başkanı Orgeneral Clumb, toplantı odasına girdiği zaman, askerler ayağa kalkarak kendisini selâmladılar. Siviller ise ayağa kalkmadı. General Clumb askerlere, «Oturabilirsiniz,» dedi. Sonra hemen söze başladı.

— «Sizinle çok kısa konuşacağım. Bütün askerlik hayatımda bugün bana verdiğiniz rapor kadar saçma bir rapor daha görmedim, üzerinde konuşmayı bile reddediyorum.»

Simmons ayağa fırladı. Kendisine hâkim olmaya çalışarak, «Generalim,» dedi, «Red sebebini söyler misiniz lütfen? Reddediyorum, demekle neyi kastediyorsunuz?»

Simmons bir general karşısında konuşmaktan çekinen insanlardan değildi.

— «Şunu kastediyorum ki, bu raporu çöpe atacağım. Böyle bir şeyin benim imzam altında muameleye konmasına imkân yoktur.»

— «Biz tam bir yıldan beri bu tahmin üzerinde çalışıyoruz. Bizim hepimizin

fikridir o rapor.»

— «Gülünç bir şey.»

— «Şunu unutmayın ki, casusluk teşkilâtının topladığı bütün haberler bize gelir. Heyetimiz bir şeye karar verirken, kafadan atmaz bunu. Bizim kanaatimiz şu ki, Noel gecesi Birleşik Amerika hücumu uğrayacaktır.»

— «Demek Noel gecesi? Saatini de söyleyebilir misiniz?»

Jess Price,

— «Sabaha karşı,» dedi.

— «Alay mı ediyorsunuz?»

— «Estağfurullah, bilâkis çok ciddiym. Düşman denizaltıları gün ağarırken suyun yüzüne çıkıp atom başlıklı güdümlüleri fırlatacaklar.»

Katherine, bu şekilde konuşmakla işin halledilemeyeceğini anlamıştı. Söze karışarak,

— «Affedersiniz generalim,» dedi. «itirazlarınızı söyler misiniz bize?»

— «itirazlarım mı? O kadar çok, ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum. Meselâ Ruslar bize hücum etmeyi düşünmez mi, düşünür elbet. Ama yaptıkları yanlarına kâr kalmak şartıyla. Bizim NATO kuvvetlerimiz boş mu oturuyor sanıyorsunuz. İstihbarat teşkilâtının gizli raporlarını ben de okuyorum. Bütün hudut boylarına yığılmış olan Rus kuvvetleri yavaş yavaş geri çekiliyor. Bu harp hazırlığı mıdır? Cevap verin bana: Harbe hazırlanan millet askerlerini geri mi çeker? Tecavüz etmek şöyle dursun, aksine geri çekiliyor Ruslar.»

Heyetteki Albay Cragy koltuğunda doğruldu ve cevap verdi.

— «Generalim, NATO savunma için hazırlanmıştır, tecavüz için değil. Hudutlardaki Rus kuvvetleri NATO silâhlarının menzili dışına çıkmak için geri çekiliyorlar. Bilhassa atom topları ile kısa menzilli güdümlü mermilerin.»

— «Sen de albayım diye geçiniyorsun ha! Yani Ruslar geri çekilip de NATO kuvvetlerini işlemez halde mi bırakacaklar?»

— «Neden olmasın? Saldıracak düşman bulamayan bir askerî kuvvet neye yarar?»

General Clumb ısrar ediyordu.

— «Peki farzedelim ki, doğru düşünüyorsunuz. Ruslar ani bir hücumla memleketimizin üçte ikisini çöle çevirdiler. Bu onlara ne fayda sağlayacak? Harpler düşman ülkesini işgal etmekle kazanılır. Harbin ilk şartı budur. Bir memleket de tanklarla işgal edilir, piyadeyle elde tutulur. Ruslar radyoaktif bir Amerika'yı ne yapsın?»

Katherine'in sabrı taşmıştı artık.

— «Kimbilir dedi belki de etrafını tel örgülerle çevirip esir kampı yaparlar...»

General hırsla ayağa fırladı.

— «Bu tahmin raporlarınızın tamamı yakılacaktır. Yalnız bir nüshasını daha yüksek makamlara vermek için saklayacağım. Bütün söyleyeceğim bundan ibaret. Ayrılmadan önce bir defa daha tekrar edeyim, hayatımda bundan daha manasız bir raporla karşılaşmadım.»

Havacı Stanley Smith öğleden sonra saat üçte uyandı. Yeni ütülenmiş elbiselerini giyindi ve Orlando otobüsüne bindi. Şehre varınca büyük bir gaziinoya girdi. Flörtü Betty Jo Atkins, beşten sonra gelebilirdi ancak. Çünkü bir otelde garsonluk ediyordu. İşi beşte bittiğine göre, beşi çeyrek geçe falan gelebilirdi Bir burbon şarabı ısmarladı. Sonra gaziinoya girerken aldığı gazetenin başlığına göz attı: **DÖRDÜNCÜ B-99 KAYBOLDU.**

Uçak sabahleyin, Meksika körfezi üzerindeki vazife uçuşu için havalanmıştı. Eldeki bilgiler, uçağın daha önce kaybolan uçaklarla aynı şartlar içinde kaybolduğunu gösteriyordu. Bütün hava ve deniz kuvvetleri uçağı aramaya çıktığı gibi, sivil savunma kuvvetlerinden ide yardım istenmişti.

Smith gazetedeeki haberi baştan sona kadar okudu. Hibiscus üssü birbirine giriyor olmalıydı şimdi. Uçakta arkadaşlarından biri vardı. Ne acıma duydu, ne de sevinme. Mürettebatın öldüğüne emindi. Tıpkı daha önceki Öbür B-99 mürettebatlarının öldüğü gibi. Ama çok süratli bir ölüm oluyordu bu. Onlar da askerdi kendisi gibi.

İçkisini bitirerek bardan çıktı. Dışarda dolaşmaya başladı. Kızı burada beklemekten vazgeçmişti. İşten çıktıktan sonra nasıl olsa eve uğramadan gelmezdi. En iyisi evine gitmekti onun için.

Kız daha gelmemişti. Kapının önündeki merdivene oturup beklemeye başladı. Çok geçmeden Betty Jo gelmişti.

Betty Jo'nun kızlık soyadı İvanowski idi Geniş kalçalı, iri yapılıydı. Uzun saçlıydı; güzel bir yüzü vardı. Ailesindeki bütün erkekler Detroit otomobil fabrikalarında çalışırdı, ama hiçbiri de ustalığa yükselememişti. Betty Jo da biraz geri zekâlıydı. İlkokulu zorla bitirmiş, on altı yaşındayken Atkins adlı biriyle evlenmişti. Fakat adam esrarkeşin biri olduğu için evlilikleri uzun sürmemiş, iki yıl sonra ayrılmışlardı. Betty Jo şimdi yirmi dört yaşındaydı. Geleceğini düşünüyor, garsonluktan nefret ediyordu. Stanley Smith gibi biriyle evlenmeyi çok istiyordu.

Gerçekten Stanley şimdiye kadar rastladığı erkeklerin en akli başında olanı ve en yakışıklısıydı. Delikanlı kızın çalıştığı gaziinoya birkaç defa gitmiş ve nihayet birinde randevu istemişti. İlk teklifinde randevuyu kabul etmişti Betty. Şimdi Stanley'e bayılıyordu. Nasıl bayılmasındı ki... Stanley'in kendisi için yapmadığı fedakârlık yoktu. Bir defa güzel, küçük bir araba satın almıştı ona. Ne demektir bu? Allahın günü otobüslerde sürünmekten kurtulmuştu hiç olmazsa. Artık o da, herkes gibi işine kendi otomobiliyle gidip geliyordu. Sadece Stanley istediği zaman arabayı alıp kullanıyordu. Hepsi bundan ibaret. Yoksa otomobil kendi adına kaydedilmişti.

O gece Stanley geç vakit gitti. Yine evlenmekten bahsetmemişti ona. Halbuki evlenme niyeti olmasa yeni otomobil alıp da onun üstüne yaptırır mıydı? Söylediği tek şey bu sıralarda bir gece arabayı alacağı idi. Bir arkadaşıyla gezmeye gidecekmiş. Belki bir gece, belki de iki geceliğine arabayı alabilir

miymiş? Yazık, yine evlenmekten bahis yoktu.

4. Bölüm

Havacı Stanley Smith o gece Hibiscus Üssü'ndeki yoklamaya on beş dakika geç kaldı. Bu, görülmemiş bir şeydi. Stanley vazifesini bir an bile ihmal eden bir kimse değildi. Aşçıbaşı olan çavuş Ciocci, — «Hayrola Stanley,» dedi. «Ne oldu sana da geç kaldın?»

— «Otobüsü üssün kapısına yanaştırmadılar.»

Gerçekten her zamanki gibi otobüs kapıya yanaştırılmamış, gelenlerin her tarafı büyük bir dikkatle aranmıştı. Eskiden sadece girişte hüviyet kontrolü yapılırdı. Şimdi bununla yetinilmiyor, şoföre varıncaya kadar herkesin üstü, valizleri aranıyordu. Ciocci, — «Hava çok gergin sahiden,» diye cevap verdi. «Sanki çalınacaklar gibi B-99'ların başından nöbetçi eksik olmuyor. Bir işim çıkmıştı; otuz bir numaralı Barakaya gideyim dedim, kestirme olsun diye alandan geçecektim. Bir anda etrafımı çeviriverdiler. Derdimi anlatıncaya kadar akla karayı seçtim.»

— «Herkesin son derece tetikte olduğu muhakkak.»

— «Hakları var ama. Olur şey değil bu. Fakat insan kendi çavuşundan da bu derece şüphelenir mi?»

Hibiscus Üssü'nün büyük yemekhanesi, uçucular olmazsa bomboş kalırdı. Ancak uçuş personeli girdiği zaman ana baba gününe dönerdi. Altı yüz subayın aynı anda yemek yemesine yetecek kadar büyük olan salon geceleri çok tenha olurdu. Gece yarısıyla sabahın beşi arasında, sadece mutfağa yakın iki masa kurulurdu. Bu saatlerde gelenler polis subaylar, bir de Afrika, yahut İngiltere'den gelen uçakların personeli olurdu. Muazzam salon bazen tamamen müşterisiz kalırdı gece saatlerinde. Böyle zamanlarda Ciocci'nin personeli aralarında kâğıt oynar, kahve içer, sohbet ederlerdi. Saat beş sıralarında işleri biraz artardı. Kahvaltıya incekler için yüzlerce yumurta ateşe konur ekmekler dilimleme makinesine verilirdi. İçlerinden biri de sabah uçuşuna çıkacakların yiyeceklerini hazırlardı. Bu umumiyetle Stanley Smith'in vazifesiydi. Hava kuvvetleri, personelin uçuş sırasındaki yiyecekleri hususunda çok titiz davranırdı. Her uçucu için hazırlanan özel yiyecek paketleri mühürlenir ve üzerine hazırlandığı tarih, saat yazılırdı. Sonra tarihin üstüne büyük harflerle: **«BU YEMEK ALTI SAAT İÇİNDE YENİLMİŞ OLMALIDIR. BU BİR EMİRDİR.»**

damgası basılırdı. Çünkü doktorlar, atmosferin üst tabakalarında yemeklerin çabuk bozulduğunu keşfetmişlerdi.

Bütün sabahlar gibi bir sabahtı o sabah.

Dörtten itibaren siviller ve subaylar, yemekhaneye akın etmeye başlamıştı. Hava polisi sayısı ise her zamankinin hiç olmazsa iki misliydi-Smith, sivillerden çoğunun uçakları yapan fabrikaların pilotları ve mütehassısları olduğunu

Bir kısmı da herhalde özel araştırma memurları olmalıydı. Bu mütehassısların sabaha kadar B-99'lar üzerinde çalıştıklarına şüphe yoktu. Bir kenarda Milli Emniyet Teşkilatı'nın önemli elemanlarından biri, bir subayla baş başa vermiş kahvaltı ediyordu. Smith onlara taze sandviç ve kahve götürdü, konuşmalarına o kadar kulak verdiği halde bir kelimesini bile duyamadı. Sonra duvardaki yazı gözüne ilişti: «**Emniyetimiz için en büyük tehlike kapanmasını bilmeyen bir ağızdır.**»

Saat dört buçukta üç general geldi salona. Bunlardan biri korgeneral rütbesindeydi ve puro içiyordu. Smith bu generali uzaktan uzağa tanır, efsaneleştirilme şahsiyeti hakkında hikâyeler duyardı. Bu Amerika Stratejik Hava Komutanlığı komutam General Keatton'du. Onun yanındaki generallerin biri ise orgeneraldi. Smith onun Hava kuvvetleri Genel Kurmay Başkanı olduğunu tahmin etti. Bu iki general tıraşlı ve sıhhatli görünüyordular. Generallerden üçüncüsü aksine yorgun ve sakallıydı. Sabaha kadar uyumadığı anlaşılıyordu.

Smith, bu kadar yüksek rütbeli subayı bir arada görmemişti daha önceden. Çavuş Ciocci bile kime, nasıl hitap edeceğini şaşırmişti. Bu kadar generalin içinde hangi birine hizmet etmeliydi. Hemen gelenleri karşıladı ve ortaya konuşarak, — «Efendim emrederseniz Hava Odasını hazırlatayım,» dedi.

Hava Odası denen yer yüksek rütbeli subayların yemekhanesiydi. Keatton, — «Hayır,» dedi, «Burada bir şeyler yeriz.»

Generaller iki numaralı masaya oturdular Smith hemen koşup emirlerini aldı. Kahvelerini götürdü. Sonra bankonun arkasında beklemeye başladı. Kulaklarını dört açmış konuşulanları duymaya çalışıyordu. Bir ara tazyik patlamalarından bahsettiler. Bu Smith için hiçbir şey ifade etmiyordu. Konuşmaların bir kısmını duyamadı. Nihayet Keatton, — «Bütün bunların sabotaj olduğuna kalıbımı basarım,» dedi.

Generaller ikinci fincan kahvelerini içtikten sonra kalktılar. Saat tam beşte yemek servisinin telefonu çaldı. Sabah uçuşu için yirmi dört paket yiyecek hazırlanacaktı. Her B-99'da dört kişi bulunduğuna göre altı uçak gidecek demektir. Uçucular yiyecekleri paket için kırk sent öderdi. İster en âlâsından biftek alsın, ister peynirli sandviç, bu fiyat değişmezdi. Smith emri duyunca vakit geçirmeden söğüş etleri doğramaya, sandviç peynirlerini kesmeye koyuldu. Birkaç dakika sonra Ciocci yardımına geldi ve yiyecekleri paketleyip mühürlemeye başladı. Her pakette, iki sandviç, bir elma, yahut portakal, süt ve pasta vardı.

Saat altıda bir teğmen ve iki onbaşı geldi. Hazırlanan paketleri alacaklardı. Teğmen hepsinin parasını verdikten sonra onbaşılara teslim etti, onlar da alıp cipe götürdüler. Smith, — «Kahve istemez misiniz?» diye sordu.

Her zaman bir kenarda bir düzine termos, kahve dolu beklerdi.

Teğmen bir an tereddüt etti sonra,

— «Hayır, teşekkür ederim,» dedi.

— «Ama kahve parasızdır.»

— «Peki öyleyse bir termos alayım.»

Smith sıradan bir termos alıp teğmene verdi. Artık saat sekize kadar pek kalabalık olmazdı. Saat sekizde sabah postası nöbeti devralır, ondan sonra da kahvaltı faslı başlardı.

Saat sekiz olunca Smith yanma iki termos alıp 37 numaralı barakanın yolunu tuttu. Artık uyku saati gelmişti. Lake Charles'deki arkadaşı da acaba kendisi gibi iyi çalışabiliyor muydu? Yemekhaneden çıktıktan biraz sonra Yüzbaşı Kuhn'la karşılaştı. Ciocci'nin dediği gibi Kuhn biraz fazla sual sorardı.

— «Bu termosları nereye götürüyorsun?» diye sordu. Smith,

— «Otuz yedideki arkadaşlara.» diye cevap verdi.

Bu suale şaşırılmıştı. Aylardan beri hemen hemen her sabah barakaya bir, yahut iki termos götürürdü. Mutfakta çalışmak kolay iş değildi. Üstelik hiçbir hususi menfaati de yoktu. Buna karşılık orada çalışanların bazı hakları vardı. İstedikleri şeyden istedikleri zaman, istedikleri kadar yiyebilir ve bazı şeyleri barakalarına götürebilirlerdi.

— «Peki» dedi Kuhn.

Smith içinde bulunduğu tehlikeli durumu, geleceğinin ne olacağı düşünerek yürüdü. Kuhn, termosları yemekhaneye bırakmasını söylese ne olacaktı? Herhalde başına bir iş açılabilir, her şey tersine dönebilirdi. Bir defasında da dişi ağrıdığı sırada başı belâya girecek gibi olmuştu. Dişçi, bir yüzbaşıydı. Dişindeki çürük yere ilk ilacı koyduktan sonra birden Rusya'da yapılan çelik diş dikkatini çekmişti.

— «Allah, Allah ne tuhaf.»

Smith ağzı bir karış açık olduğu için tuhaf olan şeyin ne olduğunu soramamıştı. Doktor konuşmasına devam ederek,

— «Bizim memlekette çelik diş yapıldığım bilmiyordum,» dedi.

Smith kanının damarlarında donduğunu hissetti bir ara. Doktor madeni aletiyle çelik dişe vurdu.

— «Acıyor mu?»

— «Evet efendim biraz.»

— «Ben sadece Rusların çelik diş yaptıklarını sanırdım. Nerede yaptırdınız bu dişi?»

— «Chicago'da Harp sırasındaydı. Dişçinin adını bile unuttum şimdi.»

— «Ha, o başka. Harp sırasında birçok sıkıntılarımız vardı. Eksik maddelerin yerine ne olursa kullanılıyordu.»

Dişçiyi, bu cevap tatmin etmişti. Fakat Smith tatmin olmamış, hemen o akşam bir tornavida ve çekiçle ağızdaki çelik dişi çıkarmıştı. Başka çaresi yoktu çünkü. En küçük bir dikkatsizlik insanın hayatına mal olabilirdi.

Smith odasına vardığı zaman arkadaşı Cussak hâlâ uyuyordu. Smith termosları dolabına koydu. Cussak dokunmazdı onlara. Kahve içtiği yoktu zaten, üstelik sessiz bir adamdı ve Smith ona, dolabının karıştırılmasından asla hoşlanmadığını söylemişti.

Stanley Smith uyurken, Robert Gumol, Buenos Aires'teki otel odasında uyanıyordu. Fakat korkunç bir uyanıştı bu, başının içi kazan gibiydi. Her yanı dökülüyordu sanki. Gumol, daha önce de böyle kaçamaklar yapmış, başka kadınlarla düşüp kalkmış, bol bol içmişti. Ama şimdiye kadar hiçbir zaman böylesine sersemlediğini, hasta olduğunu hatırlamıyordu. Canı bir türlü yataktan çıkmak istemiyordu. Fakat yatmasına da imkân yoktu. Susuzluktan dili damağına yapışmıştı. Boğazı yanıyor, nefes almakta güçlük çekiyordu. Bir parça su içmeden, tekrar uyuyamayacağını anlayınca doğruldu. Bir de aspirin olsa, o zaman iyice kuvvetini toplayıncaya kadar uyuyabilirdi. Sonra bir duş yapıp bir kadeh de viski yuvarladı mı, hiçbir şeyi kalmazdı.

Fakat başka bir şey daha vardı. Geceleyin olup bitenler ona pek normal görünmüyordu. Yavaş yavaş kendini toplamaya başlayınca geceyi hatırlıyordu. Kalkıp etrafına bakındı, geceyi beraber geçirdiği kadın gitmişti-Karyolanın kenarına ilişip düşünmeye çalıştı. Son olarak kadının, yanı başında, şakaklarını oğuşturduğunu hatırlıyordu. Sonra... Evet sonra, İspanyolca konuşan bir erkek sesi duymuştu. İşte bu... Bu korkunç bir şeydi... Çünkü odada erkek olmaması lâzımdı.

Kalkıp balkona doğru yürüdü. Masadaki, buz kabının içinde kalmış soğuk suyu yüzüne çarptı. Romun üstüne şampanya içmekle çok hata etmişti akşamleyin. Ya valiz?... Para valizini nereye koymuştu acaba? Yatağın altına soktuğunu hatırlıyordu. Eğer paraya bir şey olmadıysa mesele yok demektir. Çünkü paranın halletmiyeceği iş yoktu. Hemen gidip baktı. Valiz yerinde değildi!..

Bir anda ter içinde kaldığını hissetti. Hemen yatağın başka taraflarını aradı, karyoladan inip baktı, yok, yok! Hemen banyoya koşup bir duş yaptı, iyice kendine gelmesi lâzımdı.

Daha sonra acaba koyduğum yeri yanlış mı hatırlıyorum diye dairenin başka taraflarını aradı, fakat hayır. Para gitmişti. Eğer Robert Gumol, o anda sakın düşünebilmiş olsaydı 385,000 doları akşamki ihtiyatsızlığının cezası olarak zarar hanesine geçirir, sonra uçağa atlacağı gibi geri dönerdi. Bankada daha beş kasası vardı. Hepsi de kendi şahsına aitti ve hepsi de tıklım tıklım para doluydu. Karısına işin mühim bir kısmını hallettiğini söyler, sonra yeni bir valizi daha doldurup, yine Amerika'dan uzaklaşabilirdi. Meksika'ya, Haiti'ye, Guatemala'ya gitmek her zaman için mümkündü.

Fakat o anda, Gumol felce uğramış gibiydi. Sadece alkolden değildi bu. Aslında bu sersemlikte, bu baş ağrısında geceleyin kendisine yutturulan bir hapin büyük tesiri vardı. Bu yüzden ne yaptığı, ne yapacağını bilmiyordu. Kızlara karşı olan zaafı yüzünden başına gelen bu iş, kendi kendisine karşı, içinde büyük bir kin uyandırmıştı. Halbuki ne kadar masum ve tatlı bir hali varili kızın... Kim aklına getirirdi hırsız olduğunu? Alçak orospu! Demek onu aptal yerine koymuş, uyutup sızdırdıktan sonra para dolu valizi alarak savuşmuştu.

Hemen dahili telefona koştu ve:

— «Derhal müdürü gönderin bana!» diye bağırdı, «soyuldum!...»

*****

O sabah onda. Texas'taki SAC Üssü'nden bir B-99 kalkıyordu. Çok enteresan bir vazife uçuşu vardı uçağın, karnında ağırlık ve büyüklük bakımından yirmi megatonluk bir hidrojen bombasının betondan yapılmış bir benzerini taşıyordu. Önce alçak mesafeden körfez üstünde uçtuktan sonra yüz seksen derece dönüş yaparak Galveston ile Sabine geçidi üzerinde son hızla, fakat sadece 300 metreden geçecek, sonra 15000 metreye doğru tırmanmaya başlayacaktı. Zikzak bir hat takip ederek Kansas City'ye ulaşacak ve 20.000 metre yüksekten bu şehri bombalama tecrübesi yapacaktı.

Aslında bu, bir başka vazifenin benzer alanda tatbikinden ibaretti. Türkiye'deki bir SAC üssünden kalkacak bu uçağın, Karadeniz'i geçip Tuapse ve Sochi arasında Rus topraklarına girdikten sonra, Volga nehri üzerindeki Gorki'ye gidişinin ve orayı bombalayışının talimiydi. B-99, kıyı radarlarının gözetlemesinden kaçmak için sadece 300 metre yüksekten uçuyordu. Bu sayede, radar ışınlarına karşı dünyanın yuvarlaklığı arkasına saklanmış olduğundan bu yükseklikte görülmesine imkân yoktu. Ondan sonra birden yükselecek ve hedefe doğru uçacaktı.

Hava üssündeki ilgililer telsizle uçağın hareketlerini adım adım takip ediyorlardı. Uçuşun ilk anları başarılı geçti. Gerçekten, sahil radarları 300 metreden uçan B-99'u görememişlerdi. Ama uçak devamlı olarak üsle temas halindeydi. Kara üzerinde uçmaya başladıktan sonra semalara tırmanmaya başladı. Bir müddet sonra pilotun sesi. merkezdeki teypte kaydedilmeye başlanmış bulunuyordu.

— «Ben Georgia Peach... Yükselmeye başladım.. İki bin metredeyim şimdi... Şimdi... Şimdi iki bin beş yüz... Şimdi üç bin metreyi geçtim... Hızım saatte...» Georgia Peach'ın o sırada saatte kaç kilometre hızla uçtuğu bir daha hiç öğrenilemedi. Çünkü temas birdenbire kesilmişti. Bir uçak daha gitmişti. Konuşma kesilir kesilmez üstekiler B-99'un kaybedildiğini anladılar. Daha önce Hibiscus'tan kalkan dört, Lake Shore'dan kalkan bir B-99 gibi, Texas'tan kalkan bu uçak da kayıplara karışmıştı.

Fakat bu defa durum aynı değildi.

Bir kere uçak düştüğü zaman deniz üzerinde değil, karadaydı. İkincisi, olayı gözle görenler vardı. Ve nihayet... Uçak paramparça olduğu halde, mürettebattan kurtulan bir kişi vardı. Uçağın kalan kısımları bir gülmüş yağmuru halinde yere yağmış, sekiz jet motoru meteorlar gibi yanarak yere çakılmıştı.

B-99 patladığı zaman meydana gelen şiddetli ses ve ışık birçok kimsenin başını gökyüzüne çevirmişti. Görgü şahitlerinden çoğu, önce kırmızı bir ışık, arkasından şiddetli bir patlama olduğunu söylüyorlardı. Bazıları da, biri daha hafif olmak üzere, iki patlama olduğunu iddia ediyordu. Uçağın parçaları on

beş kilometre karelik bir alana yayılmıştı. Bir kısım şahitler ateşten bir top meydana geldiğini ve hava açık olduğu halde bir anda patlama yerinde siyah bir bulut teşekkül ettiğini ileri sürüyorlardı.

Şahitlerin ifadesinde ne kadar değişiklik olursa olsun, ortada değişmeyen bir şey varsa, o da havada bir bulut teşekkül ediverdiği ve uçağın parçalarının bu bulutun içinden düştüğü idi. Düşen parçalardan biri birden genişleyip bir paraşüt şeklini alıvermiş, yavaş yavaş yere süzölmeye başlamıştı. Hayatta kalan tek insan, radarçı çavuş George Lear'ın iki gözü de kör olmuş, elleri yüzü ve vücudu fena halde yanmıştı. Ama ne de olsa hayattaydı ve konuşabiliyordu. George Lear yere iner inmez kurtarılmış ve ilk yardımı yapılmıştı.

George Lear'ın koltuğu otomatik paraşüt halindeydi. Hayatını da buna borçluydu zaten. Otomatik paraşütlü koltuk, uçağı terketmek gerektiği hallerde, kendiliğinden uçaktan fırlayabilen bir koltuk demektir. Böyle durumlarda koltuğa bağlı paraşüt kendiliğinden açılır. Koltuğun uçaktan fırlayışı çok şiddetlidir ve insanı kazaya uğramış bir uçaktan sağ salim kurtarması ihtimali azdır, ama ne de olsa bir şanstır işte. Bilhassa çok yükseklerde uçarken, hemen hiç faydası olmaz, çünkü böyle durumlarda oksijen maskesi takmak lâzımdır. Kazaya uğrayıp can kaygusuna düşen bir pilotun o anda bunu hatırlaması ve tatbik etmesi ise çok zor iştir şüphesiz. Sonra, mesele bununla da kalmaz, indiği yerin ilk yardıma elverişli meskûn bir bölge olması gerekir. Dağ başına inecek olduktan sonra kurtulmak neye yarar? Çavuş Lear, B-99 kazalarından kurtulan ilk askerdi. Hatırladığı tek şey bir anda kendisini ateşlerin içinde bulduğu ve korkunç bir gürültüydü. Bir de boşlukta sallandığını hatırlıyordu.

Bir uçağın daha kaybedilmesi üzerine hava kuvvetleri birbirine girmişti. Her taraftan yüzlerce soru soruluyor, fakat bunların pek azı cevap bulabiliyordu. Pentagon ve SAC üsleri arasında hararetli görüşmeler oluyor, herkes gerekli tedbirlerin alınması üzerinde duruyordu. Çavuş Lear'ın ifadesinden fazla bir şey öğrenmek mümkün olmamıştı. Gizli istihbarat memurları en hızlı uçaklarla, Lear'ın yattığı hastahaneye koştular. Paraşüt ve elbiseleri alınarak Wright fabrikası araştırma laboratuvarına götürüldü.

İstihbarat memurları. Çavuş Lear'ın söyleyemediği, bilemediği şeyleri bu yanık elbise parçalarının ve paraşütün söyleyeceğinden emindiler. Yapılacak tahliller sonunda yangın cinsinden, uçaktaki patlamanın manasını anlamak mümkün olabilirdi belki. Elde başka bir delil yoktu. Hiç olmazsa bu defa patlamanın sebebini ortaya koyacak bir ipucu belirmiş bulunuyordu.

*****

Binbaşı Jess Price, Texas'tan kalkan uçağın kaybolduğu haberinden, çavuş Lear'ın elbiselerinin laboratuvara götürüldüğü haberine kadar bütün olup bitenleri Hava Kuvvetleri'ndeki odasında takip etmişti. Şimdiki vazifesinden, başka bir yere alınıncaya kadar, yapacak başka bir şeyi de yoktu zaten.

Akşam altıda, yorgun ve üzgün halde Pentagon'dan çıktı. Arabasını Georgetown'a doğru sürmeye başladı. Dumbarton'dan geçerken Katherine aklına geldi. Burada oturuyordu. Şu sıkkin anında onunla konuşup dertleşmeye öyle ihtiyacı vardı ki. Son zamanlarda onsuz edemez olmuştu. Katherine'i görmeden bir gün geçirse, bu eksikliği içinde hissediyordu.

Kararını verdi. Arabasını köşede park ettikten sonra genç kızın apartmanına yollandı. Katherine evdeydi Allahtan. Fakat çok yorgun görünüyordu. Büyük bir ıstırap içindeymiş gibi gözünün kenarlarında çizgiler belirmişti. Oturdukları zaman, — «Bugünkünden bahsetme,» dedi. «Hepsini radyodan duydum.»

Jess.

— «Sakin ol Katherine,» diye mırıldandı. «Böylesine üzülmenin bir manası yok. Aksine, konuşup sebebini araştırmaya çalışmalıyız.»

Katherine'in çıplak kolları yuvan ve sıcaktı. Jess, kalkıp onun oturduğu kanepeye gitti, yanına oturdu. Sonra omzundan tutup kendisine çekti. Katherine hiçbir harekette bulunmamış, aksine ona aitmiş gibi başını göğsüne dayamıştı. Jess, onun vücudunun da kendi vücudunu aradığını hissediyordu. Onu kucakladı, kollarının arasına aldı, sonra öptü, öptü... Saçını, gözlerini, yanağını, dudaklarını. Katherine, — «Kaçacak halim yok Jess...» dedi. «Bütün geceler bizim... Hayatımızın bütün geceleri bizim.. Eğer beni istiyorsan...»

— «Seni istemek mi? Elbette istiyorum.»

Bu sefer Katherine büyük bir heyecanla onu kucakladı. Sonra birden durdu, kendisini geri çekti.

— «Peki,» dedi, «bunu şimdiye kadar neden yapmadın?»

— «Beni istediğini tahmin etmiyordum.»

— «Bir deniyebilirdin ama...»

— «Böyle söyleme Katherine. Biliyorsun Felix de seninle ilgili. Onun için kendimi geri çekmeyi daha uygun buldum.»

— «Sahiden de öyle. Ben de farkettim bunu.»

Sonra yine uzun uzun öpüştüler. Nihayet Katherine doğruldu. Derhal o anda Atom Enerjisi Komisyonu temsilcisi hüviyetine' bürünmüştü.

— «Biliyor musun?» dedi. «Şu B-99 meselesini konuşsak daha iyi olacak. Seni görünce bundan bahsetmek istemediğimi söylemişim, ama şimdi iyiyim artık. Yaşamak istiyorum çünkü. Halbuki bizim tahminimize göre, burada günlerimiz sayılı değil mi?... Bana bu son düşen uçak hakkında bildiklerini söylesene.»

— «O hususta fazla bilgim yok.»

— «Hiç olmazsa kayboluşları hakkında bir fikrimiz var şimdi.»

— «Orası doğru. Hem bu defa elimizde biraz delil de var. İlk kaybolan uçakların hepsi de kalktıklarından on sekiz ile yirmi beş dakika sonra yok olmuştu. Bu defaki elli dokuz dakika sonra havaya uçtu. Bu bir. İkincisi, hayatta kalan biri var. Eğer uçakta ani bir basınç düşmesi olsa, içindekilerin hepsi ezilir, yok olurdu. Halbuki otomatik koltuğuyla yere indi.»

— «Ne diyorsun? Radyo bundan bahsetmedi.»

— «Etmez elbette. Düşman öğrenmemeli bunu. Bana kalırsa uçağın içinde bir

patlama oldu. Bu patlama sırasında adamın koltuğu kendiliğinden fırlamıştır. Bunun büyük bir şans eseri olduğu şüphesiz.»

— «Peki bundan ne neticeye varıyorsunuz?»

— «İşin sabotaj olduğu neticesine şüphesiz.»

— «Jess, neden Hibiscus'a gidip General Keatton'a söylemiyorsunuz bunu?»

Jess güldü.

— «Şekerim Keatton da muhakkak ki aynı şeyleri düşünüyordur şimdi?»

— «Olsun, bunu vesile edip, beklediğimiz Rus hücumunu da anlatırsın hiç olmazsa.»

— «Keatton'un aynı şeyi çoktan düşünmüş olması lazım.»

— «Böyle söyleme Jess, hiç belli olmaz. Bu vesileyle onunla bir daha görüşmüş olur, hem de bizim Rus hücumu hakkındaki tahminimizi tekrarlıyorsun. İstersen ben de seninle gelirim.»

— «Anlamıyorsun Katy. Şu anda Keatton dünyanın en meşgul insanıdır. Bizi dinlemez...»

Fakat sonunda gece yarısı, National Airport'dan hareket eden bir uçakla, Hibiscus'un yolunu tutmuşlardı. El eleydiler. Durumu uygun gördükleri anda öpüşüyorlardı. Hostes, onları herhalde yeni evli sanmıştır. Jacksonville'e geldikleri zaman gecenin ikisiydi. Jess bir gazete aldı. Manşet yine B-99'lara ayrılmıştı: «**B-99'LARA NE OLUYOR?**»

Havada parçalanan son uçaktan bahsedildikten sonra, B-99'ların şimdilik uçuştan kaldırılması teklif ediliyordu. Yollarına devam etmek üzere tekrar uçağa bindikleri zaman Jess, — «İşte böyle» dedi. «Belki Ruslar SAC'ı yok edemezler, ama bunu bizzat Amerikalılara yaptırmak istiyorlar. Halkın hava kuvvetlerine olan itimadının sarsılmasını istiyorlar. Uçaklara, silâhlara güvenilmemesini sağlamaya çalışıyorlar. Bu sabotajlar sonunda milletin SAC'a itimadı kalmazsa, Ruslar istediklerini elde etmiş sayılır.»

5. Bölüm

Sabahın üçünde Orlando'ya vardılar. Bu saatte ne yapabilirlerdi? Evli olmayan iki insanın sabah sabah otele gitmesi bir tuhaf geliyordu onlara. Gerçi otelciler kabul ederdi etmesine, ama şöyle, arkalarından bir bakış bile, onları huzursuz etmeye kâfiydi. Katherine, — «Ben otele gitmem,» dedi. «Hayır utangaç falan değilimdir, ama insan otele gitti mi, kâtibin gözlerinin içine bakarak Bay ve Bayan Jess Price diyebilmeli. Benimle evleneceksin Jess değil mi?»

— «Elbette evleneceğim.»

— «O halde niye teklif etmedin şimdiye kadar? Sahi daha evlenme teklif etmediğinin farkında mısın? Ama dur, sakın şimdi edeyim deme. Tam romantik bir hava içinde olmasını istiyorum bunun.»

Jess,

— «Ben pek romantik değilimdir,» diye onu kucakladı.

Vakit çok erken olduğu için Hibiscus'a gidecek otobüsler daha çalışmaya başlamamıştı. Otelde kalmadıklarına göre hemen üsse gitmeye karar verdiler. Sonra eğer Katherine'in kardeşi Clint, nöbetçiye bu saatte uyanık olabilirdi ve onunla görüşebilirlerdi. Hemen bir taksiye atlayıp Hibiscus Üssü'nün yolunu tuttular. Sabahın dördünde üssün nizamiye kapısına gelmişlerdi. Nizamiye kapısının yanında nöbetçi subay binası vardı. Tek katlı beyaz boyalı bir kapıydı bu. Kapıda ellerinde makinalı tabancalarla iki askerî polis nöbet bekliyordu. Polis onları doğruca nöbetçi subayın odasına aldı. Odada bir inzibat subayı ve birkaç er ve onbaşı vardı. Jess'le Katherine içeri girince bir an kendilerini tevkif edilmiş gibi hissettiler. Onbaşı onları görünce duvara dayalı tüfeklerden birini alarak namlusu kendilerine gelecek şekilde masaya koydu. Hibiscus tam bir alarm halindeydi. Uzun boylu, güneş yanığı benizli, çok genç teğmen tabancasını yokladı, sonra, — «Kim olduğunuzu bilmiyorum.» dedi. «Ama içeri girmek istiyorsanız yanlış bir saat seçmişsiniz.»

Katherine nazari olarak savaşı bilirdi, o işle uğraşıyordu, ama bu durum tuhafına gitti. Şimdiye kadar silahlı ve kendisine düşman gibi bakan askerlerle hiç karşı karşıya gelmemişti. Hepsinin de kuvvetli ve korkunç bir görünüşü vardı. Pentagon'da ki nazik askerlere hiç benzemiyordu bunlar.

Jess, teğmenin asabiyetini çok iyi anlıyordu, özel Araştırma Teşkilâtı muazzam tertibat almıştı. Jess büyük bir sükûnetle,

— «Bayanın adı Hume'dir,» dedi «Atom Enerjisi Komisyonu'nun temsilcisidir. Aynı zamanda Pentagon'da vazifelidir. Buraya kardeşi Binbaşı Clint Hume'yi görmeye geldi. Kendisi elli dokuzuncu bombardıman taburundadır. Ben de Binbaşı Price'yim. Genel Kurmay'da vazifeliyim. General Keatton'u görmek istiyorum.»

Teğmen,

— «Eğer Generalin sizin geleceğinizden haberi olsa, daha önce kapıya adınızı

bildirirdi, bu bir... Sonra generali görmeye taksiyle değil askeri arabayla gelinir, bu iki... Yahut doğruca uçakla gelinip alana inilir, bu üç... Fakat bütün bunların en iyisi şimdi hemen çıkıp gitmenizdir. Saat sekizden sonra gelirsiniz.»

— «İmkânı yok. Taksimiz gitti. Size hüviyetimi göstereyim isterseniz. Her bakımdan sizi tatmin edebiliriz.»

— «Hüviyet taşımanız kâfi değil.»

Jess kızmıştı.

— «Bana bak teğmen,» dedi. «Sen sokakta zıp zıp oynarken ben subaydım, anladın mı?»

— «Olabilir. Ama şimdi zıp zıp oynamıyorum. Sonra ben de okula gittim, öğrendiğim şey de olur olmaz kimseleri içeri bırakmamaktır.»

Katherine, Jess'in iyice sinirlendiğini anlamıştı. Her an bir hâdise çıkabilirdi, bunu önlemek için araya girerek,

— «Acaba, ben kardeşime bir haber gönderebilir miyim?» dedi.

— «Bu saatte hiçbir kimseyi dışarı çağırمام.»

Jess,

— «Peki,» dedi. «Bizi ne yapmayı düşünüyorsunuz?»

— «Üsse girmeye çalışmadıkça hiçbir şey yapmayı düşünmem.»

Katherine,

— «Ne olur teğmenim, kardeşime bir haber yollayın. Çok uzak yoldan geldik.»

Teğmen, Katherine'ı tepeden tırnağa süzdü. Kim olabilirdi bu kadın? Casusa benzer bir tarafı yoktu görünüşe bakılırsa, ama zaten casuslar, casusa benzemezdi ki... Bununla beraber kadının söylediklerinde hakikat payı var gibiydi. İçerde kardeşi olup olmadığını tahkik edebilirdi pekâlâ.

— «Sizin için, 59. taburdaki nöbetçi subayına haber gönderirim; eğer kardeşiniz varsa ve gelir bunu beyan ederse o zaman içeri bırakırım.»

Jess,

— «Peki ben ne olacağım?» diye sordu.

— «İçerde sizi şahsen tanıyan kimse var mı?»

— «Evet, General Keatton ve General Conklin»

— «Binbaşı hiç olmayacak bir şey söylüyorsunuz. Bir generali kapıya çağırmıyacağımı bilirsiniz. Burada hiç kimsenin gözüne uyku girmiyor günlerdir. Eğer ben bu saatte bir generali uykusundan uyandırırsam iki gün sonra kendimi Alaska'da, Eskimoların arasında bulurum, anlaşıldı mı? Ama eğer içerde bir Binbaşı Hume varsa ve o gelir kardeşini tanırsa ve sizin de beraber gelmenize razı olursa, o zaman yemek salonuna kadar gidebilirsiniz. Ama ayrıca sizi şahsen tanıyan bir subay çıkıncaya kadar iki nöbetçiyi peşinize takarım. Her ne suretle olursa olsun uçuş pistine yahut hangarlara yaklaşmayacaksınız. Peşinizdeki nöbetçilere böyle bir şeye teşebbüs ettiğiniz takdirde sizi derhal vurmaları için emir vereceğim. Tabîî hanginiz olursanız olun, üsse girmeden önce çantanızı, üstünüzü arıyacağım. Şimdi işe başlayalım, hüviyetlerinizi gösterin bakalım.»

Kırk beş dakika sonra, Katherine ile Jess, Binbaşı Clint Hume ile birlikte kahvaltı ediyorlardı. Uzun bir masanın bir ucuna oturmuşlardı. Masanın öbür ucunda da ellerinde makineli tabanca iki er bekliyordu. Gözlerini bir an bile Jess'ten ayırmıyorlardı. Jess, — «Böylesine iyi muhafaza edilen bir üsse sabotajcılarının girmesine imkân mı var?» diye düşündü. Geriye sadece bir ihanet ihtimali kalıyordu. Ama Jess bu derece iyi yetiştirilmiş hava kuvvetlerinde hain, yahut deli biri olacağına da ihtimal vermiyordu. Olsa bile, üç hava üssünde birden hain yahut deliler bulunamazdı ya.

Clint'le, önce burada kalma meselesini görüştüler. Jess, Clint'in odasında kalacaktı. Katherine'î de izinli bir subayın dairesine misafir edeceklerdi. Masaya hizmet eden havacı er dumanı tüte tüte kahve ibriğini getirdi. Kuvvetli yapılı, zeki bakışlı bir askerdi.

— «Başka kahve emreder misiniz efendim?» diye sordu.

— «Hayır,» dedi Jess, «Teşekkür ederim.»

Sonra Hava kuvvetlerimizin sofraya hizmet eden erleri bile böyle olursa, burada ihanetten bahsedilebilir mi, diye düşündü.

Aynı anda mutfak kapısından bir çavuş seslendi.

— «Hey, Smith uçuş yiyeceklerini hazırlama vakti geldi.»

Havacı Smith, Jess'in fincanını doldurduktan sonra uzaklaştı. Jess ve Clint ikinci kahvelerini içtikleri sırada Albay Lundstrom içeri girdi. Özel Araştırma Grubu başkanıydı. Jess'i hemen tanıyarak yanlarına geldi. Jess ayağa kalkıp ona Katherine'î takdim ettikten sonra, — «Albayım,» dedi. «Lütfen nöbetçi erlere beni şahsen tanıdığınızı söyler misiniz ki tabancalarını yüzümden çeksinler.»

Lundstrom erlere dönerek,

— «Bu binbaşyı şahsen tanıyorum,» dedi, «Geri dönebilirsiniz.»

Erlere gittikten sonra Jess,

— «Doğrusu üssün korunması fevkalâde,» dedi.

— «Ama herhalde kâfi değil.»

Jess, üzgün bir ifadeyle konuşan albaya baktı. Bir kaç gün önce Pentagon'da gördüğünden bu yana on kilo kaybetmiş gibiydi.

*****

Stanley Smith, mutfağa girince, geniş bir masayı temizledikten sonra uçucuların yiyecek paketlerini hazırlamaya başladı. Son derece işine hâkim, alışkan hareketlerle çalışıyordu. Elleri öyle alıştı ki, bu durumda aklı başka yerde olsa, yahut sarhoş bile olsa hiç aksatmadan işini yapabiliirdi. Artık kendisine verilen işin ehemmiyet ve manasını daha iyi anlıyordu. İki binbaşının konuşmasından duyduğu birkaç kelime bile ona çok şeyler öğretmişti. Yavaş yavaş yaptığı işler meyvasını vermeye başlıyordu. Amerikan subayları alenen şikâyete, homurdanmaya başlamışlardı. Hiç utanmadan korktuklarını söylüyorlardı. Hatta bir defasında subaylardan birinin, «Hiçbir kimse beni bu

uçan tabutlara binmeye zorlayamaz!» dediğini de duymuştu. Ama yine de bu duyduklarından ötürü vardığı sonuçlarda yanılmıyordu. Rus casusluk mektepleri tam bir Amerikalı örneği yetiştirebilirdi. Rus «Zim» fabrikaları da Buick'lerin tıpkı benzerini yapıyordu. Fakat bir insan otomobile benzemezdi, istediği kadar Amerikalı gibi yetiştirilsin, şuuraltına çocukluğundan beri yer eden öyle hâdiseler vardı ki, onu Rusluktan kurtaramıyordu. Rusya'da böyle şikâyetlerin duyulmasına imkân yoktu. Duyulursa, subaylar böyle konuşursa bu isyan demek olurdu. Bir Amerikalının hem şikâyetlerini alenen söyleyeceğini, hakkını arıyacağını, hem de gerektiği zaman da vazifesine koşacağını Smith'in aklı almıyor, bu bakımdan hava kuvvetlerinin isyan etmesinin bir an meselesi olduğunu sanıyordu. Böyle bir isyan 1917'de Çar'ın Ballık filosundaki gemicilerin isyanı gibi çok mühim neticeler doğurabilirdi. O halde olanca gücüyle işine devam etmeliydi. Ta ki, SAC, Yani Amerika Stratejik Hava Komutanlığı temelinden sallansın, çöksün. Vazifesini başarıyla bitirdiği zaman onun adı da Sovyet kahramanları listesine yazılacaktı. Tıpkı Mareşal Zukov'ununki gibi. Belki yeri o-onunkinden daha da mühim olacaktı. Çünkü Zukov nihayet Almanya'yı fethetmişti; halbuki kendi çalışması bütün Dünya'nın fethine yol açacaktı.

Çavuş Ciocci,

— «Stanley», diye seslendi, «Ne kadar sandviç yaptın?»

— «On sekiz.»

— «İyi, iki tane daha yap yeter. Bugün beş uçak kalkacak.»

Smith iki paket daha hazırladı. Ciocci hepsini teker teker gözden geçirdi, mühürlerini ve damgasını bastı. Bir kaç dakika sonra yiyecekleri alacak olan teğmen içeri girdi. Elindeki listeye baktıktan sonra — «Bugün üç kahve ver,» dedi.

Ciocci, Smith'e dönerek,

— «Hangilerini doldurdun?» diye sordu.

— «Şu arka taraftakileri...»

Ciocci arka sıradan üç termos alarak teğmene uzattı. Teğmen paketleri saydı, parasını verdikten sonra yiyecekleri alıp uzaklaştı. Saat tam sekizde yemek salonundaki nöbetten çıkarken Stanley, Ciocci'den bir ricada bulundu.

— «Çavuşum,» dedi. «Bu gece benim yerime Cussak kalsa olur mu? Cumartesi günü de onun yerine ben kalırım.»

Smith'in oda arkadaşı Cussak karışık çalışırdı. Yani haftada üç gün gündüz, üç gün de gece nöbetindeydi. Çavuş,

— «Eğer Cussak razı oluyorsa bana göre hava hoş,» dedi.

— «Sen güzelim hafta sonu tatilini ona verdikten sonra, o da razı olur herhalde... Haa, anlıyorum, yeni bir kız dalgan var değil mi?»

Smith göz kırptı.

— «İyi bildin... Ne yapalım, erkekler tek kadınla yaşamak için yaratılmamış.»

*****

Salı sabahı saat dokuzda, FBI'nin, Mukabil Casusluk Teşkilâtı şefi Albert Osborn, Felix Fromburg'u karşısında buldu. Felix girdiği sırada, Osborn yüksek pencerenin önünde dikilmiş, aşağıdan gelip geçenleri seyrediyordu. Onun gelişini duymamış gibi yaptı, biraz sonra arkasını dönüp masanın başına geçerek, — «Bir dakika Felix,» dedi. «Şimdi sizinle konuşacağım.»

Sonra önündeki zarfları açmaya başladı. Dünyanın her yerinde ve her meslekte olduğu gibi FBI içinde de türlü çeşit kıskançlıklar vardı. Teşkilât. Osborn'un istediği iş için Felix Fromburg'u uygun görmüştü. Halbuki Osborn'un şimdiki bu mukabil casusluk işi hiç de sanıldığı gibi parlak bir şey değildi. Çünkü muvaffak olmak çok müşküldü. Osborn ise Felix'in işine can atıyordu. Çünkü Felix her an hükümetin ileri gelenleriyle görüşüyor, Pentagon'da çalışıyor ve kendisine bambaşka bir mevki hazırlamış oluyordu.

Öte yandan Osborn'un meslek hayatı sona ermiş demektir. Evet, bu kısma şef olunca aylığı da artmıştı şüphesiz, ama bundan sonra olacağı bir şey yoktu artık.

Kim ne derse desin Felix'i kıskanıyordu. Bu bakımdan Osborn, Felix'in dahil bulunduğu «Düşman Niyetlerini Kestirme Grubu»nun, Rus hücumu hakkındaki tahmininin nazarı dikkate alınmadığını öğrenince için için sevinmişti. Bu, Felix ve arkadaşlarının başarısızlığı demektir çünkü. Osborn, çok üzücü bir şeyden bahsetmek ister gibi canı sıkın başını kaldırarak, — «Çok üzüldüm Felix,» dedi. «Demek sizin grubun tahmini bozguna uğradı.»

— «Bu bozgun benim kadar size de aittir. Sizi de aynı derecede alâkadar eder.»

— «Yoo, ben hiç de böyle düşünmüyorum.»

— «Şimdi dinleyin beni; daha önce de birçok tahminlerimiz yüzünden anlaşmazlığa düştüğümüz oldu. Ama bu defaki başka. Bu defa hakikaten bir ölüm-kalım meselesiyle karşı karşıyayız. Biz bu neticeye daha çok sizin büronuzun verdiği bilgilere dayanarak vardık. İşte bunun için, bozguna sizin de payınız var, diyorum. Siz, bu mesuliyetli büronun şefi olarak bizim tarafımızı tutmalısınız.»

«Evet, ama Felix, ben mevkiim icabı Pentagon'la temas edecek durumda değilim ki... Kiminle görüşebilirim orada?»

— «Genelkurmay Başkanıyla görüşürsünüz..»

— «Olmaz... O, kanaatini kolay kolay değiştirecek insan değildir. Hem protokol icabı da ben doğrudan doğruya onunla görüşemem.»

— «Hâlâ anlayamıyorum. Artık işin protokolü falan kalmadı. Pazartesi günü Rus istilâsına uğrıyacağız diyorum. Altı günümüz kaldı.»

Osborn düşünceli düşünceli masasını tıkırdattı. Bir müddet sustu. Sonra,

— «Bunu doğrusu ben de imkânsız bir şey olarak kabul etmiyorum,» dedi.

«Çünkü daha önce de hiç habersiz hücumlara uğradık. Fakat sizin şahsi kanaatinizi bana empoze etmenizi, biraz kendini bilmezlik gibi telâkki ediyorum. Sade bana değil hükümete karşı da aynı şeyi yapıyorsunuz. Sonra verilen direktiflere göre hareket etmiyorsunuz. Sizin grubun vazifesi

Pentagon'da oturmak, birer emniyet memuru olarak sorulacak suallere cevap vermekten ibarettir. Böyle giderse oradaki işinizin devamlı olacağını şüpheli görüyorum.»

Felix sükûnetle,

— «Aman ne iyi,» dedi. «Şu anda işimden kovulmayı çok isterim. Hiç olmazsa Pazartesiye kadar çoluk çocuğumu bu kalabalık şehirden uzaklaştırmak imkânım olurdu.»

Osborn, Rusların hücum edeceğine sahiden inanıyor, diye düşündü. Sonra,

— «Yok, öyle yağma yok,» dedi. «İşinden falan kovulmazsın. Ha, bir de Rus diplomatlarının geri çekilmesi hikâyesine de büyük ehemmiyet vermeniz tuhafıma gidiyor.»

— «Neden, hepsi aynı plânın bir safhası değil mi?»

— «Hiç de değil. Birkaç diplomatın birden memleketi terketmesi basit bir tesadüften başka bir şey değil bana kalırsa. Hazır açılmışken söyleyeyim. Ben de size. Rusların, yahut Rus casuslarının Amerika'yı terketmesiyle alâkalı bir haber vermek istiyordum. Robert Gumol adında Pennsylvania'lı bir banker Buenos Aires'e gitmiş. Orada, kendi ifadesine göre Uç yüz altmış beş bin dolar çalınmış.»

— «Ne var bunda? Hazineyi alâkadar eden bir iş.»

— «Mesele sadece bundan ibaret değil ama. Yukarı Hyannis'te oturan karısı, Philadelphia'daki bir ajanımıza müracaat ederek kocasının kaybolduğunu bildiriyor. Kadının bildirdiğine göre kocası ona Buenos Aires'e gideceğini söylemiş, sonra o zamandan beri bir daha haber alamamış. Onu komünistlerin kaçırmış olmalarından şüphelendiğini de sözlerine ilâve etmiş. İşin daha enteresan tarafı ne biliyor musun? Kocasının yıllardan beri komünistlerden para aldığını da haber vermiş karısı. Sade kendisi değil babası da almış. Yani Gumol'un babası.»

— «Enteresan... Bir kaçış olabilir bu da....»

Felix, Rus muhabirlerinin Moskova'ya gidişini hatırladı. Osborn,

— «Sizden bu işi halletmenizi istiyorum, Felix,» diyordu. «Bugün saat üçte Buenos Aires'e hareket edip şu adamla bir görüşün bakalım. Sizin noktai nazarınızı destekliyecek bir şeyler öğrenebilirsiniz belki. Çıkarken sekreterime de uğrayın, size lâzım gelen parayı versin.»

— «Peki, saat üçte hazır olurum.»

Felix, Osborn'un yanından ayrıldıktan sonra doğruca eve giderek karısına seyahatini bildirdi. Karısı bir yandan eşyalarını hazırlarken, Felix de ne yapacağını bilmez bir halde evin içinde dolaşarak, çoluk çocuğunu Washington'dan uzaklaştırmanın çarelerini düşünüyordu. Yemekte bir ara, — «Ah.» dedi. «Seni ve çocukları da beraber Buenos Aires'e götürebilsem ne iyi olacaktı.»

Karısı birden şaşırıldı. Olacak şey miydi bu. Noel arifesinde? Felix de ne söyleyeceğini bilemiyordu...

— «Belki,» dedi, «Noel'e kadar dönemem ben... Eğer ben gelmemiş olursam.»

Siz Noel'den önce Washington'u terkedin.»

— «Fakat neden Felix? Nereden icap ediyor bu?»

Sonra birden hatırladı.

— «Hani o sizin tahmininiz için mi söylüyorsun?»

— «Evet.»

— «Ne zaman olacak dersin?»

— «Noel gecesi.»

— «Peki neden bütün millete ilân etmiyorlar.»

— «Bize inananlar çok az da ondan. Yüksek makamdakiler inanmıyorlar. Halbuki Rus filosu Okyanusa çıktı, Ruslar memleketimizi terk ediyor. B-99'lar yok olma tehlikesiyle karşı karşıya... Neyse şekerim münakaşa etmiyelim şimdi.»

— «Peki canım... Pazar sabahı hepsini arabaya bindirir, yola çıkarım. Sonra ilk fırsatta haber veririm sana.»

*****

O gün Jess Price, General Keatton'u görmeye giderken bir tuğgeneralle karşılaştı. General onu tanımamıştı. Halbuki Jess onu iyi tanıyordu. General Conklin kendisinden ancak dört yaş kadar büyüktü. 1943'te ikisi beraber Afrika'ya gitmişlerdi. Bütün yol boyunca uçakları kanat kanada uçmuştu. Conklin'in kıdemi fazla olmadığı halde biraz şansı, biraz da İkinci Dünya Savaşı'ndaki gözünü daldan budaktan sakınmayan uçuş ve savaşları sayesinde kısa zamanda terfi etmişti. Daha sonra Kore'de de beraber bulunmuşlardı, ama yine çok kısa bir zamana münhasır kalmıştı bu beraberlik. Jess, Keatton'un odasına giderken dış odada Conklin'i görmüştü. Bir masaya oturmuş, çalışıyordu. Ayak sesini duyunca başını kaldırdı.

— «Evet binbaşı?» diye sordu.

— «Generalim, ben Jess Price'yim... Bilmem hatırladınız mı?»

Conklin dikkatle baktı, sonra,

— «Elbette tanıdım, Jess Price... Birden hatırlayamadığım için özür dilerim.»

— «Sabaha karşı geldim...»

— «Evet. Evet rapor önümde... Yanında bir de kadın varmış. Kimdi o? Nişanlın falan mı?»

— «Hayır... Yani tabii evet... Nişanlım. Hiç değilse ben öyle sanıyorum.»

— «Nasıl? Emin değil misin?»

— «Vallahi pek aceleye geldi... Daha dün...»

— «Her neyse tebrik ederim. Fakat pek romantik bir yer seçmemişsin onu getirmek için.»

— «Gezmeye gelmedik zaten. General Keatton'u gömeceğiz.»

— «Ha. Kurye olarak geldin demek?»

— «Değil. Pentagon işi...»

Conklin kaşlarını çattı.

— «Vallahi Pentagonun yarısı burda zaten. Bugün Keatton'u rahatsız etmeni tavsiye etmem. Bu B-99'ların işi günden güne sarpa sarıyor. Bak biraz önce gelen rapor ne diyor.»

Wright fabrikaları laboratuvarından gelen rapordur bu.

— «Karaya düşen B-99'dan kurtulan çavuşun elbisesindeki yanık, çok yüksek bir patlayıcı maddenin eseriymiş. Yani uçak benzininin yanığı değilmiş, işin ciddiyetini anlıyor musun? Nasıl olur bu iş? Nasıl havaya uçuruyorlar bu uçakları anlamıyorum.»

— «Bu sorunun cevabı var bende galiba. Ben Keatton'la mutlaka görüşmeliyim.» Wright laboratuvarlarından gelen tahlil raporu, ilk defa olarak B-99'ların kaybı meselesine işe yarar bir ışık tutmuş oluyordu. Artık işin bir sabotaj eseri olduğuna muhakkak nazariyle bakılabiliyordu. General Keatton bir ipucu ele geçirildiği için seviniyordu. Bu sayede hiç olmazsa genelkurmay başkanlığına karşı durumunu kurtarmış olacaktı. Her gün birkaç defa Washington'dan aranıyor. Bu bakımdan haberin derhal radyo ve gazetelerle yayınlanmasını emretti. Ama Albay Lundstrom bunu hemen önledi. Çünkü uçakların yok olmasının, içlerine yerleştirilen bazı şeylerin patlamasıyla meydana geldiğini ilân etmek, vaziyeti sabotajcılara duyurmaktan başka bir işe yaramayacak; onlar da buna göre tedbirlerini alacaklardı. Üstelik uçaklardan hepsinin yok olma sebebi aynı oluyabilirdi de.

General Keatton, yanında Albay Lundstrom ve bir başka subayla beraber odasındaydı. Generalin üçüncü kattaki odası bütün hava alanına hâkimdi. Dev jet uçaklarının çıkardığı korkunç gürültünün içeri girmemesi için, bu kısmın pencereleri çok kaim camdan yapılmıştı. Çift çerçeveliydi. Her iki çerçevenin arası sesi önlemek için havasız bırakılmıştı. Ama uçaklar konup kalkarken yine de bina için için sarsılır, az da olsa ses duyulurdu.

Bina titremeye başlayınca Keatton pencereye koştu. Uçakların kalkışını seyretmeye bayılırdı. İşte, şimdi B-99'lar yine havalanıyordu... Beş tane dev uçak. Birbiri ardı sıra beton zeminden uçuş pistine çıkıyor ve ikişer dakika aralıkla havalanıyorlardı.

B-99'lar çok büyük olmalarına rağmen çok zarif ve gösterişliydi. Savaşta denenmiş değillerdi, ama son derece mükemmel elektronik tertibatı her türlü tecrübeyi muvaffakiyetle geçirmişti. En büyük bir harpte bile bunlar baş rolü oynayacak uçaklardı. Nihayet şehirler tahribedilebilir, belirli üsler yok edilebilirdi. Ama memleketin en gizli köşelerinden kalkacak olan B-99'lar düşmanın bütün karşı kovma düzenini yok eden tertibatlarıyla, cehenneme çevirecek hidrojen bombalarını atabilirlerdi.

General Keatton göğsü gururla olduğu kadar büyük bir ıstırapla dolu olarak uçakların kalkışını seyretti.

Keatton pencereden bakarken, General Conklin içeri girdi.

— «Generalim,» dedi, «Binbaşı Price sizi görmek istiyor.»

Keatton, pencereden ayrıldı, Conklin'in arkasından giren Jess'e,

— «Merhaba binbaşım,» dedi. «Yeni bir haberiniz mi var?»

— «Evet... B-99'ları yok eden şeyi biliyorum.»

— «Ne?»

— «Tazyik bombaları.»

— «Tazyik bombaları mı?»

— «Hani Almanlar, İtalya'da üslenen bizim Cottontail uçaklarına yapmışlardı ya bir ara? Hatırlamıyor musunuz?»

— «Hayır. Sadece Cottontail uçaklarının birçok hadiseler, huzursuzluklara sebep olduğunu biliyorum, hepsi bu. Anlat, bu tazyik bombalan neymiş?»

Jess etrafına bakındı. Duvarın birinde bir kara tahta duruyordu.

— «Müsaade ederseniz şuraya şeklini çizerek anlatayım,» dedi.

— «Evet, evet, anlat da nasıl anlatırsan anlat.»

— «Bu bombalar basit bir altimetreyle birleştirilmiş çok yüksek patlayıcı maddelerden ibarettir.»

Jess böyle söyleyerek otuz santimetre uzunluğunda bir silindir çizdi, sonra bunu tebeşirle ortadan ikiye böldü.

— «Bu tarafına patlayıcı madde dolduruluyor, ortaya pil ve tapa konuyor, öbür tarafına da basit bir körük yerleştiriliyor. Şimdi böyle bir bombanın bir uçağa konduğunu düşünelim. Ne olacak? Uçak yükseldikçe içindeki havanın yoğunluğu azalacak öyle değil mi? Buna karşılık, körüğün içindeki havanın yoğunluğu eskisi gibi kaldığından dışarıya doğru bir basınç yapacak ve şişecek. Bu şişme elektrik kontağı vazifesi görerek pil ile tapayı birleştirecek. Böylece yanan fitil de bombayı patlatacak...»

— «Çok basit... Peki Cottontail'lere ne oldu?»

— «Onların hikâyesi de B-99'lara benziyordu. Bu uçaklar Alman üslerini bombardıman etmek için kalkıyorlar, hedefe yaklaşacakları sırada havada patlayıp yok oluyorlardı. Uçakların önce 2500 3000 metre arasında patladıkları tesbit edildi. Sonra, hikâyesini ben de bilmiyorum, casus nihayet yakalandı ve üzerinde bu anlattığım bombalardan birini buldular. Herif hemen pistin kenarında kurşuna dizildi. Ondan sonra da Cottontail'lere hiç bir şey olmadı.»

— «Peki B-99'larda da tazyik bombalan bulunduğu kanaatine nereden vardın?»

— «Bir defa zaman meselesi var. İlk kaybolan B-99'ların hepsi de hareketlerinden on sekiz ilâ yirmi beş dakika sonra patladılar, yahut yok oldular, her neyse... Bu, onların o sırada beş ilâ sekiz bin metreye kadar yükselmiş bulduklarını gösterir. Halbuki Texas'tan kalkan uçak, uçuşa başlayışından ancak bir saat kadar sonra yok oldu. Bu, uçuş vazifesi icabı uçağın uzun müddet alçaktan uçmuş olmasından ileri geliyordu.

Yoksa bir saatli bomba falan olsa, o da diğerleri gibi, kalktıktan sonra, aynı zamanlarda patlardı. Fakat hayır, patlamadı. Ancak bir saat sonra, yani yüksekliği beş, altı bin metreyi bulduktan sonra patladı. O halde bu patlamaların mutlaka yükseklikle bir alâkası var diye düşündüm.»

— «Vallahi haklısın.»

— «Sonra, Wright Laboratuvarının tahlil neticesi de bana bir şeyler hatırlattı. Elbisedeki yanık çok yüksek bir patlayıcı maddeden ileri gelmiş...»

Bu sırada Conklin söze karışarak,
— «Lânet olası herifler, uçakların neresine koyar bu bombalan bilmem ki.» diye söylendi.
— «Her yere... Tekerlek yatağına... Kanat altlarına... Ne bileyim ben»
Bir an hiç kimse konuşmadı. Arkadan Albay Lundstrom,
— «Generalim,» dedi.
— «Bana öyle geliyor ki, bütün SAC üslerine hemen bir ihtar gönderelim.»
— «Evet, hem de vakit kaybetmeden... Ayrıca bütün uçakların aranacağını, yirmi dört saat içinde hiçbir uçuş yapılmamasının emredildiğini de bildirin.»
— «Başüstüne.»
General Keatton daha sonra emir subayı, General Conklin'e dönerek,
— «Derhal telsiz kulesine gidin. Kalkan B-99'larla temasa geçsinler. Hepsi de geri dönsün,» dedi.
— «Başüstüne generalim.»
Lundstrom ve Conklin aynı anda generalin yanından ayrıldılar.
Conklin hemen masasının başına geçerek dahilî konuşma tertibatının düğmesini çevirdi.
— «Telsiz kulesi,» diye karşıdan ses geldi.
— «Ben Conklin... B-99'ları hemen geri çağırın.»
— «Ne?.. Kim dedin? Ne demek oluyor bu?»
— «Ben General Conklin'im. General Keatton bütün B-99'ların derhal geri çağırılmasını emretti... Beşine de hemen haber verin.»
— «Başüstüne!»
Conklin dahilî konuşma tertibatını kapamadı, aksine ses düğmesini biraz çevirdi. Şimdi telsiz kulesindeki konuşma rahatça duyuluyordu. Keatton ve Jess Price de yanına gelmişti.
— «Burası Hibiscus Telsiz Kulesi... Hibiscus Telsiz Kulesi... B-99'ları arıyorum... B-99'ları arıyorum... Hemen üssünüze dönünüz: Bu bir emirdir. B-99'ları arıyorum... B-99. 1; B-99, 2 B-99, 3; B-99, 4; B-99, 5... Hemen üsse dönünüz!.. Burası Hibiscus...»
Conklin düğmeyi çevirdi. Bir anda büyük bir sessizlik içinde kaldılar.
Ürkütücü bir sessizlik.
Conklin saate baktı.
— «Kalkalı yirmi yedi dakika olmuş... Belki de yanılıyorum. Siz saate bakmış mıydınız?»
— «Hayır, uçakları seyrettim, ama saate bakmak aklıma gelmedi.»
Hepsi de gözleri saatte bir müddet beklediler. Jess piposunu doldurmak istedi. Fakat ellerinin titrediğini görünce vazgeçti.
İki dakika sonra Conklin önündeki düğmeye bastı.
Heyecanlı bir ses, «Telsiz kulesi», diye cevap verdi.
— «Ben Conklin... Haber verdiniz mi?...»
— «Vallahi efendim, iki ve üç numaralı B-99'la temas edemedim. Diğerleri üsse dönüyor.»

— «Yine ara... Yine ara durma... Bulunca bana haber ver.»
— «Burası Hibiscus... Hibiscus Telsiz Kulesi... B-99, 2... B-99, 3... B-99, 2...»
Conklin düğmeyi çevirdi. Rengi bembeyazdı.

Jess, General Keatton'a,

— «Efendim,» dedi, «gelişimin asıl sebebi...»

Fakat Keatton onu dinlemiyordu... Onu duymuyordu... Pencereye doğru yürüdü... Gözleri ufukta uçaklarını bekliyordu... Civcivlerinin, kanadının altına girmesini bekleyen bir ana tavuk gibi...

Conklin, «Rahatsız etme Jess,» dedi. «Dur burada... Hava, deniz kurtarma ekiplerine haber verelim... İhtiyar generali biraz olsun rahat bırakalım... Bana öyle geliyor ki, her kaybolan uçakla beraber onun da bir parçası ölüyor!..»

*****

Phil Cussak, daha yirmiye basmadığı için, Stanley Smith'i gözünde çok büyütüyordu. Ona göre Smith, olgun, her şeyi bilen, karakter sahibi bir insandı. Kadın ve poker mevzularında üstüne yoktu. Her zaman cebi paralıydı. Genç Phil Cussak kısacası, Smith'in müthiş tesiri altındaydı. Ona elinden gelen hürmeti gösterir, o da arkadaşım rahatsız etmemek için çok dikkat ederdi. Fakat bugün haberler o kadar mühimdi ki, daha uyanma saati gelmemiş olmasına rağmen, Smith'i uyandırmadan edemedi.

— «Hey Stanley!» dedi. «Uyan... Bil bakalım ne oldu?»

Smith gözlerini açtı, esnedi. Sonra gerindi. Bu gibi hallerde çok defa kızardı ona, ama bu defa kızmadı.

— «Belki de tahmin ederim... Söyle bakalım ne olmuş?»

— «İki doksan dokuz daha yok oldu... Artık hiçbir uçak kalkmayacak....»

Smith sanki yaylanmış gibi yerinden fırlayıp doğruldu.

— «Ne?.. Artık hiçbir B-99 uçmayacak mı dedin?...»

— «Öyle. Hiç olmazsa Hibiscus'takiler... Evet... B-99'lar artık uçmuyor.»

— «Demek nihayet isyan çıktı!..»

Cussak buna çok şaşırdı. Stanley bu isyan işini nereden de aklına getirmişti.

— «Yok canım,» dedi. «İsyan falan değil, yani yalnız yirmi dört saat için uçmayacak bu uçaklar...»

— «O halde araştırma yapacaklardır belki... Kimbilir... Belki bomba arıyorlardır... Eğer sabotajdan şüphelendilerse...»

— «Öyle... Bomba olabilir. Yahut belki de gevşek bir vida sebep oluyordur bütün bunlara.»

Smith'in keyfi kaçmıştı. Bir an, artık işinin bittiğini düşündü.

Bir ara, «Cussak.» dedi, «Cumartesi gecesi serbest kalmak ister misin?»

— «Bayılırım. Cumartesi gecesi çıkarsam, ver elini Orlando... Orada kendime bir kız bulabilirim... Ama nereden icap etti bu, söylesene?..»

— «Bir işim çıktı da benim.. Bu akşam sen benim yerime kal, cumartesi günkü nöbetini de ben alayım olmaz mı?... Ciocci'ye söyledim razı oldu.»

— «Çok iyi olur. Bu gece zaten yapacak hiçbir işim yok. Peki sana ne oldu?.. Birini mi buldun?»

— «Belli olmaz... Yarın sabah söylerim.»

Sonra kalkıp tıraş oldu, giyindi. Yüzbaşı Kuhn'dan izin kâğıdım aldı. Zamanı hesaplayarak kapıya doğru yürümeye başladı. Betty Jo saat beşe doğru eve gelmiş olurdu. Orlando'dan, Ponte Verda ve St. Augustine'e gitmek üç saat kadar sürüyordu. Saat birde denizaltı gemisi onu bekleyecekti. Betty Jo'dan saat onda ayrılrsa, saat birde rahat rahat sahile varabilirdi.

Kapıya yaklaşırken hangarlara doğru bir göz attı. Mütehassıslar, subaylar, işçiler B-99'ların etrafında arı gibi kaynaşıyorlardı. Smith gülümsedi. Hiçbir şey bulamayacaklardı bugün. Sade bugün değil hiçbir zaman bulamayacaklardı, hiçbir zaman... Omuzunda Rus albayı apoletlerini taşıyan aptal Amerikan çavuşu ona SAC hakkında doğrusu çok iyi bilgi vermiş ve buraya girmesini sağlamıştı.. «Herifi şimdiye kadar çoktan öldürmüşlerdir,» diye düşündü. Otobüse bindiği zaman saat tam dörttü.

*****

O akşam, saat sekizde bahriye eri Henry Hazen, Nina Pope'un evine gitti. Nina'lar, iki katlı basit bir evde oturuyorlardı. Evin önünde caddeye bakan küçük bir bahçe vardı. Henry, açık kapıdan içeri girince, holde Nina'nın babasını gördü. Büyük bir koltuğa gömülmüş, ayaklarını bir tabureye uzatmıştı.

Bu durumda bile göbekli olduğu belliydi.

— «Affedersiniz efendim.» dedi Henry. «Nina evde mi acaba?»

Müstebit baba cevap vermek lüzumunu bile duymadı. Oturduğu yerde şöyle bir doğruldu. Ayaklarının atındaki tabure çatırdadı. Henry gülümsedi, ondan korkmuyordu artık.

— «Nina'nın evde olup olmadığı sordum.» diye tekrar etti.

— «Ne diye kendin seslenmiyorsun?»

Henry, «Nina!» diye seslendi.

— «Şimdi geliyorum, bir dakika...»

Ve yarım dakika sonra genç kız üst kattan indi. Henry'nin koluna girip babasına, «Allahısmarladık babacığım, iyi geceler,» dedikten sonra kapıya doğru yürümeye başladı.

Babası yere bir tekme savurdu.

— «Nereye gidiyorsun bu saatte?»

— «Dansa, nereye olacak?»

Henry de, «Jaxon Kulüp'e», diye ilâve etti.

— «Yalan!..»

— «Neden yalan olsun?»

— «Elbette yalan. Her akşam sinemaya, dansa diye bu serseriyle çıkıyorsun, sabahleyin yatağının içi kumla dolu oluyor. Tenha kumsallara gidip bu herifle

yatıyorsun değil mi?»

— «Yüzmek günah mı?»

— «Yüzmek ha?.. Yeni bir ad mı taktılar bu işe?»

— «Çok kötü kalbli bir ihtiyarsın baba, anladın mı?»

İhtiyar bu cevabı alınca, fırlayıp kalktı. Henry, kızın önüne geçti. Nina'nın babası bir adım attı. Henry'ye bir an üstüne atılacakmış gibi geldi. Ama artık buna müsaade etmeyecekti. Bugüne kadar kızcağıza çektirdikleri yetişirdi.

Fakat ihtiyar bir anda zayıflayıvermiş gibiydi.

— «Bundan sonra kumlarda yatmak yok,» dedi.

Gençler kapıya doğru yürüdüler.

*****

AIA karayolunda hızla ilerlerken Nina,

— «Artık bıktım,» dedi. «Yarından tezi yok kendime bir oda bulacağım.»

— «İstersen sen de benimle gel.»

Jaxon Kulüp'e geldikleri zaman vakit epey ilerlemişti. Geç vakitlere kadar dansettiler.

Kulübe girerken Henry'nin sorduğu suale Nina, kulüpten çıkarken cevap verdi.

— «Olmaz şimdi... Seninle gelemem.. Biraz daha sabredelim...»

— «Öyleyse gel yuvamıza gidelim.»

— «Saat kaç?»

— «On iki...»

— «Başka yere gitsek olmaz mı? Oradan korkuyorum. O denizden çıkan şey yine gelir diye...»

— «Düşünme onu artık...»

— «Hadi gidelim, peki...»

6. bölüm

Stanley Smith, St. Augustine'i geçip de AIA karayoluna çıkınca hızını iyice kontrol altına aldı. Sahile doğru dönülecek yere gitgide yaklaşıyordu. Gece karanlığında dönüş yerini şaşırması lâzımdı. Yoksa hiçbir zaman denizaltıyı bulamazdı.

Bir defa şu yol kenarındaki çitlerin bitmesi lâzımdı. Ondan sonra da kilometrelerce gidecekti. Sonra ilerde bir kulübe vardı. O kulübeyi de geçtikten on kilometre kadar sonra, sahile dönme noktasına varıyordu.

Daha aylarca önce, buralarda gündüz gözüyle dolaşmış, bin türlü kerteriz noktası bulmuştu. Kulübeden birkaç kilometre uzaklaştıktan sonra hızını iyice azalttı. Sağa yanaşmış, azami yavaşlıkla ilerliyordu. Yolun kenarındaki iki kaya parçasını geçtikten biraz sonra, midye kabuklarıyla örtülü, sahil patikası göründü. Hemen o tarafa döndü. Farlar karşıdaki sazlıkları aydınlatınca ışığını söndürdü. Bir an arabayı da durdurdu. Gözlerinin iyice karanlığa alışması

lâzımdı. Hem de yolu incelemeliydi. Başka bir araba izi falan olmamalıydı, yahut taze ayak izleri falan var mıydı, bir bakmalıydı. Eğer en ufak bir şüphesi olursa denizaltıyla buluşmaktan vazgeçebilirdi. Günlerce, aynı saatte aynı yere gelip beklemek onların vazifesiydi nasıl olsa. Düşünülen plânları tatbik ederken, en küçük bir ihmalin, sonradan çok feci neticeler doğuracağı ona öğretilmişti. Bunun için hiçbir şeyi oluruna bırakmamak, «Adam sen de.» dememek lazımdı. O gece, daha önceden kararlaştırdığı gibi saat ona kadar Betty Jo ile beraber kalmıştı. Kız onu gördüğüne çok memnun olmuştu zaten. Smith, üstelik, geceyi dışarda geçirmeyeceğini, arkadaşlarını Jacksonville'e bıraktıktan sonra geri dönmeye karar verdiğini söylediği zaman sevinci daha çok artmıştı. Sabahın beşine doğru, Smith, tekrar gelecekti. Betty, o saatte uyanmamak için kapıyı açık bırakacaktı. Smith de sessizce yatıp biraz kestirdikten sonra, sabahleyin kız işe gitmeden kalkacak, birlikte kahvaltı edeceklerdi. Stanley Smith, sahile varınca saatine baktı. Bire on vardı. Meydanda hiç kimseler yoktu. Denizaltı falan da görünmüyordu. Herhalde daha vakit gelmediği için görünmedi diye düşündü. Bundan faydalanarak etrafı bir kolaçan etmeye karar verdi. Civardaki kum tepelerinin etrafını dolaştı, durup sağa, sola bakındı. Hiçbir yerde hayat işareti yoktu. O zaman otomobiline geri dönerek elektrik fenerini aldı, bir yakıp söndürdü. Fener mükemmel işliyordu. Fener elinde tekrar sahile geldi. Feneri denize doğru çevirdi ve işareti vermeye başladı: İki kısa Uç uzun iki kısa... Bunu birkaç defa tekrar etti. Sonra iki defa nefes alıncaya kadar bekledi. Aynı anda denizde bir parıltı oldu ve beklenen işaret geldi: Bir kısa bir uzun, bir kısa bir uzun, bir kısa...

*****

Nina ve Henry giyinmiş, dönüş yolunu tutmuşlardı. Yuvalarını çevreleyen kum tepesinden incekleri sırada karşıdan görünen bir far dikkatlerini çekti. Aslında dikkatlerini çeken alelade bir far değildi. Yoksa oradan geçen birçok araba vardı. Ancak otomobil son derece yavaş yürüyordu. Sonra, birden sahile doğru sapınca, Nina'nın yüreği ağzına geldi.

— «Babam mı acaba?» diye fısıldadı.

Sonra, Henry'nin cevap vermesine vakit bırakmadan hemen koşup kendisini yuvalarına attı. Ama Henry, ihtiyar adamın, ne kadar kızgın olursa olsun, onları buraya kadar takip edebileceğine ihtimal vermiyordu. Fakat her ne olursa olsun gecenin bu saatinde ihtiyatlı hareket etmek lâzımdı. Bunun için, acele etmeden, kendisi de kızın arkasından yürüdü. Sapan arabanın ışığı söndüğü zaman Nina, Henry'ye sokulmuş, bekliyordu.

— «Ne dersin Henry,» diye fısıldadı, «babam olamaz mı?»

— «Hiç sanmam.»

— «Belki de bir balıktır.»

— «Onu da zannetmem... Herhalde bizim yaptığımızı yapmaya gelen bir çift

olmalı.»

Henry, yuvalarının yamacına doğru yatmış, arabayı seyrediyordu. Yepyeni bir Chevrolet idi. İki renkliydi. Kuvvetli ay ışığında biraz daha dikkat edince arabanın yeşil-beyaz renkli olduğunu gördü. Motor sesi kesildikten sonra, bir müddet hiçbir hareket olmadı. Nina, «Hakkın var, herhalde arabada sevişiyor olmalılar,» dedi.

Fakat çok geçmeden arabadan bir adam indi. Denize kadar yürüdü, durup etrafına bakın dik tan sonra kendi buldukları tarafa doğru gelmeye başladı. Durmadan sağa, sola bakıyordu. Bir şey arıyormuş gibi bir hali vardı. Nina olduğu yerde daha fazla kumlara gömüldü.

Henry,
— «Kıpırdanma Nina,» dedi. «Kıpırdanmazsan bizi göremez.»
Adam tam karşısına geldiği zaman, Henry bunun havacı üniformalı biri olduğunu farketti.

Adam uzaklaştığı zaman Nina,
— «Ne yapıyor acaba?» diye Henry'ye sordu.
— «Kim bilir, belki gündüzün avlanmaya gelmiş, buralarda bir şeyini unutmuştur. Onu arıyordur şimdi...»
— «İstersen çıkıp yardım edelim.»
— «Hayır.»

Henry'nin cevabı kısa ve kesindi. Aslında, bu havacının, hiç de öyle bir şeyler unutmuş olmadığını hissediyordu. Ve yine hissediyordu ki, ona şu anda görünmek çok tehlikeli olabilir. Silahlı adamların etrafı araştırdıkları geceyi hatırlıyordu. Belki şimdi, yine öyle bir şey olacaktı.

Havacı, beş, on dakika o çevrede dolaştı; etrafı kolaçan etti. Henry gittikçe heyecanlanıyordu. Bir ara, «Belki de bir devriyedir,» diye düşündü. Daha sonra adam otomobile gidip geri döndü. Ve... Ve ışık yanıp sönmeye başlayınca Henry'nin artık şüphesi kalmadı. Hemen denize baktı. Çok geçmeden, verilen cevabı görmüştü. Nina'ya, — «Yine geliyorlar!» dedi.

Fakat bu defa denizaltı gemisi falan yoktu görünürlerde. Yahut belki de kendileri görmediler, ancak işaret verildikten kısa bir müddet sonra bir motor sesi duyuldu. Çok geçmeden motorun biçimini seçmeye başladılar. Nihayet yabancı motor gelip karaya vurdu. Aynı anda motordan atlayan dört kişi motoru bordasından tutup, onu zaptettiler. Bir beşinci elinde bir paketle karaya atladı. O sırada havacı üniformalı adam da motorun yanında bekliyordu. Motordan çıkan beşinci adam paketi havacıya verdi. Uzaktan görüldüğüne göre bir valize benziyordu bu.

İki adam birkaç saniye beraber kaldılar. Sonra, havacı hızla geri dönerek arabasına doğru yürüdü, öbür adam da motora atladı. Diğer dört kişi motoru denize doğru ittikten sonra kendilerini motora çektiler. Çok geçmeden motor sesi yeniden duyuldu, ve sahilden uzaklaşmaya başladı. Henry motoru takip ederken, otomobilin sesini duydu. Hemen doğrulup baktı. Ay ışığında ana yola doğru ilerlediği görülüyordu. Yola çıkınca farlarını yaktı ve hızla ilerlemeye

başladı.

Henry tekrar denize baktığı zaman hiçbir şey göremedi. İki sevgili büyük bir şaşkınlık içinde doğruldular. Henry:

— «Yürü, dedi, gidelim.»

— «Nereye?»

— «Mayport'a tabii...»

— «Evet, bu defa haber vermemiz şart.»

Donanmanın uçak gemisi üssü olan Mayport otuz kilometre kadar uzaktaydı.

*****

Karaya çıkıp da valizi Smith'e veren Alman denizcisi Karl Schiller idi. Smith'i buraya getiren kaptan. Smith'e valizi verdiği zaman, su geçirmez, siyah paltosu içinde sıırıslıklam terlemişti.

— «Demek nihayet yine görüştük,» dedi.

— «Niye, şaşırдың mı?»

— «Eh, biraz, iyi çalıştığın anlaşılıyor. Senin yaptığın işleri duyuyoruz, ama arkadaşlarından pek haber yok.»

— «Doğru... Yeni bir emir var mı?»

— «Hayır, senin için bir değişiklik yok.»

— «Bunları ne zamana kadar kullanacağım?»

— «Vallahi hiçbir şey söylemediler.» Göz kırptı. «Fakat bundan sonra korkacak bir şeyin kalmıyor.»

— «O halde sizi bir daha göremeyeceğim ha?»

— «Yook, onu demedim. Pazara kadar seni bekleyeceğiz. Pazardan sonra başka işlerimiz var. Eyvallah Smith. Kendine delik hazırladın mı?»

Smith, Schiller'e ne kastettiğini sormadan, adam geri dönmüş, motora binmişti bile.

Stanley Smith doğruca arabaya gitti. Bagajı açıp, vaftizi yerleştirdi, sonra itinayla bagaj kapağını kapadı. Şamile doğru baktı. Motor, uzaklaşmaya başlamıştı. Her şey istediği gibi sessizce ve kolaylıkla olmuştu. Arabaya binip marşa bastı. Asfalta çıkıncaya kadar farları yakmadı. Asfalta varınca etrafına bakındı, görünürde otomobil falan yoktu. O zaman farları yaktı ve gaza bastı.

Fakat yol boyunca Schiller'in sözü aklından çıkmadı. Hakikaten büyük bir şeyler olacağına benziyordu. «Delik hazırladın mı?» demekle neyi kastetmişti acaba? Evet. Büyük Gün yakındı muhakkak. Büyük Gün artık gün meselesi haline gelmişti. Pazara kadar bekleyeceklerine göre, istilâ günü pazar değildi demek ki... O halde pazartesi olabilirdi. Smith denizaltı gemilerinin ne müthiş bir kuvvet olduğunu Amerika'ya geldikten sonra öğrenmişti. Bu gemilerden en korkunç füzelerin bile atılması mümkündü. Belki Schiller'in denizaltısı da böyle bir işte kullanılacaktı.

Pazartesi günü Kızıl donanma ve hava kuvvetlerinin SAC'a, Yani Amerika Stratejik Hava Komutanlığı'na vuracakları darbe korkunç olacaktı... Pazartesi

mi?... Pazartesi... Evet Noel günüydü!..

*****

O sabah Mayport üssünün gece nöbetinde çavuş Botham vardı. Botham üç aydan beri Mayport'ta çalışıyordu. Doğrusu buradaki işinden çok memnundu. Mayport Amerika'daki askeri üslerin en rahatı olmalıydı, işler daima tıkırında gider, can sıkıcı hiçbir hadise geçmezdi.

Fakat bugün, hayatının en tuhaf ve acele işiyle karşılaşmıştı. Böyle bir durum, ne kitaplarda, ne de nizamnamelerde vardı. Karşısında uzun boylu genç bir bahriyeli duruyordu. Yanında, ona sokulmuş, korkudan titreyen güzel bir kız vardı. Her ikisi de binbir türlü yemin ederek bir düşman motorunun sahile yanaşıp, memleketteki bir düşman ajanına bir valiz verdiklerim söylüyordu. Bahriyelinin söylediğine göre valizi alan bir havacı, yahut havacı gibi giyinmiş biriydi. İki gencin söyledikleri o kadar da değildi. Bir buçuk yıl önce bir haziran ayında aynı sahilde çok daha tuhaf şeyler görmüşlerdi. Bir denizaltı gemisinden ayrılan küçük bir çıkarma motoru o sahile bir Buick'le beraber dört kişi çıkarmıştı. Çavuş Botham, bahriyeliye, boş verip evine gitmesini söyleyemiyordu. Vaziyet hakikaten ciddi gibi görünüyordu. Polise, yahut FBI'ye gitmesini söyleyemiyordu, çünkü hâdise denizde geçmişti ve denize donanma karıştırdı. Bütün bunlardan başka, daha bir gece önce hüviyeti meçhul bir denizaltı görüldüğüne dair bir rapor gelmişti. Sonra Hava kuvvetlerindeki facialar ardı ardına devam edip gidiyordu. Hayır, gecenin kaçı olursa olsun işi ciddiye almak lâzımdı.

Yüzbaşıyı uyandırmaktan başka çare yoktu. Yine de tereddüt ederek, sanki uyuyan bir yılanı dokunuyormuş gibi telefona uzandı. Yüzbaşı Clyde'yi arıyacaktı. Allahın belâsı bir adamdı bu yüzbaşı. Değil gece yarısı uyandırılmak, sabaha kadar uyuduğu zamanlar bile en küçük bir şeye kızar bağırırdı.

Ahizeyi kaldırdı, karşısına çıkan santral memuruna,

— «Ben Çavuş Botham,» dedi. «Yüzbaşı Clyde'yi istiyorum.»

— «Ne dedin?»

— «Yüzbaşı Clyde'yi ver dedim»

On saniye geçmeden yüzbaşı telefona cevap verdi.

— «Ne var?»

— «Ben Çavuş Botham, yüzbaşım. Yanımda bir bahriyeli var, sahilde bir çıkarma motoru gördüğünü söylüyor.»

Botham, söylediği şeylerin tuhaf olduğunu kendisi bile hissediyordu. Şimdi yüzbaşı parlayacak, kendisine demediğini koymayacaktı. Yüreği küt küt atarak yüzbaşının bağırmasını beklerken inanılmayacak bir şey oldu. Yüzbaşı Clyde büyük bir sükûnetle soruyordu.

— «Nasıl bir çıkarma motoruymuş?»

— «Küçük bir şey efendim. Söylediğine göre bir denizaltıdan çıkmış. Motordan inen biri, bir havacıya bir şeyler vermiş.»

Çavuş Botham, herhalde yüzbaşı uyku sersemliğiyle bu şekilde konuşuyor diye düşündü. Şimdi artık iyice uyanacak ve bağırıp çağırmaya başlayacaktı.

Aksine Clyde,

— «Şimdi geliyorum!» dedi ve telefonu kapadı.

Çok geçmeden ayağında beyaz pantolon, sırtında gri bir gömlek olduğu halde gelmişti.

— «Söyle bakalım bahriyeli,» dedi. «Her şeyi olduğu gibi anlat.»

Henry, hikâyesini yeni baştan anlattı. O konuşurken yüzbaşı notlar alıyordu.

İki defa kıza bakarak onun da, Henry'nin söylediklerim tasdik edip etmediğini anlamak istedi. Zavallı kız korkudan büzülmüş, titriyordu. Henry hikâyesini bitirdiği zaman yüzbaşı ona, — «Çok teşekkür ederim bahriyeli,» dedi. «Bu söylediklerinden hiç bir netice çıkmasa bile yine de yakında bir takdirname alırsın. Hadi şimdi kızı evine götür.»

Onlar dışarı çıkmadan Yüzbaşı Clyde faaliyete geçmişti bile. Önce donanmasının Jacksonville'deki hava üssünü aradı ve devriye uçakları ve helikopterler çıkarılmasını istedi. Sonra o sabah talim seferine çıkacak olan Coral Sea uçak gemisinin kaptanı ile konuşarak vaziyeti anlattı, denizaltılara karşı hazırlıklı olmasını ihtar etti. Daha sonra St. Augustine polisine ve FBI'ye telefon etti. Hatta bununla da yetinmeyip, şehirlerarası bir konuşma yaparak, Washington'da Hava Kuvvetleri'ne durumu bildirdi. Konuşmaları bittikten sonra çavuşa, — «Botham,» dedi, «devriye motorunu kullanmasını bilir misin?»

— «Evet efendim.»

— «O halde hemen birkaç tayfa toplayıp denize açıl, araştırma yap.»

— «Başüstüne efendim.»

Botham heyecanlanmış ve sevinmişti. Mayport üssüne geleli beri kendisine ilk defa önemli bir vazife veriliyordu. Devriye motorları silâhsız olurdu ama, son derece süratliydi. Araştırırken bir şeyler bulursa yapacağı şey telsizle bildirmekten ibaretti.

Bir saat sonra, çavuş Botham son sistem motoruyla denize açılırken, Yüzbaşı Clyde de yarı kalan uykusunu tamamlamak için yatağına uzanıyordu.

*****

SABAH saat 4,34'te teletiple yayılan bir alarm, Florida eyaleti karayolları şebekesinin bütün polislerine duyuruluyordu. Henüz trafiğin çok seyrek olduğu saatlerdi. Alınan tebliğde şunlar yazılıydı: **Son model, Yeşil-beyaz bir Chevrolet arabası kullanan, bir havacı aranıyor. Rütbesi belli değil. Arabanın bagajında bir valiz var. Federal makamlar tarafından aranan bu adam hakkında başka bir bilgi yok Bir düşman ajanı olmasından şüpheleniliyor. Dikkat Silahlı olabilir. Tehlikelidir.**

Tebliği ilk duyanlardan biri Orlando'nun güneyindeki küçük bir şehrin dışında nöbet bekleyen bir trafik memuru oldu. Son sistem küçücük arabasının motoru

rölântide çalışıyordu. Bir yolun kenarında nöbetteydi. Arabasındaki radyodan tebliği dinleyince birden şaşırđı. Şimdiye kadar ilk defa başına geliyordu böyle bir şey. Yirmi yıldan beri bu meslekteydi. İlk defa olarak kendisinden bir düşman ajanım yakalaması isteniyordu. Belki de polis merkezindeki arkadaşlardan biri şaka ediyordu. Hem plâka numarası falan bilinmeden araba bulunur muydu hiç? Yapılan tarife uygun, belki on bin araba vardı. Ne diyorlardı, yeşil beyaz boyalı Chevrolet? Kendi kendine güldü... Sonra birden buz kesildi. Biraz önce tarif edilene uygun bir Chevrolet geçmişti. Hatta stop lâmbalarından bir yanmıyordu, bu ara durdurup ihtar etmeyi düşünmüş, sonra vazgeçmişti. Ama arabayı kullanana hiç bakmamıştı doğrusu. Bunda ihbar edecek hiçbir şey yoktu. Şimdi neredeydi kim bilir? Hem böyle bir ihbarın ne faydası olacaktı. Elâlemi kendine güldürmenin manası yoktu durup dururken.

*****

Stanley Smith sabahın beşinde arabasını Betty Jo'nun evinin önüne park etti. Bagajdaki valizi çıkarıncaya kadar farları söndürmedi. Valizi alıp, bagajı kapadığı sırada, stop lâmbalarından birinin ezilmiş olduğunu gördü. Çok dikkatsizdi bu kadın. Bu ışık yüzünden polis tarafından durdurulabilirdi. Halbuki en küçük bir şekilde bile, dikkati çekmek tehlikeliydi.

Valiz elinde, eve girdi. Betty Jo uyuyordu. Soyundu, kızı uyandırmadan yatağa girdi. Uyandığı zaman. Betty'yi yanı başında buldu. Oda güneş içindeydi.

Betty'nin elindeki tepside kahvaltı vardı. Nefis bir kahvaltıydı doğrusu.

— «Her sabah böyle bir kahvaltı istemez misin sevgilim?» diye sordu.

— «Bayılırım,» dedi Smith. Sonra kendi kendine «Bu kadın da evlenme budalası,» diye düşündü.

— «Her gün beraber olsak ne iyi olur değil mi Stanley. Hava Kuvvetleri'nden ayrılmayı düşünmüyor musun hiç?»

— «Düşünmez olur muyum? Düşünüyorum ama daha bir buçuk yıl hizmet etmem şart.»

Kalktı, yıkandı. Birlikte kahvaltıya oturdular. Betty ancak o zaman karyolanın dibindeki valizi gördü.

— «Senin mi bu?»

— «Değil. Jacksonville'e götürdüğüm arkadaşlardan birinin. Unutmuş arabada. Bu gün üsse veririm.»

— «Ne? Bugün gidecek misin?»

— «Elbette kızım, askerlik bu.»

— «Peki yarın gelebilir misin?»

— «İmkân yok. Cumartesi gecesi çalışmam lâzım. Cussak'la tatil günümüzü değiştirdik bu hafta. Biliyorsun Cussak oda arkadaşım. Belki pazara gelirim.»

Öpüştüler. Kız dudak boyasını tazelemek üzere aynaya döndüğü sırada Smith,

— «Şey, Betty Jo...» dedi,

- «Evet sevgilim?»
- «Stop lâmbasının biri ezilmiş.»
- «Öyle mi?.. Hiç bilmiyorum.»

Yalan söylediği hemen belli oluyordu.

Smith,

- «Bal gibi biliyorsun,» dedi. «Hemen tamir ettir.»
- «Olur, bugün yaptırırım.»

Betty, onu tekrar öpmek istedi, sonra boyasını yeni tazelediğini hatırlayınca, sadece dudaklarını saçlarına dokundurmakla yetindi.

Kız nihayet işe gidince Stanley Smith rahat bir nefes aldı. Malzemeyi denizaltıdan almak kolay olmuştu. Asıl mesele, şimdi bunları üsse sokmaktı. Kapıdan sokulan her şey inceden inceye muayene ediliyordu. Hatta, gelen posta paketlerinin bile özel ışınlarla kontrol edildiğini duymuştu. Bu bakımdan gizlice sokmanın imkânı yoktu; ama erzak otomobilinden pekâlâ faydalanabilirdi.

Ciucci her cuma öğleden sonra erzak ikmali yapmak için şehre inerdi. Smith, üsse pekâlâ bu arabayla dönebileceğini düşünüyordu. Valizini de diğer eşyaların arasına alenen koymaktan başka yapacak bir şey yoktu. Bu durumdan çok büyük bir ihtimalle kimse ondan şüphelenmezdi. Eşyalar aransa bile, hatta kendi valizi açılrsa bile ortada yine de şüphelenilecek bir şey görülmezdi.

Doğrulup, getirdiği valizi açarak bombalan saydı. Daha önceki gibi beş taneydi. Valizi tekrar kapadıktan sonra bir taksiye atlayıp alış-verişe çıktı. Standard tipten beş tane termos aldı. Taklit deri kaplı olan bu termoslar orduda kullanılanların tamamen aynıydı. Termosları aldıktan sonra Betty Jo'nun evine geri döndü. Mağazanın yaptığı paketi büyük bir itinayla açtı. Çünkü kâğıt kendisine yine lâzım olacaktı. Sonra gece gelen valizi açarak içindeki beş termosu çıkardı. Bunlar sanki sıvı bir şeyle doluymuş gibi ağırdı. Gelen termosları satın aldıklarıyla karşılaştırdı. Ayırdetmeye imkân olmayacak derecede birbirine benziyordu. Fark sadece içlerindeydi. Bir defa bomba termosların iç ve dış kapları arasında hava geçirmez bir bölme olmasına lüzum yoktu, çünkü bombanın tetiği doğrudan doğruya hava basıncıydı. Smith, denizaltıdan aldığı termosları, mağazadan aldığı termosların orijinal mukavva mahfazalarına koyduktan sonra, hepsini aynı kâğıda yeniden sardı. Beş, boş termosu da valize yerleştirdi.

O gün öğleden, sonra saat bir olunca, Smith adliyenin karşısındaki park yerine geldi. Ciucci arabasını daima orada park ederdi. Smith yanılmamıştı. Hava Kuvvetlerinin mavi pikabı yine oradaydı. Smith elindeki paketi, arkada diğer paketlerin arasına koyduktan sonra şoför mahalline oturarak Ciucci'nin dönmesini bekledi. Çavuş bir saat kadar sonra eli kolu dolu olduğu halde geldi. Smith hemen arabadan inerek eşyaların yerleştirilmesinde ona yardım etti. Smith,

- «Arabayı görünce, otobüse binmekten vazgeçtim,» dedi. «Hibiscus'a beraber

döneriz olmaz mı?»

— «Olur elbette...»

Yol boyunca Smith, radyodan kaybolan uçaklar hakkındaki raporları dinledi. Ciocci'ye kalırsa çok geçmeden eski 47 ve 52'leri yeniden uçuşa çıkaracaklardı. Pilotların çoğu B-99'lara binmek istemiyordu artık. Ciocci, — «İşin fenası, bu kazaların asıl mahiyetinin anlaşılmamış olması,» diyordu. «Bunun için çok korkuyorlar.»

Hibiscus'a vardıkları zaman nizamiye kapısında durup hüviyetlerini gösterdiler. Ciocci aldığı eşyaların listesini gösterdi. Birkaç er, arabanın motor numarasını, plâka numarasını ve diğer kâğıtlarını kontrol etti. Ciocci, — «Mutfak için öteberi almaya gitmişim,» dedi. «Açıp bakmak ister misiniz?»

Bir çavuş arabanın kâğıtlarını yeniden gözden geçirdikten sonra arka tarafa bir göz attı. Otomobilin gerisinde çabucak bir kuyruk meydana gelmeye başlamıştı. Sonra otomobildeki eşyalara baktı. Bunların hepsini açmak uzun bir zaman kaybına sebep olacaktı. Arkadaki kuyruk ise gittikçe uzuyordu.

Ciocci'ye, «Geçebilirsin,» işaretini verdi.

Olduğu yerde kıpırdamadan taş gibi duran Smith'in içini bir sevinç dalgası kapladı. Bombalar üsse girmişti artık. Gerçi eşyalar muayene edilse de fazlaca bir şey tutturamazlardı. Nihayet birkaç tane termos görecektlerdi. Smith, mutfaktaki termoslardan bazılarını kırdığını, bunları, o kırılanların yerine aldığı söyleyebilirdi. Bir tek ellerine almaları tehlikesi kalıyordu. O zaman ağırlıkları şüpheyi çekebilirdi.

Mutfak kapısına geldikleri zaman Smith önce yere atladı. Arabadaki eşyaların indirilmesine yardım etti. Otomobilde kendisinin de bir paketi olduğunu o ana kadar Ciocci'ye bile söylememişti. Sıra kendi paketine gelince ayrı bir kenara koydu, sonra diğerlerini indirdi.

Çavuş, «Bu paket senin mi?» diye sordu.

— «Evet.» dedi Smith. «Benim.»

*****

Felix Fromburg, Buenos Aires'e gelince, protokol icabı doğrudan Emniyet Müdürlüğüne giderek Federal Araştırma Bürosu'nun, Yani FBI'nin Robert Gumol'un çaldığı paralarla alâkadar olduğunu, bu konuda kendisiyle görüşmek istediğini haber verdi.

Emniyet müdürü, Gonzales adında biriydi.

— «Bu hırsızlık pek tuhaf göründü bana,» dedi. Mühimliği paranın çokluğunda tabii. Kaybolan para sadece üç rakamlı olsa polis pek aldırılmaz, hatta Bay Gumol bile aldırılmazdı belki. Fakat bana öyle geliyor ki. Bay Gumol bu işi ihbar ettiğine pişman... Neden olduğunu da bilmiyorum yalnız.»

— «Kimbilir, herhalde bankalar muhitinde bu işin duyulmasını istemiyordur.»

— «Sadece bu kadar mı acaba? İşin içinde daha başka şeyler var gibi geliyor

bana. Sizin de şu anda burada bulunmanız, bu şüphemi kuvvetlendiriyor.» Göz kırptı, «Sizin hangi kısımda çalıştığınızı biliyorum. Bu kısım hırsızlıkla uğraşmadığına da eminim. Siz paradan daha büyük şeylerle uğraşırsınız.»

— «Doğru. Bu kaybolan paranın bir başka işle ilgili olabileceğim tahmin ediyoruz. Geceleyin otele gelen kadınları yakalayabilecek misiniz acaba?»

— «Elbette. Ama bizim için asıl mühimi kadının patronu olan erkek. Bu tipler her yerde bellidir. Adamlarımı bunların peşine taktım bile. Daha hırsızlıktan bir gün bile geçmeden dayanamaz ellilik, yüzlük dolarları harcamaya başlarlar. Bu bakımdan birkaç gün içinde yakayı ele vereceklerine inanıyorum.»

Sonra, ikisi birlikte çıkarak Gumol'un kaldığı otele gittiler. Doğruca ve daha önce haber vermeden Gumol'un odasına girdikleri zaman, onun pencerenin önündeki bir koltukta oturur vaziyette buldular. Elinde bir kadeh viski vardı. Denizi seyrediyordu. Hava fazla sıcak olmadığı halde, gömlek giymemişti. Sadece atlet fanilâsı vardı sırtında. Yüzü, göğsü ter içindeydi.

Fromburg, büyük bir nezaketle kendisini takdim ettikten sonra hüviyetini gösterdi. İlk sorduğu sualler son derece nazikâne idi. Herhangi bir bankerle ancak böyle konuşulabilirdi. Bu feci hadise nasıl olmuştu. Kadım tarif edebilir miydi? Kadına, yanında böyle bir para taşıdığını söylemiş miydi? Gibi bir takım suallerdi bunlar.

Sonra birden,

— «Şey,» dedi, «affedersiniz, bu para bankaya mı aitti?»

— «Hayır. Benim şahsî paramdı.»

— «Buenos Aires'e gelmeden önce bu parayı kendi hesabınızdan mı çektiniz?»

— «Hayır, benim hususî kasamda duruyordu'»

— «Binlik dolarların seri numarası kaydedilmiş miydi?»

Gumol göğsünün kollarını çekiştirerek,

— «Hayır,» dedi, «sanmıyorum.»

— «Bakın, bu, paranın izini bulmayı güçleştirir. Halbuki bankacılıkta bin dolardan itibaren paraların seri numarasının kaydedilmesi bir teamüldür değil mi?»

Gumol birden asabileşmişti.

— «Bana bakın Bay Fromburg.» diye bağırdı. «FBI'nin bu işe neden burnunu soktuğunu anlamıyorum. Bana bu sualleri sormaya ne hakkınız var?»

Fromburg gülümsedi,

— «Hiç... Sadece size yardım etmek istiyoruz Bay Gumol. Bütün vatandaşlara nasıl yardım etmek istiyorsak, size de yardım etmek, aynı şekilde vazifemizdir.»

Sonra yine ardı arkası gelmeyen suallere başladı. Dört saatlik bir sorgudan sonra nihayet Gumol,

— «Peki, peki,» dedi. «Her şeyi söyleyeceğim. Hakikati söyleyeceğim. Evet hakikat şu ki ben karımdan kaçıyorum. Bu belki bir suçtur, belki değildir, ama ben karımdan kaçıyorum işte. Bütün hayatımı bana zehir etti. Ahir ömrümde artık onun huysuzluklarını çekmeye tahammülüm kalmadı. İşte hepsi bu. Peki

ama, siz kalkıp parayı araştıracağınıza, ne diye beni suçluymuşum gibi sorguya çekiyorsunuz, onu anlamıyorum?»

Felix Fromburg büyük bir sükûnetle,

— «Bay Gumol, bunların hepsinin paranızın bulunmasında faydası olacaktır, emin olun,» dedi.

Bir müddet Gumol'a dinlenme zaman bıraktı, sonra,

— «Bir iki sualim daha var,» dedi.

Bundan sonra Gumol'un geçmişi hakkında yeni bir sual yağmuru başladı. Saat altıda Gonzales'in sabrı kalmadı ve müsaade istiyerek ayrıldı. Fromburg suallerine devam etti. Birkaç defa Gumol daha fazla konuşamayacağını söyledi. Her defasında da Fromburg, bu takdirde işi aleniyete dökeceğini, alenen kendisini sorguya çekeceğini, adının gazetelerde görüleceğini ihtar etti. Felix Fromburg, Gumol'un bir şeyden deli gibi korktuğunu anlamıştı. Bu adam öyle karısından falan kaçıyor benzemiyordu. Çok daha köklü, çok daha derin bir korkusu vardı. Akşam olunca, içkiler söylendi. Fromburg kendisi ölçüyü kaçırmadan birkaç kadeh rom içti. Kendi içtiği her kadehe karşılık ona birkaç kadeh içirdi, iyice dili dolaşınca kadar içirmekte devam etti. Sonra yiyecek bir şeyler aldırıldı. Nihayet Felix, Gumol'un yavaş yavaş sarsıldığını, çökmek üzere olduğunu hissetti. Son darbeyi vurma zamanı gelmişti. Birden — «Karınız parayı komünistlerden aldığınızı ihbar etti Bay Gumol,» dedi.

Gumol'un gözleri birden fal taşı gibi açıldı. Bir an sustu, sonra büyük bir hırsla, — «Yalan söylüyor!» diye bağırdı. «Yalan, şimdiye kadar söylediği yalanların en iğrenci bu... Benim başımı belâya sokmak için her çareye başvurabilir o. Bir bankerin komünist olabileceğini tasavvur edebilir misiniz siz?»

Fromburg başını salladı.

— «Elbette ederim. Ben birçok komünist milyoner tanıdım. İyi para kazanan gazetecilerin komünistlerden para çektiğini gördüm. Buna karşılık devlet memurları arasında komünistlere pek az rastladım. Bu bakımdan bir bankerin komünist olabileceğini pekâlâ tahmin ederim. Belki de karınız sizin döviz işlerinize temas etmek istemiştir.»

— «Olabilir. Yıllarca önce, harpten önceydi o, biliyorsunuz. Babam Ruslarla iş yapardı. Ruble alır, dolar verirdi. Her halde karım bundan ötürü o yanlış fikre sapsanmış olacak.»

— «Olabilir.»

Saatine baktı. On iki saatten beri buradaydı. Bu gecelik bu kadar yeter, diye düşündü. Sabahleyin onu yeniden sorguya çekip, hayat hikâyesini yeni baştan anlattıracaktı. Şimdi ona düşünecek zaman bırakmak istiyordu. Geceyi korku içinde geçirmeliydi.

— «Bay Gumol,» dedi. «Konuşmamızdan şunu anladım ki, siz bir şeyden korktuğunuz için burada bulunuyorsunuz. Bunu ayıplamam. Ama şunu bilin ki, sizi hakikati söylemekten başka hiçbir şey kurtaramaz. Eğer hayatınıza değer veriyorsanız, hakikati söyleyin. Şimdi sizi yalnız bırakıyorum. Yarın yine geleceğim, beraberce kahvaltı ederiz. Buradan ayrılmaya kalkmayın, Gonzales

bu işten hoşlanmaz sonra.»

O gün Katherine ile Jess nihayet Keatton'la görüşmek ve asıl maksatlarını söylemek imkânını buldular. Fakat, generalı, Rus hücumuna ikna etmek imkânsızdı. Jess Price,

— «B-99'ları her ne pahasına olursa olsun uçurmamız lâzım,» diyordu. «Eğer bu silâhımızı yere çivileyip kalmaya mahkûm edersek, savaşı kazanırlar. Eğer B-99'lar uçmakta devam ederse, sizi temin ederim ki hücum etmeye gekinirler.»

— «Hakkın var yavrum, hakkın var, ama karar tamamen benim elimde değil ki, benim de üstümde kumandanlar var. Evet bu gece B-99'ların uçuşu için emir verebilirim. Ama bir tane daha kaybedecek olursak, o zaman yedeğe aldığımız eski uçakları meydana getirmek ve B-99'lara elveda demek lâzım gelir. Üstelik bu uçaklara ne olduğunu kesin olarak da bilemiyoruz.»

— «Biliyoruz generalim. Sabotaj olduğu muhakkak. Tazyikli bombalarla yapılan sabotaj. Bir, iki sabotaja bakıp da en güvendiğimiz kuvveti, aynı zamanda düşmanı en çok korkutan kuvvetimizi savaş dışı bırakamayız.»

Katherine,

— «Evet,» diye ilâve etti. «B-99'ları uçuştan menetmek düşmana çok büyük ümitler verecek ve tasarladıkları hücumu geri bırakmadan gerçekleştireceklerdir.»

— «Pekâlâ... Bu gece yine uçuralım.»

Sonra general Hibiscus'tan altı B-99'un, başka üslerden de otuz B-99'un talim uçuşuna çıkmasını emretti. Bu 'defaki uçaklara en seçkin mürettebat verilmişti Katherine'in kardeşi de uçacaktı.

*****

O gece Katherine ile Jess, talime çıkacak uçakların kalkış hazırlıklarını seyrettiler. Uçaklara konan her eşya, yüklenen her şey ayrı ayrı muayeneden geçiriliyordu. Kendileri de uçakların yanındaydılar. Katherine oksijen tanklarını görünce birden heyecanlandı, «öylesine bombaya benziyorlar ki.» dedi.

Saat on birde bütün uçaklar, uçuşa hazırlanmıştı. Binbaşı Clint, Katherine'in yanına gelerek onu kucakladı.

— «Kahvaltıda buluşuruz,» dedi. «Merak etme.»

Jess de,

— «Olur binbaşım,» dedi. «Kahvaltıda buluşalım.»

Jess, bunları söylerken mümkün olduğu kadar alelade-bir şeyden bahsediyormuş gibi konuşmaya çalışmıştı. Çok güçlü bu. Bugüne kadar çok tehlikeli durumlarda hiçbir şey belli etmemeye çalışarak konuştuğu olmuştu. Ama bu defaki bambaşkaydı. Bu giden insanlar ölüme gidiyor olabilirlerdi. Onların ölmesi, belki birkaç gün sonra bütün bir milletin ortadan kalkması neticesini doğuracaktı. İşte sesini titreten buydu asıl. Üstelik Clint'i sevmişti

de. Kayınbiraderini kaybetmek istemiyordu. Nihayet sıra Clint'in uçağına geldi. Sekiz jet motoru kulakları parçalayan bir gürültüyle çalışmaya başlayınca, Jess, Katherine ve diğerleri bir kenara sığındılar. Uçak ağır ağır piste geldikten sonra, hızlandı, hızlandı ve uçuşa geçerek karanlık gökyüzünde kayboldu. İçeri dönerken Katherine, — «Geri gelecek mi dersin?» diye mırıldandı.

Jess,
— «Katherine,» dedi. «kendini koyverme böyle.»

— «Ah bu canavar uçaklar hakkında neler hissettiğimi bilmezsin. Bilmene de imkân yok... Ama ben kadınım nihayet. Hepsi de birer canavar gibi görünüyor gözüme...»

O gece Stanley Smith'in çalışma günü olmadığından barakada oturarak poker oynadı. İşi olmadığı zaman asla yemekhanede görünmek istemezdi. Dikkati çekmekten daima kaçmıyordu. Ertesi gece üç termos şişesini, daha ertesi gün de ikisini kullanmayı düşündü. Bu SAC'ın sonu demek olurdu artık. Bu geceki uçuşlarda da başka arkadaştan bir şeyler yapabilirdi.

7. Bölüm

Stanley Smith cumartesi sabahı uyandığı zaman Cussak'ı yatağında oturmuş, kendisini seyrediyor buldu. Cussak yeni, mavi üniformasını giyinmiş, iki dirhem bir çekirdek olmuştu doğrusu. Delikanlı bir müddetten beri o vaziyette oturmuş, Smith'in uyanmasını bekliyordu. Onun uyandığını görünce, — «Biliyor musun Stanley?» dedi. «Dün geceki oyunda temizlediler beni.»

— «Sana vaziyetin iyiyken oyunu bırak demiştim değil mi? Kumar erkekler içindir, çocuklar için değil.»

— «Sen ne kadar kazandın Stanley?»

— «Bilmem, kırk elli dolar bir şey.»

— «Bana iki onluk verir misin? İznimde Orlando'ya gideyim diyordum. Bu vaziyette...»

— «Bana ne kadar borcun vardı?»

— «Yirmi beş.»

Smith doğrulup oturdu.

— «Peki, bir on daha verebilirim. Oradan çantamı versene, bak masanın üstünde.»

Cussak para çantasını getirdi.

— «Stan,» dedi, «kıravatlarından birini ödünç aldım, kızmazsın ya?..»

— «Yoo, iyi etmişsin.»

— «Şey Stanley... Biliyor musun gardırobunda beş tane termos var, bana kalırsa onları...»

Cussak birden susmak mecburiyetinde kaldı. Smith'in yüzü bir anda taşlaşmış gibi bir ifade almıştı.

— «Yani demek istiyorum ki onları...»

— «Ne olmuş termoslara?...»

— «Hiç... Yalnız geçen akşam Ciocci söylenip duruyordu. Kaybolan uçaklarla beraber beş tane de termos kaybolmuş, onları yerine koyamıyormuş... Belki diyorum...»

— «Kes sesini...»

— «Yani, acaba bunları alıp mutfağa götürsem mi diyordum. Sana zahmet olmasın diye...»

Smith rahat bir nefes aldı.

— «Cussak, şekerim, sen canını sıkma. Bu gece ben nöbetçiyim nasıl olsa. Giderken kendim götürürüm. Yalnız bir şey söyleyeyim, kimsenin benim ötemi berimi kurcalamasını istemem anlaşıldı mı?»

— «Biliyorum bunu zaten... Kıravatı alırken gördüm de...»

Smith para çantasını açıp iki tane onluk çıkardı.

— «Al bunları,» dedi. «Bir onluk da cabadan veriyorum gördün mü? Belki lâzım olur diye.»

— «Çok teşekkür ederim Stanley. Bir şey daha söylemek istiyorum sana. Bilmem ne dersin? Orlando'da kız arkadaşın var mı, diyecektim.»

— «Bir, iki tane var. Niye sordun?»

— «Şey, acaba senin kızlarından biri bana da bir kız arkadaş bulur mu diyecektim...»

Smith işin ehemmiyetini müdrikti. Bir defa Cussak'ın derhal kışladan uzaklaşması ve her ne pahasına olursa olsun bu termos hikâyesini unutması lâzımdı. Bunun tek çaresi de ona bir kız bulmakla olurdu. Betty Jo'nun onunla gitmiyeceğini biliyordu. Ama bir kız arkadaşı olabilirdi Betty'nin.

— «Bak Cussak,» dedi. «Şimdi ben oradaki flörtüme bir mektup yazarım. Sea Trout'da çalışır kendisi. Gider onu bulursun. Sana muhakkak bir kız bulacağım tahmin ediyorum.»

— «Çok yaşa Stanley!»

Stanley Smith kalktı. Masanın başına geçerek Betty'ye bir kaç satırlık bir pusula yazdı. Sonra mektubu sevinçten sırtan Cussak'a uzattı.

*****

Binbaşı Clint, daha önce konuştukları gibi, kahvaltıya yetişti. Uçuş gayet mükemmel geçmişti. Kahvaltı sofrasına oturdukları şu anda saat on bire gelmiş bulunuyordu. Aslına bakılırsa uçucular saat dokuzda dönmüşlerdi. Fakat gelir gelmez iki saat süren bir toplantı yapmışlar ve henüz serbest kalmışlardı. Bu defaki uçuşlarının maksadı hem uçakların uzak mesafe kabiliyetini ölçmek, hem de okyanusta araştırma yapmaktı. Kahvaltı sofrasında Clint'ten başka uçağının komutam Yarbay Gresham'da vardı. Fazla bir şey konuşmuyor, radyoyu dinliyorlardı. Nihayet Yarbay Gresham, Jess'e bakarak — «Ne var ne yok?» diye sordu.

— «Bizde bir şey yok,» dedi Jess. «Haber sizde.»

— «Bende bir şey yok. Ama Clint bir şeyler gördüğünü sanıyor.»

— «Nasıl bir şey?»

Clint,

— «Vallahi,» dedi. «Avrupa ile Amerika'nın yarı yolundaydık. Geri dönüyorduk. Ekranda büyük bir filoya benzeyen benekler gördüm. Küçük kabarcıklar gibi bir şeylerdi. Görüş sahamın tam kenarındaydılar. Sonra birden kaybettim hepsini.»

— «Kaç benek gördünüz?»

— «Bir düzineden fazlaydılar.»

— «Amerika'dan uzaklıkları, tahminen?»

— «New York'tan 900 mil kadar uzakta tahmin ettim...»

— «Başka gören var mı acaba?»

— «Hayır, kimse görmemiş.»

O sırada radyodaki müzik birden kesildi, arkasından spikerin konuşması duyuldu:

— «**Önemli bir haberi bildirmek için müzik yayımınızı kesmiş bulunuyoruz. Ankara Radyosu'nun bildirdiğine göre, Kızılordu'nun tanınmış iki mareşali ve bir amirali idam edilmiştir. Ankara radyosunun diplomatik kaynaklara atfen verdiği bu habere göre, bu iki mareşal ve bir amiral 15 Kasım günü tevkif edilmiş ve vatana ihanetten muhakeme edilmeye başlanmışlardır. Türk Radyosu, bu üç yüksek rütbeli subayın Lubianka hapisanesinde kurşuna dizdiklerini bildirmiştir. Moskova bu hususta sükût etmektedir. Associated Press ve United Press ajansları bu mevzuda Moskova'daki muhabirlerinden bir haber alamamışlardır. Bu konuda yeni haberler aldıkça dinleyicilerimize vermekte devam edeceğiz.**»

Jess ve Katherine birbirlerine bakiştılar, önce Clint'in gördüğü filo, arkasından idam edilen yüksek rütbeli subaylar. Her şey onların tahmininin doğru olduğunu gösteriyordu.

*****

Kahvaltıdan sonra General Keatton'un yanına gitmek istedikleri zaman, komutanın emir subayı Tuğgeneral Conklin onları durdurdu.

— «General Washington'a gitti.»

— «Hayrola yine bir şey mi var?»

— «Evet. İki B-99 daha yok oldu. Texas'tan kalkanların arasında bunlar.»

— «Çok fena.»

— «Yarın sabahtan itibaren yedeğe alınan uçakların kontrolüne başlanacak.»

— «Ne diyorsunuz? B-99'lar uçuştan men mi edildi yani?»

— «Henüz değil. Hatta General Keatton bunun için Washington'a gitti sanıyorum. General sonunda senin sözüne geldi Jess. B-99'ları uçuştan kaldırmanın doğrudan doğruya düşmanın istediği şey olduğuna artık inanıyor.

Ne pahasına olursa olsun, onları vazifeden uzaklaştırmamak kararında... Ama vaziyet çok karışık hakikaten. Ben şahsen, işin aslı aydınlanmadan hiçbir kimseye B-99'la uçma emri veremem.»

Katherine,

— «Ruslar çok iyi çalışıyor doğrusu», dedi. «Yüksek rütbeli subayları tevkif ettikleri tarihe dikkat ettin mi? 15 kasım... Burada ilk B-99'un kaybolduğu gün. Yani ilk harekete geçtikleri gün. Bunu önlemek isteyenleri ortadan kaldırma yoluna gittiler.»

Conklin,

— «Fakat bu durumda, en seçkin elemanlarımızı bu jetlere nasıl bindiririz? Ha, hepsini bir duvarın dibinde sıralayıp kurşuna dizmişsin, ha B-99'lara bindirilmişsin.»

— «Fakat bu düşünce tam düşmanın istediği şey. Her İne pahasına olursa olsun B-99'ları kurtarmalıyız.»

Jess, arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü.

— «Binbaşı Jess Price!»

General Conklin sert bir sesle ona seslenmişti.

— «Buyrun generalim!»

Conklin'in çehresinde büyük bir asabiyet vardı.

— «Binbaşı,» dedi. «Geçici olarak bu üste görevlendirildiniz!»

— «Peki generalim.»

Katherine ile bakiştılar.

Bu sırada, Rusların hücum gününün yaklaştığına inananlar çoluk çocuklarını kurtarma işine girişmişlerdi bile. Düşman Niyetlerini Tahmin Heyetinden Raoul Walback karısını, annesini ve iki çocuğunu memleketin içine gönderiyordu. Oralarda herhangi bir yer, atom bombasından masun sayılırdı. Cumartesi gününü uzun sürecek mahrumiyetlere hazırlanmak üzere alış-verişle geçirdi. O günden tezi yok, bu en sevdiği varlıkları yalanda cehenneme dönecek bölgelerden uzaklaştıracaktı. Son dakikada belki kendisi de onlara katılabildi. Yine aynı heyetten Stephen Batt'ın evinde büyük bir hazırlık vardı. Komşular bile olup bitenleri merak ediyordu. Onları Washington'u terketmek değil, kendilerine bir sığınak yapmak istediği. Stephen, cumartesi günü sabahtan beri evin mahzenlerindeki eşyayı dışarı taşıyordu. Karısı ise burada kalmak niyetinde değildi.

— «Bizi diri diri gömmek mi istiyorsun?» diyordu.

— «Hayır sevgilim, yapacağımı biliyorum ben.»

Sonra fazla bir şey söylemeden şehre gidip bir dolu inşaat malzemesi getirdi.

Karısına:

— «Sivil Savunma'nın emrettiği şeyleri biliyorsun,» diyordu. «Her ailenin bir sığınağı olması lâzım nasıl olsa.»

Karısı dikkatle onu süzüyordu. Bugüne kadar ondan duyduğu harb hikâyesine inanmak istememişti. Her şey o kadar sakin görünüyordu ki, inanmak için bir sebep de yoktu.

— «Stephen,» dedi. «Sahiden harp olacak mı?»

— «Evet. Kaç defa söyledim sana harp olacak diye..»

Sonra bütün aile elbirliğiyle bir tünel gibi derinleştirdikleri sığınağı kazmaya başladılar.

Öte yandan heyetten Clark Simmons da Washington'daki gizli bir toplantıda devletin ileri gelenlerini bu harp işinde ikna etmeye çalışıyordu. Dışişleri Bakanlığı'nda yapılan toplantıya sekiz kişi katılmıştı. Ankara'dan ve Rusya'dan gelen iki haber üzerine konuşuluyordu. Ankara'dan gelen habere göre İstanbul'daki Rus sefaret mensuplarından biri, bir Türk kızına âşık olmuş ve Türkiye hükümetinden korunmasını istemiş, buna karşılık da bildiği bazı sırları açıklamıştı. Rusya'dan gelen ise doğrudan doğruya hükümetin bir sualine cevaptı ve Rusların, idam edilen amiral ve mareşaller işini münakaşa etmek istemediğini bildiriyordu. Clark Simmons'un bütün bunları savaş işareti saymasına karşılık, Avrupa işleri kısmı şefi aksi kanaatliydi.

— «Ruslar ne zaman büyük bir temizlik hareketine girişirlerse, dış siyasetlerinde bir yumuşama olur,» diyordu. «Bana kalırsa sizin moraliniz bozulmuş dostum.»

— «Benim moralim mi bozulmuş? Siz neden bahsediyorsunuz kuzum? Bugün SAC'da moral diye bir şey kaldı mı? B-99'lardan bahsedin biraz.»

— «O mevzuda beklemekten başka yapacak bir şey yok.»

— «Düşman beklemiyor ama.»

Fakat ne derse desin, kimseyi tahminlerinin doğruluğuna inandıramıyordu. Amerika'yı cehenneme çevirecek olan korkunç felâketin gelmesine sadece iki gün kalmıştı!

*****

Phil Cussak, Sea Trout lokantasına girdiği zaman ortalık biraz tenhaydı. Ama yine de, lokantanın altı kız garsonu işinin başında, müşterilere hizmet etmekle meşguldü. Önce bir kenara çekilerek Stanley'in sevgilisinin hangisi olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Yapamadı. Kızların karşısında daima başarısız olan utangaç Cussak'a göre hepsi de aynı derecede güzel, şehvetli ve erişilmezdi bunların. Kasadaki yaşlı kadına yaklaştı.

— «Affedersiniz,» dedi. «Betty Jo burada mı acaba?»

Kasadaki kadın arka tarafı göstererek,

— «Sondan üç masaya o bakar,» dedi.

Cussak o tarafa yürüdü. Kızın yuvarlak kalçalarına, iri göğsüne hayran kalmıştı. Batı Virginia'da erkekleri birbirine düşürecek bir tipi vardı Betty'nin. Ona doğru yaklaşınca, Betty dönüp baktı. Cussak, — «Affedersiniz,» dedi. «Betty Jo siz misiniz?»

— «Evet, benim.»

Betty Jo bir an, belki de arabadaki valizi unutan erdir diye düşündü. Eğer o ise şansı var demektir. Çünkü Stanley giderken valizi, üsse götürmeyi unutmuştu.

Betty de sevgilisine kolaylık olsun da bir daha unutulmasın diye valizi doğruca arabanın bagajına yerleştirmişti. Aslında valizi kendisi üsse götürmek isterdi, ama Stanley hiç bir zaman onun üsse gelmesine izin vermemişti. Hava Kuvvetleri'nin böyle şeylerden hoşlanmadığını söylüyordu. Valizi götürmek bir vesile olabilirdi. Cussak, «Stanley'in oda arkadaşıym,» dedi. «Size bir not gönderdi.»

Betty zarfı sevinçle aldı. Stanley belki izin saatini değiştirmişti, başka bir şeye karar vermişti belki de... Çünkü hafta sonunu onsuz geçirmek, çok zordu. Fakat kâğıttakileri okuyunca sıkkin bir ifadeyle yüzünü buruşturdu.

— «Bilmem size fazla mı zahmet olacak?»

Betty Jo, Cussak'ı süzdü. Çok genç ve çekingendi. Tıraş olurken yüzünü kesmişti. Bu yaşta ne rütbesi olabilirdi bunun, ne parası, ne de tecrübesi... Etrafına bakındı, kız arkadaşlarım bir bir gözden geçirdi. Sonra, — «Biliyorsunuz bugün cumartesi,» dedi. «Bütün kızların randevusu var.»

— «Yaa...» Çok üzülmüştü Cussak.

Kız onun bu halini görünce,

— «mamafih arkadaşlara bir sorayım,» dedi.

— «Bildikleri vardır belki. Ben saat beşte çıkıyorum. Biraz dolaşın da beşte buraya gelin.»

— «Peki, çok teşekkür ederim, tam saat beşte burada olurum.»

Betty Jo, saat beşte lokantadan çıktığı zaman Cussak'ı karşı kaldırımında bekler buldu. Yanına giderek,

— «Affedersin,» dedi. «Bütün kızlar bu gece meşgul.»

Cussak büyük bir üzüntüyle,

— «alâkanıza teşekkür ederim,» diyebilirdi.

Çok kara bir haberle karşılaşmış bir hali vardı. Betty kendi yalnızlığını da düşündü. Bu gece onun da bir kimsesi yoktu nasıl olsa. Bu mahcup delikanlıyı pekâlâ evine yemeğe götürebilirdi, hiç yoktan iyiydi hiç olmazsa.

— «İstersen bize gidelim, yemeği beraber yeriz.» dedi.

— «Çok memnun olurum.»

— «Araba kullanmasını bilir misin?»

— «Elbette. Araba karşıda. Hadi gidelim.»

Sonra kızın koluna girdi, arabaya doğru yürüdüler.

*****

Felix Fromburg bütün cumartesi gününü, ikindiye kadar, Gumol'u sorguya çekmekle geçirdi. Çok uğraşmış, çok yorulmuştu, ama nihayet Gumol'un zayıflamaya başladığını hissediyordu. Hakikati saklayan herkesin yapacağı gibi, Gumol birçok defalar birbirine zıt ifadeler vermişti, öyle ki, sonunda yalan söylediğini kabul etmek zorunda kaldı. Evet, bazı hizmetler mukabilinde Rus hükümetinden komisyon aldığı doğruydu. Ama bu, yıllarca önce olmuştu ve zararsız işlerdi yaptıkları.

Fromburg işi bu raddeye getirince onu daha da sıkıştırmaya başladı, önceleri Gumol sadece 1935'e kadar para aldığını söylediği halde, Felix Fromburg'un tazyikine dayanamadı. Evet, bu tarihten sonra da bir miktar para almıştı. Ama çok cüzi bir şeydi aldığı paralar. Üstelik Fromburg, Rusya'nın bir müttefik olduğunu da unutmamalıydı. Bir müttefike yapılan hizmet karşılığında komisyon almak neden suç olsundu?

Fromburg aldığı paralar hakkında daha fazla bilgi istiyordu. Ne gibi bir hizmet karşılığında almıştı bunları? Parayı nakden mi ödemişlerdi, yoksa çek olarak mı? Paranın azlığından kastettiği neydi? Yüz mü, bin mi, yoksa on bin mi almıştı? Sonra yabancı bir ülkeye bu gibi işler yaptığına, bunların da zararsız olduğunu iddia ettiğine göre, acaba resmî makamlara müracaat ederek, gerekli kayıtları yatırmış mıydı? Yoksa bir yabancı ülkenin ajanı mıydı? Sualler bu şekli alınca Gumol, — «Bundan sonraki suallerinize avukatımla görüşmeden cevap veremem,» dedi.

Felix, Gumol'un bu cevabını duyunca ayağa kalkarak gerindi, sonra, — «Vallahi,» dedi, «ben ne yapacağımı size söyleyeyim, siz de ona göre kararınızı verin. İlk işim Gonzales'e gidip, delilleri toplayıncaya kadar sizi tevkif etmesini söylemek olacak. Oradan Associated Press ajansı bürosuna gideceğim. Müdürü tanıdık. Sizin üç yüz seksen bin dolarla Amerika'dan kaçtığınızı, yaptığım sorgunun safhalarını anlatacağım. Bu onun için iyi bir haber olur. Philadelphia ve Washington'da ve bilhassa Moskova'da duyulduğu zaman ne hale gelirsiniz artık siz düşünün.»

Gumol'un çehresi sabahtan beri gittikçe sararıyordu. Gittikçe daha hasta bir görünüş geliyordu üstüne. Ama bu son sözleri duyunca yüzü birden kıpkırmızı kesildi. Oturduğu koltuğun kollarına yapışarak öne doğru eğildi.

— «Hayır!» diye bağırdı. «Yapamazsınız bunu!»

— «Yapabilirim ve yapacağım. Bir defa memleketimizin kanunlarına karşı geldiğiniz bir hakikat. O halde?»

— «Ama bu hareketinizin bana neye mal olacağını düşünmüyorsunuz.»

— «Neden? Pekâlâ düşünüyorum. Hemen hakkınızda tahkikat açılacak. Karınız sorguya çekilecek ağzından yeni şeyler alınacak. Siz de yakalanıp Pennsylvania'ya götürüleceksiniz.»

Gumol konuşmak ister gibi bir hareket yaptı. Fakat söyleyecek bir şey bulamadı ve ağzı açık kaldı. Fromburg bir tarihte Meksika'da boğa güreşi seyretmişti. Güreşin sonuna doğru çeşitli yaralar alan, kuvveti tükenen ve nihayet sonunun geldiğini hisseden boğanın bir bakışı vardı... Gumol'un şu andaki bakışını ona benzetti biraz.

— «Herhalde bu işi Kızıllar duyarsa sizi sağ bırakmazlar değil mi Bay Gumol?»

Gumol ellerini ona uzattı. Etili, titrek ellerini.

— «Dinleyin beni lütfen,» dedi.

— «Benim bütün istediğim canımı kurtarmak.»

— «Canınızı nasıl kurtarabileceğinizi pekâlâ biliyorsunuz.»

Gumol'un dudakları aralandı, fakat yine bir şey söylemedi. Felix,

— «Buraya getirdiğiniz para, Rusların verdiği pahaydı değil mi?» diye tekrar sordu. «Ve siz onu Ruslardan çaldınız. Belki bankadaki kasanızda daha başka para da vardır. Öyle değil mi Gumol? Bunu öğrenmek benim için hiç de zor olmaz, bilirsiniz...»

Gumol öksürdü, ellerini ensesine, boynuna doğru götürdü. Tekrar konuşmaya başladığı zaman sesi boğuk boğuk çıkıyordu.

— «Evet,» dedi «Rus parasıydı. Ama anlamıyorsunuz. Bu çok... çok... büyük bir şey... Eğer bana söz verirsiniz...»

Felix, yaradılış bakımından son derece sakin bir insandı. Mesleğinde hızla ilerlemesi de bu sayede olmuştu. Fakat şimdi ilk defa olarak kendine hâkimiyetini kaybediyor, hırandan kanının tepesine çıktığı hissediyordu. Hayatında ilk defa olarak içinden öldürme arzusu geliyordu. Bu hırsla ellerini Gumol'un boğazına doğru uzattı.

— «Seni itoğlu it seni!» diye bağırdı. «Seni alçak hain. Bu kadar parayı almak için ne hizmetler gördün onlara?»

— «Hiç bir şey yapmadım. Yemin ederim. Hizmeti yapan ben değilim.»

— «Kim öyleyse? Ve ne yaptılar söyle.»

Gumol'un başı önüne düştü. Bitkin bir hali vardı. Çenesi açıldı, fakat yine ağzından söz çıkmadı. Felix,

— «Gumol,» dedi. «Bana öyle geliyor ki, sen olacak bir şey hakkında bazı şeyler biliyorsun. Amerika'dan kaçışının asıl sebebi de bu. Eğer böyle bir şey olursa, ilk mermi nerede patlayacak bilmem, ama ikinci mermi mutlaka senin o yağlı göbeğinin İçinde patlayacaktır.»

Gumol'un yüzü yeniden renk değiştirdi. Biraz önce kıpkırmızıyken şimdi griye dönmüştü. Bir ölü ifadesi vardı yüzünde. Kendini zorladığı belliydi, boğuluyormuş gibi nefes alıyordu. Boğuk boğuk konuşmaya çalışarak, — «Pekâlâ,» dedi. «Söyleyeceğim. Ama bu sırrı size verenin ben olduğumu unutmayın. Bombardıman uçaklarını berhava edenler onlar.. Bu memlekette dört tane var. Yani Amerika Birleşik Devletleri'nde dört kişi var.. Ben... Ben sadece içlerinden... birini tanıdım...Adı... Adı...» Gumol elini midesine doğru götürdü, sonra büyük bir acı içindeymiş gibi yüzünü buruşturarak «Smith...» diye mırıldandı «...Smith... öbürleri...»

Başı yeniden önüne düştü. Gözleri hayretle açılmıştı. Büyük bir şaşkınlıkla midesine bakıyor gibiydi. Fakat bu defa olduğu yerde de duramıyordu. Öne doğru, eğildi, eğildi ve nihayet yere yuvarlandı. Ellerini boğazına götürmüştü... Ağzından salyalar akıyor, umulmadık bir kuvvetle havayı tekmeliyordu. Sonra, hareketsiz kaldı.

Doktorun gelmesinden çok önce, Fromburg, onun öldüğünü anlamıştı. Doktor, muayenesini bitirdiği zaman,

— «Adamın bu kalble şimdiye kadar yaşaması bir mucize.» dedi. «Bana kalırsa iki sene evvel ölmüş olmalıydı.»

Felix Fromburg, Gumol'un ölümü üzerine yapacaklarını düşünmeye başladı. Adam tam konuşacağı sırada ölmüştü. Verdiği tek ipucu Amerika'da dört Rus

sabotajcısının bulunduğuydu. Bunlardan birinin adım da söylemişti: Smith... Ama hangi Smith? Nerede? Memlekette belki milyonlarca Smith vardı!.. Felix Fromburg her şeyden önce memlekete dönmek istiyordu. Gumol'un cesedinin Amerika'ya gönderilmesi için gerekli tertibatı aldıktan sonra Hava Kuvvetleri'ne vaziyeti bildirdi. Sonra valizini hazırlamaya başladı. Meş'um gün yaklaşıyordu. Evet, meş'um gün yaklaşıyor ve yaklaştıkça görülen belirtiler, tahminlerinin doğru olduğunu gösteriyordu. İki gün kalmıştı şurada. Bir bakıma adamın ölmesiyle burada kalmak mecburiyetinden kurtulduğuna da seviniyordu. Hiç olmazsa karısını, çocuklarını dünya gözüyle bir defa daha görebilecekti.

*****

Phil Cussak, Betty'nin evine bayılmıştı. Son derece temiz görünüyordu gözüne. Zavalılık kaç zamandır böyle bir eve ayak basmamıştı. Kışla ona böyle şeyleri unutturmuştu. Zaten kendi memleketindeki kızların evi hiç bir yaman böyle temiz olmuyordu.

Sonra tertipli bir kızdı Betty. Mükemmel yemek pişiriyordu. Öyle bir sofraya kurmuştu ki ona, hayatında böylesini görmemişti. Yemekte biraz bira içtiler. Üstüne de dondurma yediler.

Radyoda ateşli bir caz programı başladığı zaman ikisi de bir hayli neşelenmişti. Yemek de bitmişti zaten. Birden Betty ayağından terliklerini çıkardı ve Cussak'ı elinden tutarak dansa kaldırdı. Cussak doğru dürüst dans etmesini de bilmiyordu. Her halinden acemi olduğu belliydi. Bir ara Betty, — «Canım.» dedi. «Biraz daha sıkı tut beni, kendine doğru çek.»

Ama o zaman da Cussak nasıl dans edeceğini büsbütün şaşırdı. Betty'nin kokusunu yakından duymak, göğüslerinin yumuşaklığını hissetmek ona bütün bildiklerini unutturmaya kâfi gelmişti. Bir ara Betty biraları tazeledi. Yemden yan yana oturup içtiler. Sonra tekrar dans. Fakat Cussak ne de olsa sıkılıyordu. Nihayet, — «Vakit geç oldu,» dedi. «Ben artık kalkayım.»

Betty omuzunu ve kalçalarını kıvırmakta devam ederek,

— «Nasıl olur?» dedi.

— «Sen yirmi dört saat izinli değil misin?»

— «Evet, ama burada kalacak yerim yok, son otobüsü kaçırsam halim haraptır.»

— «Onu düşünme canım, arabamız var ya. Ben seni istediğin zaman götürürüm.»

— «Zahmet olur sana Betty. Gece vakti seni rahatsız etmek istemem.»

— «Yok canım ne zahmeti? Bu gece iyice eğlenmek istiyorum. Durmadan içelim, eğlenelim. Yalnız biram bitti. Sen arabaya atla, git bira getir. Çokça olsun, olmaz mı? Meydanda açık dükkânlar vardır daha.»

— «Peki, şimdi giderim.»

Cussak kendisini Stanley'e karşı suçlu hissediyordu. Ama yapacak başka şey

yoktu. Betty otomobilin anahtarlarını verirken, bir an durdu. Ezilen stop lâmbasını tamir ettirmemişti. Stanley gelip de, arabayı bu halde görürse çok kızardı ona muhakkak. Ertesi gün pazar olmasına rağmen açık bir tamirci bulacağı muhakkaktı. O zaman hallederdi işi. Sonra birden bu işi Cussak a havale etmek aklına geldi. Kendisi tamircilerde dolaşacağına oğlana bu işi yaptırabilirdi.

— «Senden bir ricam var Cussak,» dedi. «Gece olunca hatırladım. Arabanın stop lâmbalarından biri ezik. Birayı almadan önce onu yaptırır olmaz mı? Sonra biraları alır gelersin.»

— «Peki, ondan kolay ne var?»

— «Dur parasını da vereyim.»

— «Rica ederim Betty, ne kıymeti var. Bugün izin günüm. Cebimde para var demektir.»

Cussak, kızdan para almadığına çok memnun oldu. Arabayı kendi parasıyla tamir ettirmek ona gurur vermişti. Kendisini olgunlaşmış, yaşlanmış hissediyordu âdeta. Birlikte yemek yediği kızın arabasını tamir ettirip gelişecekti. Kolay şey miydi bu?

*****

Jess ile Katherine'in Hibiscus'a gittiği gece nöbetçi olan Teğmen Hans Fischer, cumartesi günü nöbeti bitirdikten sonra soluğu Orlando'da almıştı. Uzun boylu teğmenin sahildeki motordan çıkan adam ve havacıya verilen valiz hakkında bambaşka düşünceleri vardı. O den izahı ya falan inanmıyordu. Bu yağız benizli teğmene göre mesele basit bir kaçakçılıktan ibaretti. Her yerde olduğu gibi hava kuvvetlerinde de kendini bilmezler olduğu muhakkaktı. Bu zıyırlardan biri uyuşturucu madde kaçakçılarıyla işbirliği yapmış olabilirdi.

Sonra sahilden alınan valizin, Hibiscus'a getirilemeyeceğine de emindi. Kaçakçı o arabayı da üsse getirmeye cesaret edemeyecekti. Arabanın gideceği yer de, esrarın satılacağı yer de büyük bir ihtimalle Orlando'ydu.

Bu meseleye iyice aklını takan genç teğmen, cumartesi günü Orlando'da sırf bu iş için çalışmaya karar vermişti. Noel arifesi, başka yerler gibi Orlando'nun da en kalabalık olduğu bir zamandı. Uyuşturucu madde kaçakçılarının bu ana-baba gününden faydalanarak esrarı elden çıkarmaya kalkmaları çok mümkündü.

Bunun için cumartesi gecesini bu işi araştırmaya hasretti. Hava Kuvvetleri otobüslerinin Orlando'daki terminali şehrin hemen en kalabalık yerindeydi. Eğer bir alış-veriş olursa, kaçakçıların bu kesimi seçeceklerine şüphe etmiyordu.

Onun için meydanın uygun bir kesiminde durdu ve etrafı kolağan etmeye başladı. Saat dokuzdan itibaren gözünü ayırmadan gelip geçen otomobilleri gözetliyordu. Bilhassa yeşil-beyaz renkli, yeni bir Chevrolet arabayı arıyordu. Hele direksiyonunda bir havacı olursa o zaman hiç tereddütsüz meselenin

halline doğru önemli bir adım atmış sayılırdı.

Teğmen Hans Fischer uzun bir bekleyişten sonra, nihayet sabrının mükâfatını gördü. Yepyeni, beyaz-yeşil bir Chevrolet köşeyi dönmüştü ve direksiyonda üniformasıyla bir havacı oturuyordu. Heyecanla yerinden fırladı. Bir arabaya binerek Chevrolet'yi takip etmeyi düşünüyordu ki, araba ilerdeki garajın önüne doğru yanaştı ve durdu. Teğmen Fischer dikkati çekmemeye çalışarak o tarafa doğru yürüdü. Gözünü arabadan ayırmıyordu. Otomobile yaklaştığı sırada direksiyondaki havacının dışarı çıktığını gördü. Üniformalı garaj memuruyla bir şey konuşuyordu. Havacı söyleyeceklerini bitirince ikisi birden arka tarafa yürüyerek stop lâmbasına baktılar.

Fischer bu sırada yaklaştı. Havacıya.

— «Bu araba senin mi?» diye sordu.

Genç havacı başım kaldırıp saf saf teğmene baktı, sonra,

— «Hayır,» dedi. O sırada gözleri teğmenin rütbesine ve kolundaki Hava Polisi bandına ilişti.

— «Hayır efendim, teğmenim,» diye tekrar etti.

— «Kimin öyleyse?»

— «Bir kızın.»

Cussak çok şaşırılmış ve korkmuştu. Bununla beraber ne gibi bir suç işlemiş olabileceğini düşünemiyordu. Teğmen onu başka birine benzetmişti belki de.

— «Hüviyetini, izin vesikanı, ehliyetini göster.»

Cussak hüviyetini ve izin kâğıdını uzattı.

— «Ehliyetin nerede?»

— «Ehliyetim yok efendim. Arabam olmadığı için. Bu, kızın arabası, benimle tamirciye gönderdi, stop lâmbası için.»

— «Gecenin bu saatinde mi?»

— «Evet efendim, bu saatte.»

Fischer yüzde doksan dokuz aradığım bulduğuna emindi. Ehliyetsiz bir havacı, stop lâmbasının tamiri gibi Budan bir cevap. Belki de bu herif arabayı esrardan elde ettiği kârla almıştı.

— «Bagajda ne var?»

— «Bagajda mı? Hiçbir şey... Daha doğrusu bilmiyorum ne olduğunu.»

— «Aç da öğrenelim bakalım.»

Garaj memuru havada bir gerginlik sezdi, bir şeyler olacağına benziyordu, şahit falan yazılmamak için yavaşça oradan uzaklaştı. Cussak arabadan anahtarı aldı. Son derece korktuğu Fischer'in gözünden kaçmamıştı. Bagaj açıldı. İçinde yepyeni bir valiz vardı.

— «Çabuk dışarı çıkar onu, ve aç!»

Cussak hiç vakit kaybetmeden emri yerine getirdi. Valizde beş tane termostan başka bir şey yoktu. Termoslar valizdeki özel yuvalara yerleştirilmişti. Cussak termosları görünce, «Hay Allah kahretsın!» dedi. Bir anda Stanley Smith'in dolabındaki termosları hatırlamıştı. Delmek ki, Smith termosları çalıp çalıp satıyordu. Cebinde daima bol para bulunmasının sebebi buydu.

Fischer, eğilip termoslardan birini aldı,
— «Malları saklamak için iyi bir usul bulmuşsun bakıyorum.»
— «Malları mı? Ne malları teğmenim?»
— «Evvvet. Malları. Kaçırдыңın uyuşturucu maddeleri Yani. Kaçakçı seni!...»
Sonra termosun kapağını açtı. İçine baktı, boştu. Kokladı. Hiçbir şey kokmuyordu. Tertemizdi.
— «Nereden aldın bunları?» diye sordu.
— «Ben almadım teğmenim. İlk defa görüyorum bu çantayı. Size söyledim. Arabayı bana bir kız verdi, şehre inip stop lâmbasını tamir ettirmemi söyledi. Bütün bildiğim bundan ibaret. İsterseniz ona gidip soralım...»
— «Onunla daha sonra konuşuruz. Şimdi arabayı alıp doğruca üsse gideceğiz.»
— «Olamaz efendim. Bu araba benim değil. Yapamam.»
Teğmen Fischer, termosu valizdeki yerine yerleştirdikten sonra, valizi kapatıp tekrar bagaja koydu. Bu, çocuk denecek yaştaki genç havacı suçsuz olabilirdi. Konuşmasının, hal ve hareketlerinin yapmacık olmadığı muhakkaktı. İlk bakışta saf bir taşra çocuğu olduğu anlaşılıyordu. Ama bilmeden bazı kirli işlere karıştığı muhakkaktı. Fischer, — «Gel bakalım,» dedi. «Atla arabaya, Hibiscus'a gidiyoruz. Arabayı ben kullanacağım.»
Cussak arabaya bindi, anahtarı teğmene uzattı. Chevrolet hızla üsse doğru ilerlerken Cussak bitkin bir halde elleriyle yüzünü örttü. «Allahım, aman Allahım,» diye inledi.» Stanley Smith bu olup bitenleri öğrenince kimbilir kendisine neler yapardı. En iyisi Stanley'in adım hiç vermemekti. Sadece bilmiyorum demekle yetinirdi o kadar...

8. Bölüm

Aynı saatlerde Stanley Smith yemekhane nöbetine çağırıldı. Nöbeti, gece yarısından sabahın sekizine kadar devam edecekti. Çavuş Ciocci ve diğer 'arkadaştan gelinceye kadar, Smith üç yeni termosla beraber mutfağa gelmiş ve getirdiği termostan sıraya koymuştu. Yeni termoslar, duvara yakın tarafta yan yana duruyordu. Gerçi çavuş ve diğerleri geldikten sonra da gitse olurdu, ama şu sırada elinde termoslarla görünerek dikkati çekmek istemiyordu. Fakat bu defa termoslar çavuşun dikkatini çekmişti. Termosların durduğu yere baktı. Gözleriyle saydıktan sonra, yüksek sesle, — «On tane,» dedi. Sonra; «Çok tuhaf,» diye ilâve etti. «Geçen defa yedi tane vardı, halbuki bizim hiçbir zaman bir düzineden fazla termosumuz olmadı. Beşini B-99'larla beraber kaybettiğimize göre, geriye yedi kalması lâzım... Ama şimdi on termosumuz var? Söylesene Stanley ne oluyor bu termoslara kuzum?»

Stanley güldü,
— «Herhalde yavruluyor olmalılar,» deldi. «Benim çok kahve içtiğimi bilirsin, otuz yedideki öbür arkadaş da çok içiyor kahveyi... Yanımda birkaç tane termos vardı, onları bugün getirdim. Belki benim gibi bir başkası da barakasına

birkaç tane götürmüş, sonra geri getirmiştir.»

— «Anlıyorum, o bakımdan haklısın, ama bizim termoslarımız on iki taneydi. Ben yüzde yüz öyle sanıyorum. Hatta dün B-99'larla kaybolan termosların yerine yeni ihtiyaç fişi yazdım.»

— «Bana kalırsa termoslarımız on ikiden fazla olmalı. Çünkü her zaman şunun bunun barakasında bir, iki termos bulunuyor.»

— «Herhalde öyle olacak.»

Çavuş tatmin olmuşa benziyordu, ama bütün bunlar Smith için fenaya işaretti. Bugüne kadar hiçbir zaman dikkati üzerine çekmemiştir. Şimdi bu durumda çok daha dikkatli olması gerekiyordu. Belki bir defada üç tane birden getirmek fazla olmuştu. Fakat elindeki bombaları kısa zamanda kullanması lâzımdı. Bugün kaç uçuş olacağını bilmiyordu. Hatta uçuş olup olmayacağını da bilmiyordu. Ama eğer fazlaca uçak kalkarsa bu üç bombayı kullanmalıydı. Ta ki, kalan iki taneyi de pazartesi sabahı kullansın ve Amerika'dan uzaklaşsın.

Ciocci, mutfağın cam kapısından salona bakarak,

— «Bugün erkenci misafirlerimiz var,» dedi. «Git bak Stanley, ne yiyecekler?»

Gelenler genç bir sivil kadın. Albay Lundstrom ve bir binbaşydı. O binbaşydı dün mü, evveli gün mü ne, yine görmüştü Smith. Albay Lundstrom'un, özel Araştırma Dairesinden olduğunu biliyordu. Kız da oraya bağlı olmalıydı herhalde... Her üçü de sandviç ve süt istediler. Yemeklerim bitirdikleri zaman binbaşı, — «İki rostolu sandviç sarar mısınız?» dedi. «Götürmek istiyorum.»

— «Başüstüne efendim.»

Masayı temizledi. Mutfığa gidip sandviçleri hazırlayıp getirdiği sırada kızın konuşmasını duydu.

— «Jess.» diyordu kız. «Çok yoruluyorsun burada. Hiç olmazsa birkaç saat olsun uyu.»

— «Olmaz sevgilim, hiç vakit yok. Yarın sabah on iki uçak kalkacak. Sonra yeni bir manevra başlıyor.»

Smith bunları duyunca içi sevinçle doldu. 12 uçak kırk sekiz kişi demekti. Bunların içinden nasıl olsa üç tane kahve isteyen olurdu. Artık Hava Komutanlığının sonu gelmiş demekti!

*****

Yemekhaneden çıktıkları zaman, Katherine, onlardan ayrılarak yatmaya çekildi. Saat bire on vardı. Gecenin bu en tenha saatinde bile meydanda büyük bir faaliyet görülüyordu. Sabahleyin uçacak olan mürettebat daha uykudaydı. Ama yerde çalışan havacılar uçakları uçuşa hazırlıyor, her yerini ayrı ayrı kontrol ediyordu. Motorlar teker teker gözden geçiriliyor, kanatların altındaki dev benzin depolarına yeraltındaki tanklardan yakıt dolduruluyordu. Tuğgeneral Conklin olmadığı zamanlar Hibiscus'ta onun yerine Jess Price bakıyordu. Emrinde bir yüzbaşı, bir teğmen ve birkaç çavuşla er vardı. Jess çoktandır komuta mevkiinde bulunmamıştı. Onun için bu geçici iş çhoşuna

gidiyordu. Basit mevzularda da olsa kararlar almak, emirler vermek fena olmuyordu.

O gece saat 1,40'ta bir teletip mesajı geldi:

BÜTÜN HAVA BİRLİKLERİNİN KOMUTANLARI DİKKAT... FBI DÜŞMAN AJANLARININ YURDUMUZDAKİ İDARECİSİYLE TEMAS ETTİĞİNİ BİLDİRİYOR. BU ADAM B-99 UÇAKLARINI YOK EDENLERİN DÖRT KİŞİ OLDUĞUNU SÖYLEMİŞTİR. ŞU ANDA ÖLMÜŞ BULUNAN ADAMIN DEDİĞİNE GÖRE, BU DÖRT KİŞİDEN BİRİNİN ADI SMITH'TİR. FBI YAKINDA DAHA ETRAFLI BİLGİ VERECEĞİNİ UMUYOR. BÜTÜN BİRLİKLER ALARM VAZİYETİNDE OLSUNLAR!..

Jess, Yüzbaşıyı masasına çağırarak, gelen mesajı gösterdi sonra

— «Hayatında böyle bir şey duydun mu sen?» diye sordu.

Taşralı genç bir subay olan yüzbaşı,

— «İlk defa duyuyorum,» dedi.

— «Burada kaç tane Smith var dersin?»

Yüzbaşı güldü.

— «Sayısını Allah bilir. Yalnız benim mürettebatım arasında iki tane vardı. Şimdi idare kısmında da iki Smith olduğunu biliyorum.»

Doğrusu ilk bakışta bu mesajın büyük bir aptallığın ifadesi olduğu muhakkaktı. Ama FBI'de durup dururken böyle bir şey göndermezdi. Bir bildiği vardı elbette. Jess, haberi veren için, «Şu anda ölmüş bulunuyor» dendiğine dikkat etti. Acaba kaçarken mi vurulmuştu, yoksa intihar mı etmişti? Yahut öldürülmüştü belki de... Belki de tabii sebeplerle ölmüştü. Hepsi mümkündü bunların.

Jess Price bu mesajın üzerinde düşünüp dururken kapı açıldı. Albay Lundstrom'un başı görüldü.

— «Binbaşım,» dedi. «Bir dakika gelir misiniz?»

— «Geleyim efendim.» Sonra Yüzbaşıya dönerek, «Siz işlere bakıverin olur mu?» dedi.

Albayın arkasından dışarı çıktı. Koridorlarda ilerlerken Lundstrom,

— «Teğmen Hans Fischer'in hatırlıyor musunuz?» diye sordu.

— «Kim Hans Fischer?»

— «Hani siz geldiğiniz zaman nöbetçiydi.»

— «Evet, evet, yaman bir asker o.»

— «Öyle... Bu gece Orlando'da kendi kendine araştırma yapmış, sonunda bir havacının kullandığı yeşil-beyaz bir Chevrolet yakalamış, alıp getirmiş buraya.»

— «Çok enteresan.»

— «İşin daha enteresan tarafı arabada valiz de var.»

Jess saatine baktı. İki buçuktu. Yarım saate kadar uçuşa çıkacak subay ve çavuşlar uyandırılacaktı. Kahvaltılarını ettikten sonra kendileriyle uçuş hakkında konuşulacak ve saat tam yedide uçuşa başlayacaklardı. Zemin kattaki inzibat dairesinin özel bir sorgu odası vardı. Duvarlarında pencere

yoktu. İçerde de çok zaruri mobilyadan başka sorgu işinde kullanılacak malzeme vardı sadece. Birkaç iskemle ve masa, stenograf masası, teyp ve bir daktilo makinası. Bu kk odada şimdiden birkaç subay toplanmıştı. Suçlu bir kēede oturuyor, kapının yanında da elleri tüfekli iki muhafız nöbet tutuyordu. Jess Price suçluyu görünce şaşırdı. Askerden çok, masum bir ortaokul talebesine benziyordu. Yüzünde hiç de suçluya benzer bir ifade yoktu. Bütün bu olup bitenlere çok şaşırmış bir hali vardı. Azı yarı açıktı. Korkudan donup kalmışa benziyordu.

Albay Lundstrom, Teğmen Fischer'e,

— «Ne oluyor?» diye sordu. «ocuk suçlular bürosu mu burası?»

Teğmen Hans Fischer bütün olanları anlattı. Havacı Cussak'ın arabanın kendisine ait olmadığını iddia ettiğini söyledi.

— «Ona kalırsa valizden haberi yokmuş. Arabayı Orlando'daki garaja götürünceye kadar hiçbir şeyden haberi olmamış. Kendi ifadesine göre perşembe gecesi saat yarımından, cuma sabahı sekize kadar nbetteymiş. Eğer söyledikleri doğruysa, bahriyelinin bahsettiği havacı bu olmalı.»

Lundstrom,

«Bunu tahkik etmek kolay,» dedi.

Jess açık duran valize bir göz attı. Birkaç termos dışarı çıkarılmıştı, valizdeki özel yuvaları boştu. Bu, nce Jess'in dikkatini çekmedi. Piknik antalarında, eşya için daima bu şekilde yerler yapıldığı olurdu. Sonra General Keatton'a tazyik bombalarını anlatırken çizdiği şekil gözünde canlandı. Silindir biçimi boşluklardı bunlar. Almanların Cottontail uçaklarını tahrip etmekte kullanılan bombalar da silindir biçimindeydi...

— «Bu termoslarda ne vardı teğmenim?»

— «Hiçbir şey binbaşım. Belki eroin bulurum diye hepsine baktım.»

— «Araba sahibinin kim olduğunu araştırdın mı?»

— «avuş tahkik etti efendim. Betty Jo adında Orlando'lu bir kadın. Zaten bu havacı da öyle söylemişti. Kadının telefonu yok.»

Lundstrom ocuğa döndü.

— «Kumandanınızın adı ne?»

Cussak, neredeyse korkudan cevap veremeyecekti, ağzından ses çıkarmadan iki defa ağzını açıp kapadı, sonra

— «Yüzbaşı Kuhn efendim,» diyebildi.

*****

Yüzbaşı Kuhn, Hibiscus'un hayatından memnun olmayan subaylarından biriydi. Bilhassa geri bir vazifede çalışması daima canını sıkardı. Vakit buldukça, etrafındakilere halinden şikâyet ederdi. O da başka subaylar gibi faal hizmette olsa belki terfi imkânını bulacaktı. Ama kendisini uçuşa vermiyorlar, böylece krlenmesine sebep oluyorlardı. Böyle düşünceler Yüzbaşı Kuhn'u kırıgın, küskün bir adam yapmıştı. Gece yarısı telefonu çalınca ters ters cevap verdi.

— «Hangi Allahın sersemi bu saatte beni arıyan?»

Cevap olarak buz gibi bir ses geldi kulağına.

— «Ben, Albay Lundstrom. Derhal kışını kıpırdat. İki dakikaya kadar sorgu odasında bulunacaksın anlaşıldı mı?»

— «Başüstüne Albayım.»

Yüzbaşı, palas pandıras giyindi, özel Araştırma Bürosu'nun yemekhaneye alâkalı bir yolsuzluk keşfettiğini tahmin ediyordu. Aceleden öylesine elleri dolaşıyordu ki, iki dakikada değil ancak beş dakikada sorgu odasına gelebildi. İçerideki kalabalık da onu şaşırtmıştı. Lundstrom'un uykusuz çehresi ona buz gibi soğuk görünüyordu. İçeri girer girmez, Lundstrom gözlerini kendisine dikmişti. Yüzbaşı özür dilemeye çalıştı. Fakat Lundstrom bir işaretle onun sözünü keserek sordu.

— «Bu er, sizin adamlarınızdan mıdır?»

— «Evet efendim. Adını hatırlayamıyorum, ama benim adamlarımdan olduğuna eminim. Yemekhanede çalışanlardan olacak.»

— «Perşembe gece yarısından, cuma sabahına kadar nöbette miydi?»

— «Kati bir şey söyleyemeyeceğim efendim. Fakat onun nöbet gecesi olduğunu sanmıyorum.»

Cussak söze karıştı.

— «Evet efendim benim nöbet gecem değildi. Ama oda arkadaşımın nöbet günlerimizi değiştirmişti. Çavuş Ciocci değiştirebileceğimizi söylemişti.»

Kuhn,

— «Ciocci şimdi nöbette.» dedi. «Bize durumu açıklayabilir.» Sonra etrafına bakındı. Termoslar ilk defa gözüne çarpıyordu. «Allah Allah,» diye söylendi. «Bunlar benim termoslarım.»

O ana kadar, Cussak kendisini ne gibi bir suçla itham ettiklerini anlayamamıştı. Yalnız bildiği tek şey vardı, hayatının en güzel, en eşsiz gecesi birdenbire değişmiş, büyük bir felâkete doğru gitmeye başlamıştı. Ama şu anda artık, Stanley Smith'in termosları çalıp sattığına hiç şüphesi kalmamıştı. Doğrusu Stanley'e bir kötülük gelmesini asla istemezdi. Ama onun yüzünden kendi başının derde girmesini de hiç istemiyordu.

Doğrudan doğruya Lundstrom'a bakarak,

— «Efendim,» dedi. «Vallahi bu termosları ben çalmış değilim.»

Yüzbaşı Kuhn, «Bunlar,» dedi. «Tıpatıp uçuş mürettebatına verdiğimiz termoslara benziyor. Aynı renk, aynı boy. Bu işin içinde bir iş var albayım.»

— «Bana da öyle geliyor.»

— «Eğer benim malzemedeki eksiklik varsa hırsızlık oluyor demektir. Ama ben bir kişiyim, her tarafa yetişemem ki...»

Lundstrom,

— «Sakin ol Yüzbaşı,» dedikten sonra termoslardan birini alıp incelemeye başladı! Dibinde, «Made in USA» yazıyordu. Valizi kaldırıp işçiliğine baktı. Yeni bir valizdi, en iyi cins deriden yapılmıştı. İlk bakışta çok pahalı bir şey olduğu anlaşılıyordu. Lundstrom valizin yan tarafına dikkat edince «**Brno**» harflerinin

basılı olduğunu gördü. Harfleri yüksek sesle tek tek okudu: — «B-r-n-o...»
Sonra oradakilere döndü.

— «Böyle bir ismi daha önce duydunuz mu?»

Jess,

— «Brno,» diye tekrar etti. «Belki de yapan adamın adıdır.» Sonra, «Brno, Brno,» diye kendi kendine tekrarlardı. Bu isim ona bir şey hatırlatıyor gibiydi. Birden, «Brno mu? Buldum!» diye bağırdı. «Brno, Çekoslovakya'da bir şehrin adıdır. Hem gördüm de bu şehri ben... Ama yedi bin metre yüksekten. Bir nehir üzerinde... Uzun uçuşlarımızda kerteriz noktası olarak kullanırdık.»

Lundstrom, sanki birinin boğazını sıkıyormuş gibi valizin kenarlarını sıkıyordu.

— «Çekoslovakya'nın deri işçiliği iyidir değil mi?»

Bunları söylerken Cussak'a bakmıştı. Jess,

— «Evet,» dedi. «İyi deri işleri yapılır. Ama biz uzun zamandan beri onlardan deri işi satın almadık.»

Cussak bu subayların neler konuştuğunu hiç, ama hiç anlamıyordu. Sanki yabancı bir dille konuşuyorlardı. Yalnız anladığı bir şey varsa ortalıkta çok ciddi bir şeylerin döndüğüydü. Bir de kendisine bakışlarından korkuyordu. Pek ters bakıyordu hepsi de. Bir defasında, memleketteyken bir barda, polislerin bir adama bu şekilde baktıklarını görmüştü. O adam bir polisin katiliydi. Halbuki kendisi ne yapmıştı ki Allahım? Ne yapmıştı da, bu işler başına gelmişti? Nihayet dayanamadı. Lundstrom'a dönerek, — «Albayım,» dedi. «Eğer termos istiyorsanız ben gidip getireyim size.»

Lundstrom,

— «Nereden?» diye sordu.

— «Hiç, benim odamdan... Oda arkadaşımın dolabında daima bu termoslardan birkaç tane bulunur.»

Cussak bir yandan böyle konuşurken, bir yandan da Stanley'yi yapmadığı bir şeyle itham ediyor muyum acaba diye vicdan azabı duyuyordu. Bunun için her ihtimale karşı onu ikorumayı düşündü.

— «Kendisi çok kahve içer de...»

Jess,

— «Cottontail'leri hatırlıyorum.» dedi.

— «Öyle mi dersiniz?..»

— «Çok mümkündür... Boyları da hemen hemen aynı.»

Albay Lundstrom,

— «Peki Cussak,» dedi. «Hangi barakada oturuyorsun?»

— «Otuz yedide efendim.»

— «Oda arkadaşın nerede şimdi?»

— «Yemekhanede efendim. Çalışıyor olmalı. Aslında bugün ben çalışacaktım, ama nöbetleri değiştirmek istedi. Yoksa o daima cuma ve cumartesileri tatil yapar. Ama nedense bu hafta perşembe günü tatil yapmak istedi, onun yerine benim cumartesi nöbetimi aldı...»

Lundstrom derin bir nefes alarak,

— «Peki,» dedi. «Acaba perşembe gecesi arkadaşın bu yeşil-beyazlı arabayı kullandı mı dersin?»

— «Vallahi bilmem efendim. Çünkü araba onun flörtünün. Betty Jo, benim değil Stanley'in sevgilisi. Bu akşam bana bir kız arkadaş bulacaktı... Bulamayınca, onunla beraber eve gidip yemek yedik... Sonra da bana...»

— «Peki, peki, anlaşıldı.»

Lundstrom bunları söyledikten sonra Jess'e baktı.

— «Şimdi otuz yediye gidelim bakalım. Yalnız Hans Fischer gelsin bizimle. Fazla kalabalık istemez.»

Vakit geçirmemek için, nizamiyeden otuz yedinci barakaya kadar yaya gitmediler. Albayın makam arabası kapıda hazırды. Çok geçmeden barakaya vardılar. Herkes uykundaydı. Dinlenme salonunda bir kişi, ayağında pijamaları kitap okuyordu. Herhalde uykusuzluk çekiyor olmalıydı. Gelenleri görünce büyük bir şaşkınlıkla doğruldu, önde Cussak, arkasında da bir albay, bir binbaşı ve bir teğmen merdivenleri çıkıyordu. «Ne oluyor?» diye sormak istedi, fakat albayın omuzundaki kartalı görünce vazgeçti.

Albay Lundstrom, ilk bakışta Cussak'ın oda arkadaşının dolabına hayran olmuştu. Her şey yerli yerinde ve tertipliydi. İdeal bir askerın dolabı böyle olmalıydı işte. Tertemiz gömlekler, ceketler, kıravatlar yerli yerindeydi.

Askıdaki pantolonların hepsi de temiz ve ütülüydü. Dolabın altındaki pabuçlar pırıl pırıl boyalıydı. Pabuçların arkasındaki köşede, elbiselerin gölgeleri arasında iki termos vardı. İşte dolapta lüzumsuz olan tek şey bunlardı. Lunstorm, — «İşte termoslar burada.» dedi.

Cussak da baktı,

— «Allah Allah.» dedi. «Daha sabahleyin beş taneydi bunlar...»

Lundstrom eğilip termoslardan birini, aldı. Yeni doğmuş bir bebeği nasıl tutarsa aynı itinayla tutarak odanın ortasına doğru yürüdü. Termos sanki sıvıyla dolu gibi ağırdı. Kulağına yaklaştırarak yavaşça salladı. İçinden bir ses gelmiyordu. Jess, — «Sakın açmayın efendim,» dedi. «Bomba olabilir.»

Teğmen Fischer,

— «Verin bana. istihkâma götürüp açayım. Ben istihkâm kursu görmüştüm vaktiyle. Arka tarafından açarım bunu.»

— «Peki,» dedi Lundstrom. «Al sen bunu. öbürü burada kalsın.»

Fischer termosu aldı. Başına bir şey gelirse, albayın hiç olmazsa öbür termosu elinde bulundurmak istediğini anlamıştı. Jess saatine baktı 4,15'ti.

— «Yalnız çabuk olmalı,» dedi.

Albay da,

— «Aman dikkat et, düşürme sakın!» diye ilâve etti.

Saat dördü çeyrek geçiyordu. Beş buçukla altı arasında uçucuların yiyecekleri mutfaktan alınıyordu. Şu bir saat içinde çok şeyler olacaktı herhalde. Fischer çıkacağı sırada Albay, — «Ne kadar sürer?» diye sordu.

— «Yarım saate kadar olur efendim. En geç kırk dakikada tamam.»

Fischer gittikten sonra Albay, Cussak'a döndü.

— «Otur bakalım şuraya Cussak. Bize oda arkadaşın hakkında bütün bildiklerini anlat.»

Bütün bu olup bitenlerin bir kelimesine bile akıl erdiremeyen Cussak yatağının kenarına ilişti.

— «Arkadaşımın adı Stanley Smith efendim,» dedi.

İsim, Jess'in kulağında bir bomba gibi patladı.

— «Albayım,» dedi. «FBI'nin mesajını hatırlıyor musunuz?»

— «Evet,» dedi Lundstrom, «hatırlıyorum. Ama Cussak söylemeden önce ben onun ismini öğrenmiştim, işte bak, battaniyesinin kenarında yazılı.»

Jess, ilk defa olarak battaniyeye baktı. Albay çok daha dikkatliydi. Cussak, kuzu gibi bütün bildiklerini anlatıyordu. Delikanlının halinden, tavrından belliydi bu. Her iki subay da ondan şüphe etmenin yersizliğine inanmışlardı. Cussak'ın hikâyesi bittikten sonra beklemeye başladılar.

Teğmen Fischer saat beşte döndü. Dudaklarının altında ve burnunun yanlarında beyaz çizgiler vardı. Sanki çok uzak yoldan koşarak gelmiş gibi yüzü al al olmuştu. Ama soluk soluğa değildi. Koşmamıştı demek ki... Elinde, torba gibi taşıdığı yağlı bir kumaş parçası vardı. İçeri girince hiçbir şey söylemeden bunu Smith'in yatağına koydu, sonra itinayla açtı. Termos, parçalara ayrılmış olarak gözlerinin önünde duruyordu. Ama bunların arasında bir termosta olması lâzım gelen cam mahfaza yoktu. Dış mahfazadan başka çıkan parçaların hiçbirinin termosla alâkalı bir tarafı görülüyordu. Gözlerinin önüne serilen parçalar arasında küçük bir körük, bir küçük kutu, iki küçük pil ve katı bir hamura benzeyen silindir biçiminde bir şey vardı. Fischer, — «işte,» dedi. «Termostan bunlar çıktı.» Sonra parmağıyla beyaz, silindir biçimindeki şeyi göstererek, «Elli beşlik bir havan mermisindeki kadar patlayıcı madde var bunda. Belki daha da fazla.»

Lundstrom,

«Şimdi,» dedi, «hep beraber idareye gidelim, işe başlamadan önce bir plân yapmamız lâzım. Bizim için en mühim olan onu suç üstünde yakalamak. Kuhn bize lâzım gelen yardımı yapar. Sana gelince Jess, sen doğruca benim büroma git, derhal bir alârm mesajı gönder. General Conklin'in adıyla gönder mesajı. Yahut benim adımla istersen. Ben mesuliyeti kabul ediyorum.»

— «Başüstüne... Zaten daha yapacak çok işim var.»

Otomobille barakalardan ayrılırken Fischer, Jess'e

— «Onu yakalarken yanımızda bulunmak istemez miydiniz?» diye sordu.

— «Çok isterdim Fischer.» Bir an gözleri dalıp, «Hem de öyle isterdim ki... Fakat vaktim yok. Unutma ki. Hava Kuvvetleri'nin tek üssü burası değil.»

— «Hakkınız var binbaşım.»

*****

Jess Price'nin ilk işi General Conklin'e telefon etmek oldu. Ona sadece çok acele gelmesini, çok mühim şeylerin olmak üzere bulunduğunu söyledi.

Telefonda daha fazlasını söyleyemiyordu. Smith'in üste suç ortakları bulunabilirdi. Doğrudan doğruya kurmay dairesinde de suç ortağı bulunmadığı ne malûmdu? Telefon ettikten sonra saatine baktı, beşi beş geçiyordu. Yarım saate kadar, uçucuların yemeklerini almaya gideceklerdi.

Hemen yazı makinasının başına geçti.

SAC KARARGÂHLARINA... ÇOK ACELE... ÇOK GİZLİ... HİBİSCUS'TAKİ GENEL KARARGÂHTAN BİLDİRİLİYOR: STRATEJİK BOMBARDIMAN UÇAKLARINA YEMEK İLE BERABER VERİLEN TERMOSLAR ARASINDA TAZYİK BOMBALARI BULUNMUŞTUR. SABOTAJCININ ÇOK YAKINDA TEVKİF EDİLECEĞİ UMULUYOR. BÜTÜN ÜSLER DERHAL GEREKLİ TEDBİRLERİ ALSIN.

Yüzbaşı Challon, Jess'in, General Conklin'le konuşmasının son kısmını duymuş, büyük bir merak içinde neticeyi bekliyordu. Konuşmadan sonra Jess yazı makinasının başına geçince merakı daha da arttı. Ama binbaşı öylesine heyecanlıydı ki, bir şey sormaya cesaret edemedi.

Jess Price yazısını bitirdikten sonra da kâğıdı hemen ona vermedi. Tekrar tekrar okudu, gözden geçirdi, sonra sabırsızlıkla beki iyen yüzbaşıya uzatarak, — «Bunu bizzat haberleşme merkezine yetiştirin,» dedi. «Başlarında bekleyin hemen çeksinler... Karşı taraftan cevap alıncaya kadar da oradan ayrılmayın.»

Yüzbaşı ağır ağır kapıya doğru yürürken mesajı okudu. Bir an olduğu yerde kalakaldı, sonra koşmaya başladı. Jess mesajı göndermişti, ama yine de içi içine sığmıyordu. Uçakların uçuş saati her an biraz daha yaklaşıyordu çünkü. İnsan psikolojisini çok iyi bilirdi.

Sabahın bu saatinde uykulu bir teletip memuru, dalgacı bir posta eri, ne bileyim tabii ihtiyacını görmek için masasından kalkmış vazifeli bir subay her şeyi bir anda altüst edebilirdi.

Halbuki elinin altında kırmızı bir telefon vardı. Bunu neden akıl etmemiştin şimdiye kadar. Bu hat doğrudan doğruya Stratejik Hava Kumandanlığının başka üslerine bağlıydı. Ancak çok acil dramlarda kullanılmak üzere yapılmıştı. Hiç vakit geçirmeden telefonu açtı. Omaha'daki memur hiç sual sormadan onu önce Lake Charles'deki, sonra da Corpus Cristi'deki üsse bağladı.

Jess bu şekilde hareket etmekle çok iyi etmişti. Nitekim Lake Charles'deki uçaklar piste çıkmaya başlamışlardı bile. Hemen hareketin durdurulmasını emretti. Corpus Cristi de aynı vaziyetteydi.

General Conklin hâlâ görünürlerde yoktu. Nerede kalmıştı acaba? Ne diye gecikmişti bu kadar? Herhangi bir gün gibi yine saat yedide mi kalkmayı düşünüyordu? Saat beşi on altı geçiyordu. Acaba Lundstrom ne yapmıştı? Herifi yakalayabilmiş miydi? Durup dururken bir emir vererek uçakların hareketini geciktirmek taraftarı değildi. Normalden aykırı herhangi bir şey, sabotajcılarının dikkatini çekebilirdi.

Şu anda on iki tane B-99 uçuş hattında sıralanmış bulunuyordu. Bütün âletleri, motorları ayrı ayrı gözden geçirilmiş, benzin depoları ağzına kadar doldurulmuştu. Şu anda hiç şüphesiz uçucular da uçaklara binmiş, âletlerinin

son kontrolünü yapıyorlardı. Halâ Conklin görünürlerde yoktu. Saat 5,18 olmuştu.

Jess Price'nin bir başka düşüncesi daha vardı. Kalkacak uçaklara sahici bombalar koydurmak istiyordu. Artık tahminlerinin gün gibi hakikat olduğu aşikârdı. Bütün ipuçları Rusların büyük bir taarruzun arifesinde olduğunu göstermişti. On iki B-99'a gerçek bombaların yüklenmesi elbetteki vakit alacak bir şeydi. General Conklin'in geciktiği her dakika bu dev uçakları biraz daha fazla yere bağlı bırakıyordu. Halbuki, iş işten geçmek üzeriydi. Filo uçuşa geçmeden önce bombalar yüklenmeliydi. Diğer emirler havadayken de verilebilirdi. General Conklin gelmeden. Hidrojen bombalarının depodan çıkarılması emrini kim verebilirdi?

Jess bir an düşündü. Kendisi neden yapmasını bunu? Hemen telefona sarılarak özel silâhlar dairesi kumandanını aradı. Üssün özel silâhları bu arada hidrojen bombaları, Ordonat dairesinin arkasındaki yeşil sahanın altında, özel betonarme depolar içindeydi. Burasının kumandanlık binasıyla yeraltı irtibatı vardı.

Mükemmel bir havalandırma sistemine sahip olan depoların sıcaklığı daima aynı derecede tutulurdu.

Jess, telefona cevap veren albaya,

— «General Conklin adına konuşuyorum,» dedi. «Bu bir harb alarmıdır. On iki tane süper'e ihtiyacımız var. Bunları bize hemen çıkarabilir misiniz?»

Hibiscus'ta hidrojen bombalarına «süper» deniyordu. Hiroşima'ya atılan bombadan beş defa daha kuvvetliydi. Bu bombalar yerde patladıkları takdirde yirmi beş kilometre içindeki her şeyi yok ediyordu. Havada patlarsa hemen hemen yirmi bin kilometre karelik bir alan içindeki her şey mahvoluyordu. Albay hiç tereddütsüz, — «Süper'leri çıkarabilirim,» dedi. «Ne zaman istiyorsunuz?»

İliğine kadar asker olduğu anlaşılan albay sanki, saat kaçta ziyafete gideceğiz, der gibi tabî ve rahat konuşuyordu.

— «Bir saat içinde hazırlatabilir misiniz?»

— «Bir saat mı? Bombalar şimdi hazır durumda. Yalnız personelim henüz uyuyor. En geç bir saate kadar bombalar emrinizdedir. Şey... Yani sahiden harb mi çıkıyor?»

— «Hemen hemen... Yakında anlaşılacak.»

Jess, telefonu kapatınca Yüzbaşı Challon'a dönerek,

— «General Conklin'i ara bakalım. Hâlâ uyuyor mu? Niye gelmedi?» dedi.

Sonra, daha ne yapmak lâzım geldiğini düşünürken telefon çaldı, biraz Önce konuştuğu albay karşısındaydı.

— «Tecrübe için açtım,» dedi albay. «Birinini beni işletmesinden korktum. Hiç merak etmeyin Bombalar özel arabalarının üstünde bir saate kadar hazır olacaktır.»

— «Teşekkür ederim albayım.»

O sırada telefon konuşmasını bitirmiş olan Challon,

— «Generalin eşi, generalin on dakika önce ayrıldığını söylüyor efendim,» dedi.

— «Şimdiye kadar gelmiş olması lâzımdı, anlamıyorum...»

Sonra başka bir şeyi düşünmeye başladı. Şu anda uçaklarına binmiş olan mürettebatla yapılan konuşmada onlara vazifelerinin batıya, Kaliforniya'ya doğru uçmak, oraya kadar gittikten sonra geri dönmek olduğu söylenmişti.

Halbuki bu durumda tam aksine, doğuya uçacaklardı ve belki bir harb uçuşu olacaktı bu. Onlarla yeniden konuşmak, durumu anlatmak lâzımdı. Sonra eşleri de durumu bilmeliydi. Sabahleyin kocaları giderken, belki uyanmıştı onlar da; vedalaşmışlardı. Belki içlerinde bir korku vardı. Çünkü B-99'lara pek güven olmuyordu. Ama bu değişiklik büsbütün başkaydı.

Sonra aklına uçakların yakıt ikmali işi geldi. B-99 filosu doğuya doğru yapacağı uzun uçuş sırasında havada yakıt ikmali yapması gerekiyordu. O halde bunu da temin etmeliydi.

Hemen Maine'deki Limestone üssünü açtı. B-99'1 arın muhtemelen Atlas Okyanusu üzerinde yakıt ihtiyaçları olacağını, tanker uçaklarına hazır bulunmasını söyledi. Orası, Hibiscus'un ilk alârmını aldığı için zaten böyle bir şeyi bekler durumdaydı.

Sonra saate baktı. Beşi yirmi iki geçiyordu. Aman Allahım dakikalar nasıl da ilerliyordu!.. General hâlâ görünürlerde yoktu. Hırsla yerinde doğrulduğu sırada General Conklin, saç baş darmadağınık içeri girdi. Sirtına geçiriverdiği gömlekte rütbe işareti bile yoktu. Girer girmez, — «Lânet olsun bu arabalara,» diye bağırdı. «Otomobil değil limon kabuğu.»

— «Çok bekledim sizi generalim.»

— «Baksana halime, hemen fırladım ama...»

Jess olup bitenleri alelâcele anlattı. Sonra kimseye haber vermeden kendi yaptıklarını saydı. Verdiği emirleri generale söylerken, yaptığı işin ciddiyetini bir defa daha idrak ediyordu. Pentagon'da çok mühim bir mevki olmasına, ayrıca Lundstrom gibi bir albayın desteğini kazanmış olmasına rağmen, yine de çok ileri gitmiş olabilirdi.

General Conklin onu dinledikten sonra,

— «Fevkalâde Jess,» dedi. «Çok iyi yapmışsın. Yemekhaneden haber gelsin hele. Oradakiler işi patırtısızca halledip de herifi yakaladıktan sonra bütün Hibiscus'u ayağa kaldıracam. Bir numaralı alarm işareti verilecek hemen.» Bir an durdu. Sonra, «Peki,» dedi, «pilotlara mühürlü hedef haritalarının açılmasını emrettin mi?»

— «Tuh... Bakın unuttum bunu.»

— «Ben bakarım o işe. Şimdi biz, bugünkü on iki uçaklık filomuzu ilk darbe kuvvetleri olarak hazırlayacağız. Elli dokuzuncu cenahın diğer uçaklarına da hemen hazırol emri vereceğim. Onlar da saat onda ikinci bir dalga halinde uçuşa geçsinler.» General yine sustu. Bir şeyler arıyor gibi etrafına bakındı, sonra, «Çabuk benim kurmay heyetimi çağır buraya,» dedi. Sonra, «Hayır,» diye ilâve etti. «Telefonlara dokunma...»

Ciocci'nin termoslar hakkındaki bir iki sualini hesaba katmazsak, Smith'in nöbetinin ilk beş saati tamamen hadisesiz geçti. Bu sabah, elindeki üç bombayı da gönderdikten sonra, bir gecesi daha kalıyordu. Ondan sonra artık bu işten kurtulacak, istikbal hakkında kurduğu plânları gerçekleştirme yollarını arıyacaktı. Pazartesi günü sahiden beklenen şey olursa, kendisi buralardan uzaklaşmış olmalıydı. Bir ara, «Acaba Betty Jo ne yapar?» diye düşündü. Bir daha onu görecektiydi zaten, meğer ki arabaya ihtiyacı ola...

Saat beşte mutfağa girerek uçucuların sandviçlerini hazırlamaya başladı. Çavuş Ciocci onun hızlı çalıştığını görünce,

— «Hey Stanley.» dedi. «Ne kadar çok ekmek dildin öyle? Bütün hava kuvvetlerini mi doyuracaksın yoksa?»

— «Akşamleyin iki subay konuşurken duydum. Bugün on iki uçak kalkacakmış.»

— «On iki mi dedin? Dur öyleyse, ben de yardıma geleyim.»

Birkaç dakika sonra telefon çaldı. Gerçekten on iki uçaklık yiyecek istiyorlardı. Smith'in dediği doğrudu. Kırk sekiz kişilik yiyecek hazırlamaları lâzımdı. Telefonda konuşan subay yemekleri saat altıya doğru alacaklarını söylemişti.

Ve saat altı oldu... Etrafta yine hiçbir fevkalâdelik yoktu. Tam altıda, Albay Lundstrom ve Binbaşı Glick salona girerek mutfağa en yakın masalardan birine oturup rafadan yumurta ısmarladılar.

Saat altıyı üç geçte mutfak kapışma iki cip yanaştı. Teğmen ve iki çavuş uçuş yiyeceklerini almak için içeri girdiler. Bu sabah bir teğmen daha vardı. Yağız benizli, uzun boylu bir teğmen... Smith, kırk sekiz kişilik yiyecek ancak iki ciple götürülür, iki teğmen onun içindir diye düşündü. Gelen teğmen kırk sekiz yiyecek paketini sayıp parasını verdi. Sonra, — «Acaba doğru saydım mı bir de siz sayın,» dedi.

Çavuş Ciocci, paketleri yeniden saydı. Smith de hesabı kontrol etti. Bu arada Albay Lundstrom'un büyük bir dikkatle kendilerini gözetlediğini farketmedi.

Ciocci,

— «Tamam,» dedi. «Kırk sekiz.»

Smith de,

— «Evet,» dedi. «Kırk sekiz tane.»

Teğmen elindeki listeye baktı.

— «Üç de kahve istiyorum,» dedi.

Ciocci teğmenin ellerinin titrediğini farkettiler. Herhalde uykusuzluktan olacaktı. Smith termos rafına uzandı. Duvar tarafındakilerden üç tane aldı.

— «Buyrun efendim,» dedi. «Sıcak, sıcak...»

Bu ana kadar her şey yolunda gitmişti. Ama tam o anda her zamankinden farklı bir şey oldu. İkinci teğmen iki adım atarak birinciye yaklaştı. Termosları aldı. İkisini çavuşa uzattı. Bir tanesini kulağına doğru kaldırarak ağır ağır salladı. Sonra başını kaldırdı, sanki işaret verir gibi, Smith'in arkasında birine

baktı.

Stanley Smith de dönüp o tarafa doğru baktı. Washington'dan gelen albay oradaydı. Yanında da bir binbaşı vardı. Bu sabah ilk defa gördüğü acayip teğmenin, termosu kulağına götürdüğü ana kadar, normalden değişik bir şey olmamıştı. Hatta Smith onun termosu sallamasını da tuhaf bulmamıştı. Ancak işaret verir gibi arkasına doğru balonca, birden çok tehlikeli bir durumla karşı karşıya olduğunu hissetmişti. Amerika'ya geldiğinden beri işleri o kadar mükemmel gitmişti ki, tuzağa düşmüş olmak fikrini bir türlü düşünemiyordu.

Geçen Haziran ayında, Amerika'ya ayak bastığı günden bir hafta kadar önce, MVD'nin ileri gelen memurlarından biri kendisini ve arkadaşlarını çağırarak, madenî mahfazalar içinde küçük ampuller vermişti. Ampuller incecikti, uzunlukları da serçe parmağının ucu kadar ancak vardı. Memur bunları verdikten sonra, «Yakalanmanız mümkündür,» demişti. «Bu durumda sorguya çekilirsiniz, size işkence yapabilirler. Böyle bir vaziyet olursa, bütün yapacağınız bu ampulü dişlerinizle kırıp yutmaktan ibarettir. Acı duymadan, kolayca kurtulursunuz.»

Başının fena halde derde girdiği şu sırada şimşek gibi bir düşünce şeridi ona bu sahneyi hatırlattı. Ama Smith, Amerika'ya geldikten sonra, kapsülü tuvalete atmıştı. Onu yanında taşımasının bir dereceye kadar muvaffakiyetsizlik ihtimalini kabul etmek demek olduğunu hissediyordu. Onu yok ederse güvenecek bir dalı kalmazdı. Sonra böylesine müşkül bir durumda kalırsa başka bir çaresi daha vardı.

Termos bombaları iki tapalıydı. Bunlardan biri hava basıncıyla çalışıyor ve bombayı patlatıyordu. Ama ikinci tapa doğrudan doğruya kapağa bağlıydı. Kapak açılınca bomba kendiliğinden patlayacak şekilde ayarlanmıştı. Böylece havacı gerekli yüksekliğe ulaşmadan önce, termosu açmak isterse, içinin boş olduğunu, termosun bir tuzak olduğunu anlamayacaktı. Çünkü daha kapağı açarken bomba patlamış olacaktı. İşte Smith zehiri atarken buna da güvenmişti. «Bir gün başım sıkışırsa, termoslardan biriyle işi halleder, hiç olmazsa kendimle beraber birkaç düşmanı da öbür dünyaya gönderirim,» diye düşünmüştü.

Bu müşkül anında aklından geçen ikinci düşünce bu oldu. Bu iki düşünce bir iki saniye içinde aklından geçmişti. İşte şimdi bu ikinci şeyi tatbik etmek zorundaydı.

Elini uzattı. Mümkün olduğu kadar tabii bir sesle,

— «Acaba yanlış termos mu verdim?» dedi. «Verin de bakayım teğmenim.»

Teğmen yerinden kıpırdanmadı.

Aynı anda çelik mengene gibi parmaklar arkadan kollarını kavradı. Geriye döndü. Geniş omuzlu albayla burun buruna geldi. Uykusuz, fakat vahşi bakışları vardı albayın. Öldürücü bakışlardı bunlar.. öldürme isteği taşıyan bakışlar! Smith daha önce de bu bakışlarla karşılaşmıştı. Büyülenmiş gibi albaya bakıyordu.

Ve... darbenin nereden geldiğini anlamadı bile. Bir an için dünya gözünden

silinir gibi oldu. Sonra kendisini masanın altında buldu. Sevki tabiiyle sığınacak bir yer arıyor olmalıydı. Yüzünün sol tarafı uyuşmuş gibiydi. Şaşkın hareketlerle doğrulmaya çalışıyordu. Bir yumruk daha yedi!..

Bu defaki kulağına gelmişti. Yeniden dizleri üstüne düştü. Ellerini yere dayadı. Başını dönüyordu. Etrafına bakındı. Masanın ayakları arasından üniformalı pantolonlar ve pabuçlar görünüyordu. Burada biraz daha durursa yüzünde bir tekmenin patlaması işten bile değildi. Sürüne sürüne masanın altından çıktı.

Doğrulurken albayın,

— «Kalk bakalım ayağa, orospu evlâdı seni!..» diye küfrettiğini duydu.

Kalktı. Yeni bir yumruktan çekiniyor, yüzünü elleriyle saklamaya çalışıyordu. Ama bu defa ona hiç kimse dokunmadı. Bu korkunç dakikada denizaltı kumandanının sözlerini hatırladı. Eski bir Alman subayı olan kaptan, aynı yere, birinci harpte de Alman casuslarını çıkarmıştı. Gider ayak Smith onların akıbetini sorduğu zaman, kaptan büyük bir soğukkanlılıkla, «Yakalandılar ve idam edildiler,» demişti.

Bir an, kendisine vurmaya teşebbüs eden olmadığı görünce ellerini yüzünden çekti. Etrafını çepeçevre subaylar sarmıştı. Bir namlunun ağzı gibi öldürücü bakışlarla bakıyorlardı. Sanki insan değilmiş, insandan başka bir şeymiş gibi seyrediyorlardı onu. Bir an, onlara vatan hami olmadığını. Kızıl Ordu'nun bir subayı olduğunu, kendisine verilen vazifeyi yapmakta bulunduğunu söylemek istedi.

Sonra vazgeçti. Hiç olmazsa şimdilik susmalı, vakit kazanarak nasıl hareket edeceğini kestirmeliydi. Ağzını bile açmayacaktı. Diğer arkadaşlarının hayatı ve faaliyetleri de kendisine bağlıydı. Kendisi yakalanmıştı, ama belki öbür üç arkadaşı vazifelerini başarırdı. Sonra, ne de olsa Amerikalıların kendisine işkence etmeyeceğine inanıyordu. Belki bir kaçma yolu bile bulabilirdi. Hem pazartesiye ne kalmıştı şurada?..

Pazartesi günü çok büyük şeyler olacaktı!..

Albay, uzun boylu teğmene işaret etti.

Teğmen bir adım ilerledi. Albay,

— «Götürün bunu,» dedi. «İçerdeki nezarethaneye atın. Şimdi o konuşturulamıyacağını sanıyor, ama çok yanılıyor. Yakında öyle bir ötecek ki, kendisi bile şaşırarak nasıl öttüğüne.»

Ötmek bir Amerikan argosuydu. Smith biliyordu bunu. Söylemek, konuşmak demektir. Ama hayır, Smith ötmeyecekti!

*****

Albay Lundstrom yemekhaneden telefon ettiği zaman Jess, General Conklin'in odasında idi. Lundstrom heyecanla,

— «Tamam,» dedi. «Herifi suçüstü yakaladık. Üç tane bomba termosunu levazım subayına vermek istiyordu. Jess size malûmat vermiştir değil mi generalim?»

- «Evet albayım, teşekkürler.»
- «Şimdilik konuşmaya niyeti yok. Adını bile söylemiyor. Nezarethaneye gönderdim. Üzerinde çalışacağım. Sizde yeni haber var mı?»
- «Daha bir şey yok. Ama yakında bütün mutfaklar allak bullak olacak.»
- General Conklin telefonu kapatınca Jess,
- «Bunu bir hücum işareti sayıyoruz değil mi?» dedi.
- «Elbette. Uçak filolarını arka arkaya göndereceğiz. Beşinci filo hazır mı?»
- «Saat onda hazır olacak.»

Conklin günlerden beri ilk olarak gülümsedi. En korkunç şey muhakkak ki, kararsızlıktı, hele bir asker için. Şimdi artık herkes ne yapacağını biliyordu. Savaş başlayacaktı artık.

- «İlk dalga, hedef haritalarını alarak gidecekler. Ama bombalama emri arkadan gelecek. Gander'e varıncaya kadar kuzeye doğru uçuşunlar. Oraya varıncaya kadar emir gelmezse, orada gerekli emri muhakkak alacaklar. Ben de Limestone'la tekrar temas edeyim, B-99'ların ikmalini yapacak tanker uçaklar hazırlandı mı bakalım? Gander'den sonra Thule'ye uçacaklar.»

Conklin daha sonra bir çavuş çağırarak şu satırları dikte etti:

«Hibiscus'daki sabotajcı havacı Stanley Smith, yanında üç tazyik bombası olduğu halde yakalandı. Saat onda, 59. cenahın hidrojen bombalarıyla mücehhez B-99'ları daha önceden verilen hedeflere doğru uçuyor olacaklar.»

Bu telgraf doğrudan Washington'daki SAC komutanına çekildi. Aradan daha beş dakika geçmeden cevabı geldi:

«HAREKETİNİZ ÇOK YERİNDE. TEBRİKLER.»

General Conklin'in penceresinden meydana bakan Jess, saat tam yediyi elli yedi geçte ilk B-99'un arkasında bir duman bulutu bırakarak pistte süzülüp havalandığını gördü.

Bir saat sonra Jess yine aynı yerdeydi. O sırada başka üslerden cevaplar gelmeye başladı. Lake Charles'den gelen ilk telgrafta Johnson adında bir havacının tazyikli bombalarla yakalandığı bildiriliyordu. Bu adam yakalandığı sırada madeni bir kapsülü ağzına atarak parçalamış ve çok geçmeden ölmüştü. Arkadan Corpus Christi'den haber geldi. Orada da Masters adında biri yakalanmış, o da aynı şekilde kendisini öldürmeye teşebbüs etmişse de vaktinde müdahale edilerek siyanür kapsülünü kırmasına meydan verilmemişti. Masters şimdi bol bol itiraflarda bulunuyordu. Daha şimdiden dördüncü arkadaşlarının Gregg Palmer adında biri olduğunu söylemişti. Bütün üsler Palmer'i arıyor du artık. Masters'in ifadesine göre bu dört kişinin hepsi de Kızıl Ordu'nun subaylarıydı.

Jess, gelen raporları, hele Masters'in ifadesini okuyunca gözlerine inanamadı âdeta... Dört kişi... Evet hepsi bu... FBI'de zaten dört kişi olduklarını bildirmişti... İyi çalışıyordu FBI...

Sonra yorgunluktan bitkin halde masaya kapanarak biraz kestirmeye başladı. Aradan bir dakika mı geçmişti, yoksa bir saat mi ne... Telefon onu uyandırdı.

General Conklin,

— «Uyan bakalım,» diyordu. «Şu yakalanan herifi görmeye gitmiyecek misin?»

— «Sahi... Elbette görmek isterim.»

— «İyi, sonra da gider kestirirsin.»

— «Peki. Bir saatlik uyku ve duş bana yeter.»

Jess böyle söyleyerek nezarethaneye doğru yürüdü. Yakalanan casus sorgu odasına konmuştu. Dışarda askerler bekliyordu. Jess'in yaklaştığı görünce esas vaziyete geçip selâm verdiler. Casus binlerce mumluk ışığın altında konuşTURULmaya çalışılıyordu. Jess, onu görür görmez tanıdı. Kendilerine birçok defalar hizmet eden, sarışın, uzun boylu askerdi bu. Uykusuzluk bazan insana ilâç gibi tesir ediyor. Şaşkına çeviren bir ilâç. Jess içeri girip de casusu ışıkların altında görünce, birden kendini kaybetti sanki...

Bir anda havada yok olan B-99'larda ölen arkadaşlarını hatırladı. Bu herifti onları öldüren... Başka bir şey düşünemiyordu, hareketlerini kontrol edemiyordu. Sonradan hatırladığı casusa doğru yürüyüp boğazına sarıldığıydı o kadar.

Lundstrom ve Fischer herifi zorla Jess'in elinden aldılar. Jess nefes nefese,

— «Anladık, anladık rahat duracağım.» diyordu.

Lundstrom,

— «Merak etme Jess,» dedi. «Sonra onu sana teslim edeceğim, ama şimdilik benim bu herif. Kimseye vermem.»

— «Konuşmadı mı daha?»

— «Adını bile söylemiyor... Lütfen adınızı söyler misiniz Bay Smith?»

Smith, elleri boğazında, donuk bakışlarla albaya baktı. Nefes borusunun ezildiği muhakkaktı; fena halde canı yanıyor. Bir anda içini bir korku sardı, ölüm korkusu. Ama şu anda ölmek her şeyden önce ayıptı, hem ayıp, hem yazık. Pazartesine ne kalmıştı şurada. Pazartesi günü her şey değişebilirdi. Bu ahmak binbaşı kendisine iyilik yapmıştı şu anda. Hiç olmazsa fenalık geçiriyor numarası yapabilirdi, yapmalıydı da.. Kaybedecek vakit yoktu. Eli boğazında olduğu halde yüzükoyun yere yuvarlandı.

Teğmen Fischer eğildi, bir tutuşta onu sırt üstü çevirdi. Sonra,

— «İlâç ister mi albayım?» diye sordu.

— «Evet,» dedi albay. «İlâç lâzım buna,» Smith'e bakarak gülümsedi. Sonra adama yaklaştı. Eğildi ve inanılmaz bir kuvvetle herifi kollarından tuttuğu gibi yerine oturttu. Yüzündeki alaycı ifade hiç değişmemişti. «Peki Bay Smith,» dedi. «Sizi doktora göstereceğiz. Doktor da ilâç verecek. Ama bu bildiğiniz ilâçlardan değildir bizimki...»

Smith gözlerini kapadı, yutkundu. Albayın ses tonunu beğenmemişti. Albay devam ediyordu.

— «O meşhur itiraf hikâyelerini icat eden herhalde siz değilsiniz ha?.. Rusya'da bir adamı itiraf ettirmek için bir günden bir haftaya, hatta on güne kadar uğraşıldığım biliyorum. Ama burası Rusya değil! Biz adamı kırk beş dakikada konuşTURURUZ. Anlaşıldı mı itoğlu it!... Hele bir doktor gelsin. Yok,

yok... Rus usulleri fena değildir... Onları tatbik etmiyeceğimizi sanma... Kim demiş? Adamı çırılçıplak soyup kırbaçlatmak, yahut uykusuz bırakarak işkence etmek en sevdiğimiz usullerdir. Duyuyor musun orospu çocuğu?... Ama kaybedecek vaktimiz yok şimdi... Çabuk netice almamız lâzım... Söyle bakalım sodyum pentotal diye bir lâf duydun mu ha?.. Cevap verir misiniz lütfen Smith Efendi?..»

Evet... Smith bu lâfı duymuştu ama, şu anda ne demek olduğunu hatırlıyamıyordu. Çok geçmeden doktor içeri girdiği zaman yeniden fenalık gelmiş gibi yaparak kendisini yere atmak istedi, fakat albayın kuvvetli kolları buna mâni oldu. Lundstrom, — «Sodyum Pentotal hakikat serumudur Smith efendi,» diyordu. «Evet, hakikat serumu... İğneyi yedin mi, bülbüle dönersin...»

Smith hayretle ağız açık, albaya baktı. Ciddî mi söylüyordu acaba? Korkunç bir şeydi bu öyleyse... İşkenceden daha beterti. Dilini kontrol edememek onun için felâket demektir. Halbuki söyliyebileceklerini tartarak, düşünerek söylerse hiç olmazsa karşısındakileri oyalar, pazartesiye kadar yaşamak şansını elde ederdi.

Hele bu insanlıkla alâkası olmayan albayı yanıltmak ne keyifli olurdu kimbilir. Fakat... Fakat hakikat serumu dedikleri iğne ne gibi tesirler yapacaktı acaba?.. İlâçtı bu... Belki de sahiden konuşmaya başlardı. Her şeyi olduğu gibi anlatıverirdi. Bir defa da söyledikten sonra artık muhakemeye falan bile lüzum kalmadan kendisini oracıkta öldürürlerdi.

Eğer doğruysa, korkunç bir şeydi bu... İnanılmaz bir tuzağa düşürüyorlardı onu.

Yakalanışından beri ilk defa ağızım açtı.

— «Bu şekilde hareket etmeniz harp kaidelerine aykırıdır,» dedi. «Ben bir Rus subayıyım.»

Herkes susuyordu.

— «Bir subay gibi muamele görmek istiyorum.»

Lundstrom güldü.

«İşte burada yanılıyorsun, ister bir hain ol, ister casus... Belki de hem hain, hem casusun. Fakat şunu bil ki, bir Rus subayı gibi muamele görmek için yanlış üniforma içinde yakalandın.»

Genç bir doktor içeri girdi.

— «Bir sabotajcı mı yakalanmış ne?» diye gülererek konuşuyordu. «Başına bir kaza gelmiş galiba?»

— «Evet,» dedi Lundstrom. «Boynunu Binbaşı Jess'in pençesine verdi. Biraz Sodyum Pentotal istiyor, doktor. Konuşmaya can atıyor, ama biraz okşamak lâzım işte. Hem hiç vaktimiz yok... Hadi doktor batır iğneni.»

Smith gözleri dehşetle irileşmiş halde, doktorun iğneyi hazırlamasını seyretti. Belki de Amerikalılar hakkında yanlış düşünmüştü şimdiye kadar, kimbilir... Belki de onların harp hakkındaki bildikleri, Rusların sandığından çok daha fazlaydı. İki kuvvetli erin kolunu yakalayıp gömleğini sıyırdığını hissetti...

Sonra acıyla yüzünü buruşturdu.

*****

Pazar günü sabaha karşı, talim için Okyanusa açılacak olan Coral Sea uçak gemisi, Amerika'nın en büyük uçak gemilerinden biriydi. Gece yarısı Amiral, gemiyi her zamanki gibi helikopterlerle yükleyeceği yerde, denizaltıları yok edici silâhlarla teçhiz edilmiş uçaklarla yükleme emrini alınca, işin içinde mühim şeyler olduğunu sezmişti. Stratejik faaliyetler için yapılmış olan bir uçak gemisine böyle bir emrin verilmesi, yalan sularda düşman tehlikesi olduğunu göstermekten başka bir şey ifade edemezdi.

Ne demek oluyordu bütün bunlar? Neydi işin aslı?. Amiral, bir yandan verilen emirleri düşünürken, bir yandan da Yüzbaşı Clyde'yi hatırladı. Yüzbaşı Clyde, Amerikan sahillerine yanaşan bir düşman motorunun bir havacıya verdiği çanta haberini, bir bahriye erinden öğrenen subaydı. Hemen onu çağırdı.

Durumu birlikte gözden geçirdiler. Yüzbaşı, o bahriyelinin yüzde yüz doğru konuştuğuna emindi. İnsandan anlayan bir adamdı yüzbaşı. O şanlar altındaki bir bahriye erinin yalan söylemesine imkân olamazdı.

O halde Amerika'ya karşı girişilmiş muazzam bir hareket vardı. İki asker daha önceki raporları da gözden geçirince, bunun çok yerinde bir düşünce olduğunu anladılar. Skaggerak Boğazı'nı geçen Rus filosu, arkasından yok olan B-99'lar... Nihayet anavatana yapılan düşman çıkarması... Bütün bunlar kara haberlerdi.

Amiral işi o kadar ciddî tuttu ki, kumandanlıkça verilen zamandan daha önce. Coral Sea uçak gemisi ve refakatindeki muhripler son hızla Okyanusa açıldılar. Pazar gününün ilk ışıkları ufukları ağarttığı sırada anavatandan üç yüz mil açılmış bulunuyorlardı. Bu noktaya gelince Amiral helikopterlerine uçuş emri verdi. Derhal havalanan helikopterler, uçak gemisi merkez olmak üzere elli millik bir alam taramaya başladılar. Sayısız helikopter, anlar gibi denizin üstünde uçuyorlardı.

Tan yerinin ağarmasından iki saat kadar sonra helikopterlerden biri acayip bir ses duydu. Duyulmaması gereken bir sestir bu. Çünkü bu kesimlerde Amerikan denizaltısı yoktu. Halbuki pilot, denizaltı pervanesinin çıkardığı mırıltıyı şaşmaz bir katiyetle tanırdı. Coral Sea'ye haber verdi. Hemen dört helikopter daha havalandırdı. Onlar da aynı neticeyi alınca, amiral hiç düşünmeden, üç pike bombardıman uçağım ve bir destroyeri denizaltıları yok etmekle vazifelendirdi. Amiral, eğer bu topyekûn bir hücumsa, asıl düşman kuvvetlerinin çok daha kuzeyde olması gerektiğini biliyordu. Kuzeydekiler doğrudan doğruya New York sahillerine doğru gidiyor olmalıydılar. Kendisi, sahasına giren düşmanın hesabını görmeliydi. Bu denizaltılar şu anda Amerika kıyılarından bir günlük uzaktaydılar. Bunlar, bu gece, ya da yarın gece güdümlü mermilerini atacak menzile girebileceklerdi.

Amiral daha sonra durumu Washington'a bildirdi. Haber Hibiscus'ta olsun,

başka üslerde olsun bir bomba tesiri gösterdi. Gelen denizaltılara karşı gerekli tedbirlerin alınması için derhal harekete geçildi. Düşen B-99'lardan yaşayan var mıdır diye yapılan araştırmalara son verildi. Bunların havada infilâk ettiği artık bilindiğine göre, aramak beyhude sayılırdı. Üstelik şimdi harp hali vardı ve harpte ölüm normal karşılanırdı.

*****

Katherine Hume, ağabeysinın komutanı Yarbay Gresham'ın evinde misafirdi. Uçucu subayların evleri Hibiscus üssünden beş kilometre kadar uzaktaydı. Katilerine pazar sabahlan ekseriya geç kalktığı halde, o pazar gözüne uyku girmemişti. Kalktığı zaman, yarbayın karısı Margaret'in de kalkmış olduğunu gördü.

Margaret, Katherine ile karşılaşınca,

— «Kocam gitmiş,» dedi. «Bir haber bile vermedi... Uçacaklar muhakkak.»

— «Bugün uçuş günü müydü onun?»

— «Değildi. Ama herhalde fevkalâde bir vaziyet oldu... Peki ama giderken nasıl oldu da farketmedim? Eğer mühim bir vaziyet olsa telefonla çağırırlardı, biz de duyardık.»

Katherine,

— «Ben duydum,» dedi. «Telefon bir defa çaldı..»

— «Yaa...»

Sonra mutfağa gittiler. Etrafta bulaşık yoktu. Margaret,

— «Kahvaltı da etmemiş,» dedi. «Belki de golfa gitmiştir, kim bilir?»

Katherine, Margaret'in kendi kendini aldatmaya çalıştığını anlıyordu. İçinden Jess'in uçucu olmadığına şükretti, sonra kardeşini düşündü.

— «Olabilir,» diye cevap verdi. «Golf oynamaya gitmiştir belki.»

Çok geçmeden ardı ardına kalkan uçakların sesleri duyulmaya başladı. Yer gök birbirine karışıyordu sanki, Katherine bu seslerin ne ifade ettiğini anlamıyordu. Ama Margaret anladı. Sesleri duyunca birden benzi sarardı ve, — «Ayol,» dedi. «Bütün filo uçuşa geçti...»

Sonra dildiği ekmeği kızartma makinasına koydu. Bir yandan da konuşuyordu.

— «Korkunç bir şey bu. Havacıların hiç biri son dakikaya kadar ne olduğunu, nereye gittiklerini bilmiyorlar. Ancak uçuşa geçtikten sonra haberleri oluyor.. Acaba bu harp mi sahiden?»

— «Bilmem ki...»

Kahvaltıyı hazırlarken, mutfaktaki radyonun çaldığı neşeli pazar müziğini dinliyorlardı. Sonra... Müzik yavaş yavaş silindi ve heyecanla konuşan bir spikerin sesi duyuldu.

— «Programımızı burada kesiyoruz...»

İki kadın nefes almadan dinlemeye başladılar.

— «Şu anda Washington'dan haber aldığımızı göre, Hava Kuvvetleri Komutanı General Keatton, B-99'ların kayboluş sebeplerinin öğrenildiğini açıklamıştır.

Generale göre bütün bu uçaklar Kızıl Ordu subaylarının yaptığı sabotaja kurban gitmiştir. Sabotajcılardan üçü yakalanmış bulunmaktadır. Bunlardan biri kendini öldürmüştür, diğerleri her şeyi itiraf etmişlerdir...»

Margaret, ekmek kızartıcısının fişini prizden çekti, sonra,
— «Affedersin Katherine.» dedi. «Canım kahvaltı etmek istemiyor benim...»
Katherine kardeşini düşündü.

— «Benim de,» dedi.

O anda, Amerika'da milyonlarca kişi aynı durumdaydı. Radyolar artık hemen hemen müziğe hiç yer vermiyor, alman haberleri, hava ve deniz kuvvetlerinin hareketlerini bildiriyorlardı. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Herkes bir atom harbinin heyecanı içindeydi. Yaklaşan denizaltıların su yüzüne çıkarak öldürücü silâhlarını fırlatmaları her an bekleniyordu.

9. Bölüm

Çok geçmeden televizyon neşriyatı tamamen durdu. Radyo istasyonları bir merkezden neşriyat yapmaya başladılar.

Nihayet, saat on buçukta deniz kuvvetlerinin ilk düşman denizaltılarıyla temasa geçmiş bulunduğu, bunlardan üç tanesinin batırıldığı haberi duyuldu.

Bu bir harpti!..

O dakikadan sonra radyolardan sadece sivil ve askerlere verilen emirler ve tavsiyeler duyulmaya başlandı. Katherine, Jess'le konuşmak için sabırsızlanıyordu. Fakat şu anda üsse gitmesi doğru olmazdı. Ama herhalde telefon edebilirdi.

Hibiscus'u açtı.

Karşısına çıkan memur,

— «Resmi bir telefon mu?» diye sordu.

— «Hayır, fakat...»

— «Affedersiniz...» ve telefon kapandı.

Katherine başını elleri arasına alarak bir köşeye çekildi. İki kadın bir kelime konuşmadan susuyorlardı. On dakika sonra radyo yeniden konuşmaya başladı.

— «**Bütün memlekette örfi idare ilân edilmiştir. Henüz Kutup üstünden olsun, Okyanuslardan olsun, memleketimize yaklaşan uçak tesbit edilmiş değildir. Bu iki hedef şehrinin derhal boşaltılmasına başlanacaktır. Herkes sükûnetle hazırlıklarını tamamlasın, öğleyn Cumhurbaşkanının konuşmasını dinleyeceksiniz.**»

Yeniden duyulmaya başlayan uçak gürültüleri Katherine'i pencereye koşturdu. Dört B-99 daha uçuşa geçmişti. Arkadan bir dört tane daha uçtu.

Motor gürültülerinden anlaşıldığına göre bu uçuşların ardı arkası kesilmeyecekti. Margaret mutfağa giderek,

— «Bir şeyler yiyelim Katherine,» dedi. «Bugün çok uzun süreceğe benziyor.»
Şehirlerin boşaltılacağı ilân edilmesi, bütün memleket sathında gittikçe

büyüyen bir paniğe sebep oluyordu. Günlerden pazardı. Noel arifesiydi. Aileler evlerinde, yahut kiliselerdeydi. Hedef şehirlerinde oturanların hemen hepsi bir anda yollara döküldü. New York'ta oturan milyonlarca kişi, bilhassa bu şehrin, Manhattan kısmındaki iki milyon insan hemen hemen aynı anda şehri terketmek için harekete geçtiler. Birkaç saat sonra New York'tan giden yollar karınca gibi kaynaşıyordu. Herkes otomobil, motosiklet, bisikletlerle, yaya olarak, yahut tren, otobüs gibi vasıtalarla yollara dökülmüştü.

Civar köy ve kasabalar bu halden çok zarar gördü. Çünkü bir anda etrafı işgal ediveren milyonlarca insan, yiyecek namına ne varsa silip süpürüyordu.

İkinci Dünya Savaşı'ndaki kıtlık yıllarını hatırlıyanlar, lüzumlu lüzumsuz ne bulurlarsa satın alıyorlardı. Öğlede Cumhurbaşkanı konuştuğu zaman, herkes öylesine canının derdine düşmüştü ki, onu doğru dürüst dinleyenler pek az oldu. Cumhurbaşkanı, Amerika'ya hücum edileceğinin muhakkak olduğunu, bunun önlenmeye çalışılacağını ve böyle bir hücum yapılsa bile başarısızlığa uğriyacağını söyledi. Ve şöyle devam etti: — «Şu ana kadar yurdumuza yaklaşan hiçbir düşman hava kuvveti tesbit edilmemiştir. Amerika sahillerine doğru ilerliyen düşman denizaltılarının da durdurulması yoluna gidilmektedir. Şu anda, stratejik bombardıman uçaklarımızın yarısından fazlası düşman topraklarındaki hedeflerine doğru uçmaktadır.»

Şüphesiz bu konuşma aynı anda Kremlin'de de dinleniyordu. Belki onlar Amerikalılardan daha büyük bir ilgiyle dinliyorlardı.

Başkan devam ediyordu.

— «Bu uçaklarımızdan bir kısmı atış menzili içine girmiş bulunmaktadır. Stratejik B-99 uçaklarımızın hepsi de Hidrojen bombalan taşımaktadır.. Bunlardan başka bir silâhımız daha var. 'ICBM' adını Verdiğimiz bu silâh, kıtalararası bir güdümlü mermidir. Atlas roketiyle atılan bu güdümlü mermiyi havada vurup tahrip etmeye imkân yoktur. Elektronik müdahalelerle yolundan ayırmaya imkân yoktur. Bir defa ateşlendikten sonra kırk dakika içinde, hiç şaşmaz bir katiyetle düşman topraklarındaki hedefini bulacağı muhakkaktır. Bu mermiler de Hidrojen bombası taşımaktadır. Şu anda bir tanesi Moskova'nın göbeğine nişanlanmış beklemektedir. Eğer makul bir zaman zarfında ben üç saati makul kabul ediyorum. Rusya üç saat içinde teslim olmazsa Moskova ortadan kalkacaktır.. Ve Moskova ortadan kalktıktan kısa bir müddet sonra da Rusya yok edilecektir!»

Başkanın konuşması ümit vericiydi. Ama bu konuşmayı otomobillerinde, yahut evlerinden kilometrelerce uzaktaki acayip çiftlik evlerinde dinliyen vatandaşlar büyük bir merak içindeydiler.

Hemen herkes birbirine aynı suali soruyordu:

— «Neden şimdi değil? Neden üç saat daha beklemeli? Neden onlara zaman kazandırmalı?»

Washington'da öğle olduğu zaman Rusya'da geceydi. Clark Simmons Pentagon'daki odasında Moskova radyosunu dinliyordu. Harble alâkalı hiçbir lâf yoktu radyoda. Öğlede, Amerikan Cumhurbaşkanı konuşurken, Moskova

radyosu, Tarım Bakanı'nın Kazakistan'da başarılı mahsul alan çiftçilere verdiği madalyalarla ilgili bir röportajı yayınlıyordu. Sonra radyo yine normal yayınına geçti.

Moskova radyosu haberi istediği kadar saklasın. Rusların çoğunun bu röportajı dinlemediğine emindi. Muhakkak ki, sayısız Rus, Amerika'nın Sesi ve BBC'yi dinliyor, gerçekleri öğreniyordu. Zaten hepsinin değil, birkaç kişinin öğrenmesi kâfiydi. Haber bir anda ağızdan ağıza bütün şehre yayılırdı. Fakat Ruslar hâlâ şehirlerini boşaltmıyorlardı. Olur şey miydi bu? İnsan hayatı böylesine küçümsenebilir miydi? Zaten şehirlerin tahliyesi yoluna gidilse bile, Rusya'da ki taşıt yokluğu ile bunu gerçekleştirmeye imkân var mıydı?

Saat bir buçukta Moskova radyosu yarım saat kadar sustu. Tekrar neşriyata başladığı zaman da bu kesilişin sebebini açıklamadı. Yalnız Simmons spikerlerin değişmiş olduğunu farkettiler. Yeni spiker pek basit bir şeyden bahsediyormuş gibi hükümetin dış politikasında, çok mühim bazı değişiklikler olacağını, kimsenin radyo başından ayrılmamasını söylüyordu.

Sonra Moskova radyosu yine sustu.

Otuz beş dakika sonra tekrar neşriyata başladığı zaman, Simmons konuşan spikerin yine değişmiş olduğunu farkettiler. Bu defaki spiker hükümet siyasetinin değiştiğini bildirmekle kalmadı, aynı zamanda Prezidyum üyeleri arasında da değişiklikler olduğunu bildirdi. Başbakan olarak bir Mareşalin adını verdi ki, adamın adı haftalardan beri duyulmuyordu.

Spiker daha sonraki konuşmasında yeni Başbakanın sulh taraftan olduğunu, manevra yapmak için harekete geçirilen bütün kuvvetlerin geri çağırılmasını emrettiğini bildirdi. Yeni Başbakan düşünmeden yapılan bu manevra hareketinin, hasmane düşüncelere sebep olduğunu, şu anda Kuzey Amerika kıyılarına yaklaşmış olan bütün denizaltılara geri dönme emri verildiğini haber veriyordu.

Simmons'un öğrendikleri çok mühimdi. Bunu hemen kurmay heyetine bildirmek üzere radyo başından kalktı. Öte yandan Cumhurbaşkanı, Beyaz Saray'dan ayrılmamıştı. Yapılan bütün hesaplara göre, şahsı için pazartesi sabahından önce bir tehlike bahis konusu olamazdı. O zaman da kendisi kurmay heyetiyle beraber Washington yakınlarındaki sığınaklara çekilecekti.

Başkanın bulunduğu salon yüksek rütbeli subaylarla dolup taşıyor, kuvvet komutanları yapılacak hareketler üzerinde konuşuyorlardı. Başbakanın gözü saatteydi.

O sırada bir mesaj geldi. Elden ele başkanın masasına kadar uzanan mesaj Atom Enerjisi Komisyonu'ndan geliyordu. Başkan mesajı tekrar tekrar okudu. Keşke göndermeselerdi bunu. Keşke gelmeseydi bu mesaj... Ama gelmişti işte, önünde duruyordu... Okumamış farzedemezdi kendisini.

Amerikan Cumhurbaşkanı'nın hudutsuz salâhiyeti vardır. Onun bir emriyle memleketteki bütün atom bombaları kullanılabilir. Fakat Cumhurbaşkanı şu anda, sadece Amerika'dan değil, bütün dünyadan mesul olduğunu hissediyordu.

Bu arada Moskova'nın radyo neşriyatı derhal tercüme edilerek kendisine iletilmişti. Başkan,

— «Bu kadar yetmez.» dedi. «Denizaltılar teslim olmalı.»

Deniz Kuvvetleri Komutanı,

— «Bu denizaltıların şimdi bulduktan yerden daha fazla yaklaşmalarına müsaade edemem,» diyordu.

— «Peki onları zorla teslim alamaz mıyız?»

— «Alabiliriz, ama tehlikeli olur. İçlerinden sivri akıllı bir kaptan çıkar ve memleketinin kararına rağmen bir güdümlü mermiyi atmaya teşebbüs edebilir ve bunu başarır da. O zaman Washington yok demektir.»

— «O halde Rusya'ya dönmelerine müsaade mi edelim?»

— «Hayır efendim. Ben batırılmalarını istiyorum.»

İkinci Dünya Savaşı'nda büyük yararlıklar göstermiş bir general de,

— «Efendim,» diyordu. «Onların ana vatan deniz kuvvetini yakalamış bulunuyoruz. Bu hepsini birden yok etmek için iyi bir fırsattır. Şu anda uçaklarının da üslerinde bulunduğu şüphesiz. Daha ne bekliyoruz? Hemen bir atom hücumu yapalım. Bütün bu tehlikeleri bir anda yok ederiz. Çocuklarımız barış içinde yaşar.»

Başkan bir sigara daha yaktı. Saatine baktı. Belki beş dakika hiç kimse konuşmadı. Sonra,

— «Hayır,» dedi. «Yapamayız bunu!» Sigarasını söndürdü. Sonra bir sigara daha yaktı. «Yapamayız,» dedi. «Çünkü, Rusya'yı yok etmek, Amerika'yı da yok etmek demektir. Bütün dünyada yaşayanların hayatıyla oynamış oluruz sonra. Balon Atom enerjisi komisyonundan bir rapor geldi. Bu raporda, Rusya'ya yapılacak bir atom hücumunun, sadece Rusya'yı değil fakat Avrupa ve Asyayı da oturulmaz hale getireceği yazılı. Sadece bu kadar da değil. Meydana gelen radyoaktivite bütün dünyaya yayılacak. Bir günün, bir haftanın hatta bir yılın işi değil bu. Belki bir nesil bunun azabını çekecek. General çocuklarımızdan bahsediyor. Ben de düşünüyorum o çocukları... Onların, hastalıklı, kanserli olmasını istemiyorum.»

Birkaç dakika herkes sustu. Sonra Başkan sözüne devamla,

— «General Keatton size soruyorum,» dedi. «Basit bir hücumla işi halledebilir miyiz?»

— «Hayır başkanım. Belki ardı ardına birkaç hücum yapmak gerekir. Herhalde bir defa başlarsak bütün şehirlerini ve endüstri merkezlerini yok etmeye mecburuz.»

Başkan yeni yaktığı sigarayı da tablaya bastırıp söndürdü.

— «Hayır, beyler,» dedi. «Ben tetiği çekmiyeccğim.»

Cumhurbaşkanı daha sonra, kendisini bu karara sevk eden şeyi düşündü. Raporda ne vardı ki, onu bu kararı almaya sevk etmişti. Evet, evet bir tek cümleydi bu. Radyostronsiyum hakkındaki bir cümle. On megatonluk bir hidrojen bombası, sadece bir buçuk kilo kadar Radyostronsiyum meydana getiriyordu. Fakat bu öyle korkunç bir şeydi ki, birkaç gramı bile kilometrelerce

karelik alanı bulaştırıyor ve insanlarda kemik kanserlerine sebep oluyordu. Toprağa bulaşıyor, zararı yıllarca geçmiyordu. Hayır, dünyaya kanser tohumları ekemezdi. Böylece korkulan harp meydana gelmedi. Rus denizaltıları geri çekildiler. Thule'ye kadar giden B-99 filoları haftalarca, gece gündüz harekete hazır vaziyette bekledi. Bu arada memlekette izdiham yüzünden ölenler oldu; ama bu kadar ölüm hemen hemen herhangi bir bayram gününde de oluyordu. Noel'in kutlanması ister istemez yılbaşına bırakıldı. Fakat milyonlarca aile daha haftalarca şehirlere dönemediler. Samanlıklarda, kırlarda yattılar. Sonra yavaş yavaş herkes şehirlere dönmeye başladı. İş hayatı yeniden canlandı. Toplanan kongre, Başkanın hareket tarzını tasvip etti. Öte yandan, yakalanan casuslardan ikisi idam edildi. Stanley Smith adını alan Stanislaus Lazinov, asker olduğunu ileri sürerek kurşuna dizilmesini istedi.

Fakat bu isteği reddedildi, hatta muhakemesi de casusluk, yahut ihanetten ötürü yapılmadı. Alêlâde bir katil olarak muhakeme edildi ve elektrikli sandalyeye oturtuldu. Pravda ve İzvestiya gazeteleri, eski cinayet rejiminin âleti olan bu sabotajcılarının idamını hararetle alkışladı. Kaybolan dördüncü sabotajcı Palmer, asla bulunamadı. Felix Fromburg altı ay aradıktan sonra vazgeçti. Ya bir yerde kendini öldürmüştü, ya da izini kaybettirmişti. Ama Hava Kuvvetleri'nden uzaklaştığı muhakkaktı. Fromburg bu adamın kırk bin doları olduğunu öğrenmişti. Harb heyecanının kargaşalığından kendisine yeni bir hüviyet uydurup, batıda bir yerde yepyeni bir iş tutmuş olabilirdi. Bu durumda yakalanmasına imkân yoktu. Çünkü Rusya'da tam bir Amerikalı gibi yetiştirilmişti.

Sorguya çekilen Betty Jo'nun masum olduğu anlaşıldı. Zavallı kız mahkemede alenen bu casusa küfrediyordu. Araba, yine kendisine bırakıldı. Bahriyeli Henry Hazen, onbaşılığa terfi etti. Jess Price, SAC'da, kaldı. Conklin'in kurmay heyetine girdi. Albaylığa terfi ettirildi, öte yandan Düşman Niyetlerini Kestirme Komisyonu da dağılmış değildi. Yine arada bir toplanıyorlardı. Yeni yılın girmesinden bir ay kadar sonra bir akşam Jess, Katherine'ı yemeğe götürdü. Katherine Atom Enerjisi Komisyonu'ndan yıllık iznini almıştı. Geç vakit eve dönerken Jess, — «Biliyor musun?» dedi. «Burada albaylara mükemmel lojman veriyorlar. Tabii evli olmak şartıyla, dört oda, bir hol banyo...»

— «Aman ne güzel...»

— «Artık karar zamanı geldi, değil mi?»

Arabayı durdurdu. Katherine ona baktı... Sonra kendisini Jess'in kollarına bıraktı. Tekrar hareket ederlerken Jess, «Ne yapalım,» diyordu.

— «Atom Komisyonu'ndaki işin başka. Burada, Hibiscus'ta, ev kadını olacaksın.»

— «Ben yalnız senin olmak istiyorum Jess...»

— «O halde burada evlenelim.»

— «Elbette, Hibiscus'un manastırı ne güne duruyor.»

— «Tamam... Yarından tezi yok evleniriz.»

— «Canım benim...»

- «Düşün bir defa, albay evi bu, dört oda, bir hol...»
  - «Fevkalâde. Benim bir çalışma odam, hatta bir laboratuvarım olabilir değil mi?»
  - «Olur tabî sevgilim, ama üssü havaya uçurmamak şartıyla...»
- SON

İlk çıktığı zaman Amerika'yı yerinden oynatan ve birkaç ayda milyonlar satan eser...
Noel sabahı Amerika yok olacaktır!...
Bu gizli haberi alan Amerika Casusluk Teşkilatının yedi şefi, ilkin büyük bir şaşkınlığa tutuldular. İnanmak istemediler. Sonra beşi ailelerini kurtarmaya koştular. Yalnız ikisi, memleketlerini bu korkunç tehlikeden selamete çıkarmak için, derhal bir çare aramaya koyuldular.
3,5 lira